

DE STER

97E JAARGANG

NUMMER 7

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

JULI 1997

Het Quorum der Twaalf Apostelen

Zittend (vlnr) President Boyd K. Packer, waarnemend president van het quorum, en de oudbijblijven L. Tom Perry, David B. Haight, en Neal A. Maxwell. Staand (vnr) de oudbijblijven Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Holland, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. (Foto: Jed Clark.)

Verslag van de 167e aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en verloop van de conferentie die op 5 en 6 april 1997 is gehouden in de Tabernakel op Temple Square in Salt Lake City (Utah)

De pioniers waren het belangrijkste thema van deze aprilconferentie. 'Ik wil publiekelijk ingaan op hun geweldige prestaties en wat die voor ons betekenen', zei president Gordon B. Hinckley in de zondagmorgenbijeenkomst.

'Wat is het geweldig om terug te kunnen kijken op grote en edele voorouders. Wat fijn dat we de ontvangers zijn van een schitterend erfgoed, dat verhaalt over de leidende hand van de Heer, over het luisterend oord van zijn profeten, over de totale toewijding van een grote groep heiligen die de zaak voor hun eigen leven stelden. Het is dan ook geen wonder dat honderdduizenden van ons, ja zelfs miljoenen, in juli stil zullen staan bij hun wonderbaarlijke prestaties, en ons te verblijden over het wonder dat is gebouwd op het fundament dat zij hebben gelegd.

'Het is nu 1997 en de toekomst ligt voor ons', vervolgde president Hinckley.

'We hebben vooraanstaande onderwijsinstituten. We hebben grote schatten aan familiegeschiedenis. We hebben duizenden kerkgebouwen. De regeringen der aarde behandelen ons met respect. De media zijn ons gunstig gezind. Dit is onze tijd.'

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, sprak in de zondagmorgenbijeenkomst over mensen die voor het predikaat pionier in aanmerking komen. Hij noemde er een paar:

Bezoekers in de rij voor de Tabernakel.

Mozes, Ruth, Johannes de Doper, en de profeet Joseph Smith.

'Slaan wij van begin tot einde de bladzijden van de schriftuurlijke geschiedenis om, dan vernemen we ook wie de grootste pionier was: Jezus Christus. (...)

'Zijn zending, zijn bediening onder de mensen, zijn leringen, zijn genade, zijn niet aflatende liefde voor ons zetten ons aan tot dankbaarheid en verwarmen ons hart. Jezus Christus, de Heiland van de wereld, de Zoon van God, was en is de hoogste Pionier, want Hij is ons voorgegaan, waarbij Hij iedereen de weg heeft gewezen die gevolgd moet worden', zei president Monson.

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, sprak in de zaterdagmorgenbijeenkomst:

'Op 3 februari 1846 was het in Nauvoo buitend koud. President Brigham Young schreef die dag in zijn dagboek:

'Hoewel ik had aangekondigd dat wij geen verordeningen in de tempel zouden verrichten, was het huis des Heren de hele dag overvol.'

'En zo ging het tempelwerk door tot 's nachts half twee', zei president Faust.

'Dat is de reden dat president Young en de pioniers zo smachtten naar de tempelzegens voor zij Nauvoo verlieten. Om diezelfde reden had de gedachte om die eeuwige zegens weer te bemachtigen voor Gods kinderen door tempels te

bouwen en te laten functioneren, prioriteit bij president Young bij zijn aankomst in de Salt Lake Valley.

'De bereidheid van de pioniers om zoveel te lijden en zoveel te verdragen bij hun opmerkelijke uittocht naar de dorre, eenzame wildernis van het westen van de Verenigde Staten had te maken met hun verlangen tempels te bouwen en daarin te dienen', aldus president Faust.

Behalve de tekst van de gehouden toespraken, kunt u in dit nummer ook meer lezen over de bestuurlijke wijzigingen die tijdens de conferentie zijn bekendgemaakt, waarvoor wij u verwijzen naar de inleidende woorden van president Hinckley (blz. 4), de steunverlening aan kerkmfunctionarissen (blz. 7), en naar het kernnieuws (blz. 96).

De kerkunits die geen beelden hebben ontvangen van de conferentiebijeenkomsten zullen videobanden van de conferentie ontvangen.

De redactie

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Mansan, James E. Faust
Roed der Twafel:

Boyd K. Packel, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Gosnell

Adviseurs: L. Lionel Kendrick, Wm. Rolfe Kearr

Directie afdeling leerplannen:
Hoofdredacteur: Ronald L. Knighon
Directie grafische en redactie: Brian K. Kelly
Directie grafische vormgeving: Allan R. Laybarg

Redactie:
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjuncthoofdredacteur: R. Val Johnson

Redacteur: David Mitchell

Redacteur De Kinderen: DeAnne Walker

Adjunctredacteur: Jenifer Greenwood

Rooster: Maryann Martinella

Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Shari Cash

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB Vertaalbureau

Heschpad 1, NL-5341 GS Oss

Telefoon: 04 12-69 04 90

Fax: 04 12-69 02 66

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kack-Gaudeberg

Postbus 224, NL-5340 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 30-6 05 38 04

Fax: 0 30-6 00 05 02

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Industriestraße 21, D-61381 Friedrichsdorf

© 1997 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Spaans, Tongsans, Tongans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

USA and Canadian subscription price is \$9.00 per year.

Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old address and new one are included.

Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Subscription help line: 1 800 453-3866 (USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders [Visa, MasterCard, American Express] may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

DE STER [ISSN 1044-3401] is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Abonnementenprijs

Nederland: NLG 22,00 · België: BEF 390,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart [België: stortings/overschrijvingsformulier].

Verschijnt twaalf maal per jaar

97987 120

Dutch

Onderstaand vindt u de belangrijkste onderwerpen die in deze conferentie zijn behandeld.

Het nummer verwijst naar de bladzijde waarop de toespraak, waarin het onderwerp besproken wordt, begint.

Aäronisch priesterschap, 39,

47

Alfal, 21

Avondmaal, 8, 14

Begeleiden, 44, 47, 79

Beginselen, 37, 90

Bekering, 8, 14, 32, 47, 79

Beproevingen, 11, 30, 59,

70, 79

Bijbel, 50

Bisschop, 21, 41, 75

Boek van Mormon, 50

Carrière, 14

Communicatie, 77

Conferentie, algemene, 14, 23

Dankbetroefde, 32, 59, 65, 83,

85, 92

Dienstbetoon, 32, 41, 75

Dood, 11, 17

Doop, 8, 41

Evening leven, 17, 23, 59, 70,

Evangelie, 14, 44, 65

Gebed, 11, 34, 39, 77

Gehoden, 12, 68, 79

Gebouwen, 4

Geloof, 4, 11, 14, 23, 44, 59, 83,

90, 92

Geloof bij elke voetstap,

videopresentatie, 62

Getuk, 8, 41, 47, 57

Getuigenis, 26, 79, 92

Gezin, 17, 34

God, 8, 11, 12, 14, 17, 23, 28,

32, 34, 37, 41, 44, 57, 59, 73,

82, 85

Heilige Geest, 11, 30, 23, 34,

39, 59, 68, 70, 77

Huisbezoek, 21, 73

Huisonderwijs, 14, 21

Inlvloed, 39

Jezus Christus, 4, 8, 11, 17, 21,

23, 26, 30, 32, 34, 39, 59, 68,

70, 75, 79, 90

Jongevrouwen, 90

Kerk, 4, 68, 82

Kerkgroei, 4, 37, 39

Keuzen, 82

Keuzevrijheid, 21

Kinderen, 12, 34, 77

Kruisiging, 50

Leer, 8

Liefde, 12, 14, 23, 59, 70, 79, 82

Moeders, 34

Naasten, 82

Openbaring, 26, 68, 82

Opgevoetheid, 82

Opstanding, 17, 32

Pioniers, 4, 14, 17, 34, 37, 59,

68, 82, 83, 85, 90, 92

Plan van gelukzaligheid, 8,

11, 57

Priesterschap, 14, 23, 39, 41,

44, 47, 68, 73, 79

Prioriteiten, 59, 70

Profeet, 23, 32, 39, 90

Raad, 23

Rechtshapenheid, 90

Reinmeesterschap, 14

Roeping, 26, 41, 73

Samaritanen, 75

Satan, 23, 47, 70

Schriften, 8, 79

Schuld, 8

Smith, Joseph, 17, 50, 59,

65, 68

Sterfelijkheid, 11, 23, 57

Steuverlening, 4, 7

Tempel, 4, 14, 17, 28, 34, 57

Tijd, 7

Toekomst, 65, 82

Vaders, 34

Vastengaven, 75

Vrijheid, 23

Verbonden, 12, 14, 17, 28,

57, 70

Verhoging, 90

Verleiden, 68, 70

Verzoening, 8, 11, 14, 32, 34,

50, 57, 82

Voorbeeld, 79

Voorterfelijk bestaan, 57

Vreugde, 12, 59, 75

Waarheid, 14

Welzijnszorg, 75

Wereld, 30, 50, 57, 79

Werk, 70

Young, Brigham, 41, 65

Zegeningen, 11

Zelfredzaamheid, 21

Zendingen, 26, 44

Zeventig, Quorum der, 4, 7

Zeventig met gebieds-

bevoegdheid, 4

Zonde, 8, 47, 50, 59

Zustershulverening, 4,

7, 73

De sprekers van de conferentie in alfabetische volgorde:

Ballard, M. Russell, 59

Banner, Kristin, 87

Beckham, Janette Hales, 90

Brough, Monte J., 26

Brown, L. Edward, 77

Burton, H. David, 75

Child, Sheldon F., 23

Eyring, Henry B., 28

Faust, James E., 17, 41

Gosnell, Jack H., 39

Haight, David B., 37

Hales, Robert D., 79

Hernández, Alejandra, 89

Hinckley, Gordon B., 4, 47,

65, 82

Holland, Jeffrey R., 34

Jack, Elaine L., 73

LaVatai, Fono, 88

Maxwell, Neal A., 11

Monson, Thomas S., 7, 44,

50, 92

Nelson, Russell M., 70

Oaks, Dallin H., 21

Packer, Boyd K., 8

Parkin, Bonnie D., 83

Peace, Virginia H., 85

Perry, L. Tom, 68

Pinegar, Patricia P., 12

Scott, Richard G., 57

Simmons, Dennis E., 30

Taylor, Jerald L., 32

Wirthlin, Joseph B., 14

MUZIEK VAN DE ALGEMENE CONFERENTIE

Zaterdagmorgenbijeenkomst, 5 april 1997

Muziek door het Mormon Youth Chorus, onder leiding van Robert C. Bowden, met organiste Linda S. Margets.

Zaterdagmiddagbijeenkomst, 5 april 1997

Muziek door een gecombineerd koor van instituuksistenten uit Logan en Ogden, onder leiding van Don Castleton, met organiste Bonnie Coodlife.

Priesterschapsbijeenkomst, 5 april 1997

Muziek door een gecombineerd koor van mannelijke studenten van Ricks College, onder leiding van Kevin Brower en Steve Drees, met organist Richard Elliot.

Zondagmorgenbijeenkomst, 6 april 1997

Muziek door het Mormons Tabernakelkoor, onder leiding van Jerold D. Ottley en Craig Jessop, met organist Clay Christiansen.

Zondagmiddagbijeenkomst, 6 april 1997

Muziek door het Mormons Tabernakelkoor, onder leiding van Craig Jessop, met organist John Longhurst.

DE STER

JULI 1997

- 1 Verslag van de 167e algemene aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 5-6 april 1997

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 4 Laten we trouw en oprecht zijn, *president Gordon B. Hinckley*
- 7 De steunverlening aan kerkfunctionarissen, *president Thomas S. Monson*
- 8 Gereinigd, *president Boyd K. Packer*
- 11 Alle zegeningen komen van Hem, *ouderling Neal A. Maxwell*
- 12 Zorg voor kinderzielen, *presidente Patricia P. Pinegar*
- 14 'Trouw aan 't geloof', *ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 17 De eeuwigheid ligt voor ons, *president James E. Faust*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 20 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité, *Ted E. Davis*
- 20 Statistisch rapport 1995, *F. Michael Watson*
- 21 'Bisschop, help!', *ouderling Dallin H. Oaks*
- 23 Veiligheid door raad op te volgen, *ouderling Henry B. Eyring*
- 26 'Een heilige roeping', *ouderling Monte J. Brough*
- 28 Ons woord houden, *ouderling Sheldon F. Child*
- 30 Zijn vrede, *ouderling Dennis E. Simmons*
- 32 Dankbaarheid, *ouderling Jerald L. Taylor*
- 34 'Omdat zij moeder is', *ouderling Jeffrey R. Holland*

Priesterschapsbijeenkomst

- 37 De grondbeginselen zijn niet veranderd, *ouderling David B. Haight*
- 39 'In zijn kracht kan ik alles doen', *ouderling Jack H. Goaslind*
- 41 De macht van het priesterschap, *president James E. Faust*
- 44 Ze zullen komen, *president Thomas S. Monson*
- 47 Bekeerlingen en jongemannen, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 50 Zij toonden ons de weg, *president Thomas S. Monson*
- 57 Jezus Christus, onze Verlosser, *ouderling Richard G. Scott*
- 59 U hoeft de reis niet te vrezzen, *ouderling M. Russell Ballard*
- 62 Geloof bij elke voetstap: de heroïsche tocht van de pioniers [videopresentatie]
- 65 Trouw aan het geloof, *president Gordon B. Hinckley*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 68 De Geest, die u aanspoort goed te doen, *ouderling L. Tom Perry*
- 70 Volhard en word verheven, *ouderling Russell M. Nelson*
- 73 Een steentje, *Elaine L. Jack*
- 75 'Ga heen, doe gij evenzo', *bisschop H. David Burton*
- 77 Bid tot de Vader in mijn naam, *ouderling L. Edward Brown*
- 79 Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders, *ouderling Robert D. Hales*
- 82 Ons getuigenis aan de wereld, *president Gordon B. Hinckley*

Algemene jongevrouwenbijeenkomst

- 83 Geloof vinden in elke stap die je zet, *Bonnie D. Parkin*
- 85 Blijf doorgaan en geef het de tijd, *Virginia H. Pearce*
- 87 Vrienden voor elkaar, *Kristin Banner*
- 88 Een goede keuze, *Fono Lavatni*
- 89 Kom dichterbij Christus, *Alejandra Hernández*
- 90 Eigentijdse pioniers, *presidente Janette Hales Beckham*
- 92 We zijn allemaal pioniers, *president Thomas S. Monson*

- 52 Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Verslag van de aprilconferentie voor de kinderen

- 95 Ze hebben tot ons gesproken
- 96 Kerknieuws

Fotografen: Craig Dimond, John Luke, Maren Meham, Greg Frei, Tamra Hamblin, Matt Reier, Don Thorpe, Bryant Livingston en Jed Call.

OPNAMEN VAN DE CONFERENTIE

Ongeveer twee maanden na de conferentie zijn in alle Engelstalige distributiecentra audiocassettes verkrijgbaar met opnamen van de conferentiebijeenkomsten. Videocassettes voor doven (met bijgevoegde gebarentaal) en audiocassettes met vertraagde opnamen voor visueel gehandicapten zijn verkrijgbaar bij Special Curriculum, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, VS.

HUISBEZOEK

In De Ster van januari en juli, waarin de conferentieverlagen zijn opgenomen, komt geen huisbezoekerschap voor. De huisbezoekers kiezen daarom in die maanden, na onder gebeld de behoeven van de hun toegewezen zusters te hebben overwogen, als boodschap een conferentietoespraak van een lid van het Eerste Presidium.

OP DE OMSLAG

Gary L. Kapp, 'Behold, I am Jesus Christ', olieverfschilderij, 1997. Met toestemming van David Larsen.

Binnenkant vooromslag: Foto genomen door Jed Clark.

Binnenkant achteromslag: Valoy Eaton, *Prayer and Dedication of the Salt Lake Valley*, olieverfschilderij, 1996. Met toestemming van Zions Bank collection.

Laten we trouw en oprecht zijn

President Gordon B. Hinckley

'De Heer waakt over zijn koninkrijk. Hij inspireert de leiders in hun zorg voor het steeds toenemend aantal leden.'

Geliefde broeders en zusters, sta mij toe een paar inleidende opmerkingen te maken. Wij heten u welkom, waar ter wereld u zich ook mag bevinden. Wij begroeten u met liefde. Dit is zowel een algemene als een wereldconferentie. Sinds de organisatie van de kerk zijn er 167 jaar verstreken. Vanaf die tijd tot op heden heeft zij een gestadige en constante groei doorgemaakt totdat het ledental eind 1996 bijna 9,7 miljoen bedroeg. We zijn een groot volk geworden. Aan het einde van dit jaar zullen we waarschijnlijk de 10 miljoen halen.

In deze inleiding wil ik in het kort drie of vier zaken bespreken die, naar ik hoop, voor u allen van belang zullen zijn.

De genen die ver weg zijn, kan ik vertellen dat we spreken vanuit de historische Tabernakel op het tempelplein in Salt Lake City. Op 24 juli hopen we de eerste spade te steken voor een nieuwe vergaderruimte die we nog geen naam hebben gegeven, maar die groot genoeg zal zijn om iedereen die de algemene conferentie wil bijwonen, plaats zal kunnen bieden, althans in de komende jaren. Ze zal worden gebouwd in het blok dat grenst aan de noordkant van het tempelplein. Haar zitplaatscapaciteit zal viermaal zo groot zijn als die van de Tabernakel.

Ze zal worden gebruikt voor algemene conferenties en andere doeleinden die overeenkomen met de redenen waarom ze gebouwd wordt. Het podium zal zo groot zijn dat er een grote manifestatie kan plaatsvinden. Het kan zijn dat we de ruimte niet direct volledig benutten, maar we bouwen met het oog op de toekomst.

Deze opmerkelijke Tabernakel is ons van groot nut geweest en zal dat ook blijven. De uitzendingen van het Tabernakelkoor zullen we van hieruit blijven uitzenden, en er zullen hier veel vergaderingen gehouden worden. Dit gebouw heeft opmerkelijke eigenschappen waarin het verschilt van andere bouwwerken. Het is uniek en prachtig. Maar er worden tegenwoordig regionale conferenties van niet meer dan zes of zeven ringen gehouden die door meer mensen bezocht worden dan de Tabernakel kan bevatten.

Nu we het toch over bouwprojecten hebben, wijzen we u erop dat de bouw van nieuwe tempels steeds voortgang vindt. Van 1 tot en met 5 juni zal de tempel in Saint Louis (Missouri), en komende herfst zal de tempel in Vernal (Utah) worden ingewijd.

Het werk verloopt volgens schema in Preston (Engeland), Bogotá (Columbia), Guayaquil (Ecuador), Cochabamba (Bolivia), Santo Domingo (Dominicaanse Republiek), Recife (Brazilië) en Madrid (Spanje). De plannen voor Boston (Massachusetts) zijn bijna goedgekeurd. Plannen voor een tempel in Nashville (Tennessee) hebben weliswaar vertraging ondervonden, maar gaan door. Voorbereidend werk wordt gedaan voor Billings (Montana), White Plains (New York) en Monterrey (Mexico). We blijven zoeken naar een geschikt terrein in Venezuela. We hebben het genoeg van vandaag mee te kunnen delen dat er grond is aangekocht voor de bouw van een tempel in Albuquerque (Nieuw-Mexico) en in Campinas (Brazilië), waar er grote behoefte aan is. Andere locaties hebben we in overweging. Ik hoop dat de tempels zo komen te liggen dat de leden van de kerk niet al te ver

De Tabernakel tijdens een conferentiebijeenkomst.

hoeven te reizen om een van die heilige plaatsen te bezoeken.

Hoewel ik er dagelijks mee te maken heb, is de bouw van tempels in mijn ogen een ontzagwekkend wonder. We proberen overal op de wereld dusdanig en op die plaatsen te bouwen dat die huizen van de Heer ook tijdens het duizendjarige rijk nog aan hun doel zullen beantwoorden.

Het volgende punt is dat het algemeen presidium zustershulpvereniging tijdens deze conferentie zal worden ontheven. Deze vrouwen hebben een groots en belangrijk werk verricht. Ze hebben hun functie meer dan acht jaar vervuld en onbaatzuchtig hun tijd en vele talenten gegeven. Ze hebben de vrouwen van de kerk op opmerkelijke wijze leiding gegeven en ook zitting gehad in andere besturen en comités. Wij zijn ze heel dankbaar. Formeel zal deze

zaak afgehandeld worden als president Monson, die direct na mij het woord voert, de algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk voorstelt.

Vervolgens wil ik het hebben over de zeventigen. Zoals u weet hebben we twee quorums van zeventig die, als algemene autoriteiten, rechtsbevoegdheid in de hele kerk hebben. Het Eerste Quorum bestaat uit degenen die tot zeventigjarige leeftijd in functie blijven. Vanochtend zullen we vier broeders in dit quorum onze steun verlenen. In aanvulling daarop roepen we in het Tweede Quorum der Zeventig een groep wijze mannen met veel ervaring in de kerk, die in de gelegenheid zijn om daarheen te gaan waar de omstandigheden dat nodig maken. Die broeders blijven drie tot vijf jaar in functie. Zij behoren in elk opzicht tot de algemene autoriteiten.

Er is ook een groep trouwe broeders in functie als gebiedsautoriteiten. Zij bevinden zich overal waar de kerk georganiseerd is. Het zijn trouwe en toegewijde mannen. Zij dragen de kerk een warm hart toe en zijn in veel hoedanigheden werkzaam geweest. Tijdens onze reizen in binnen- en buitenland hebben we met veel van hen samengewerkt en zijn we diep onder de indruk geraakt van hun opmerkelijke capaciteiten.

De Heer heeft op algemeen niveau voorzien in het Eerste Presidium, het Quorum van Twaalf Apostelen, Quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschop. Overeenkomstig openbaring zijn er op plaatselijk niveau ringpresidenten en bisschoppen. Gedurende enige tijd zijn er tussen de algemene en de plaatselijke autoriteiten nog regionale vertegenwoordigers geweest, maar

in plaats daarvan zijn er nu de gebiedsautoriteiten. Wij hebben besloten om aan de conferentie voor te stellen deze gebiedsautoriteiten te ordenen tot het ambt van zeventig. Zij zullen dan verbonden zijn aan een quorum dat gepresideerd wordt door de presidenten van de zeventigen. Zij zullen genoemd worden: zeventigen met gebiedsbevoegdheid, en een aantal jaren in hun vrije tijd functioneren in het gebied waar ze wonen. Zij worden geroepen door het Eerste Presidium en zullen werkzaam zijn onder de algemene leiding van het Quorum der Twaalf, de presidenten van de zeventigen, en de gebiedspresidiums in het deel van de wereld waar zij wonen.

Zij zullen hun huidige functie voortzetten, in hun eigen huis wonen en in hun eigen onderhoud voorzien. Degenen die in Europa, Afrika, Azië, Australië en op de eilan-

den van de Stille Zuidzee werkzaam zijn, zullen lid worden van het Derde Quorum der Zeventig. Degenen die werkzaam zijn in Mexico, Midden-Amerika en Zuid-Amerika zullen lid worden van het Vierde Quorum. Degenen die werkzaam zijn in de Verenigde Staten en Canada zullen lid worden van het Vijfde Quorum.

Zij kunnen opdracht krijgen om (a) te presideren tijdens ringconferenties en ringpresidiumen te trainen, (b) ringen te organiseren of te reorganiseren, en ringpresidiumen aan te stellen, (c) raadgever te zijn in een gebieds-

presidium, (d) comités voor te zitten die regionale conferenties voorbereiden, (e) werkzaam te zijn in gebiedsraden, gepresideerd door het gebiedspresidium, (f) zendingengebieden te bezoeken en zendingpresidenten te trainen, en (g) andere toegewezen taken te verrichten.

Overeenkomstig hun ordening tot het ambt van zeventig, worden zij functionarissen van de kerk met een specifieke en duidelijke binding met een quorum. Aangezien zij maar beperkt in de gelegenheid zijn om quorumvergaderingen bij te wonen, zullen

de presidenten van de zeventigen contact met ze onderhouden, ze instrueren, verslagen ontvangen, en dergelijke. Zij zullen nu het gevoel hebben ergens bij te horen, wat tot nu toe niet het geval geweest is. Als zeventigen zijn zij geroepen tot verkondigers van het evangelie en bijzondere getuigen van Jezus Christus, zoals dat in de openbaringen uiteengezet is. Hoewel alle zeventigen volgens de Schrift evenveel gezag hebben, behoren de leden van het Eerste en Tweede Quorum tot de algemene autoriteiten, terwijl leden van het Derde, Vierde en Vijfde Quorum gebiedsautoriteiten genoemd worden.

Hoewel de ordening tot het ambt van zeventig van blijvende aard is, wordt de gordende voor een bepaald aantal jaren in een quorum geroepen. Aan het einde van die periode keert hij terug in zijn wijk en ring, en vergadert met zijn hogepriestersgroep.

Wij heten deze broeders van harte welkom in hun quorum. Ze hebben onze vertrouwen, liefde en achting.

Nu deze quorums gevormd zijn, hebben we, met de organisatie van gebiedspresidiumen en zeventigen met gebiedsbevoegdheid die uitgekozen zijn om overal ter wereld naar behoefte werkzaam te zijn, een patroon gevestigd waaronder de kerk ongelimiteerd kan uitgroeien.

De Heer waakt over zijn koninkrijk. Hij inspireert de leiders in hun zorg voor het steeds toenemend aantal leden. Direct na mij zal president Monson u voorstellen om de algemene autoriteiten, gebiedsautoriteiten en algemene functionarissen van de kerk uw steun te verlenen. Ik hoef u er niet aan te herinneren dat dit een zeer heilige en belangrijke zaak is.

We leven in een prachtige periode in het werk van de Heer. Het groeit steeds verder. Het verspreidt zich over de wereld. Wij vervullen allemaal een belangrijke rol in dat grote gebeuren. Mensen in meer dan 160 landen, met meer dan twintig talen, vereren onze Vader in de hemel en onze Verlosser, zijn geliefde Zoon. Dit is hun belangrijke werk. Het is hun doel en hun koninkrijk.

Mag ik tot slot de woorden van Jakob herhalen: 'Maar ziet, ik, Jakob, zou u, die rein van harte zijt, willen toespreken. Ziet op tot God met vast gemoed en bidt tot Hem met buitengewoon groot geloof, en Hij zal u vertroosten in uw lieden, en Hij zal u zaak bepleiten en recht nederzenden op hen, die uw ondergang zoeken' (Jakob 3:1).

Dat wij trouw en oprecht, onze plicht vervullend om het eeuwige werk van de Heer voort te zetten, de kinderen van onze Vader tot zegen zullen zijn, overal waar we hun leven ten goede kunnen beïnvloeden, is mijn nederig gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Handcart Pioneers, van Torleif S. Knaphus, in een late sneeuwbuui op Temple Square.

De steunverlening aan kerkfunctionarissen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Broeders en zusters, president Hinckley heeft mij verzocht de namen van de algemene autoriteiten, de gebiedsautoriteiten en de leden van de algemene presidia van de hulporganisaties ter steunverlening aan u voor te leggen.

Wij stellen u voor Gordon Bitner Hinckley steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; Thomas Spencer Monson als eerste raadgever in het Eerste Presidium; en James Esdras Faust als tweede raadgever. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor Thomas Spencer Monson steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen en Boyd Kenneth Packer als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen, en de volgende broeders als lid van dat Quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland en Henry B. Eyring. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

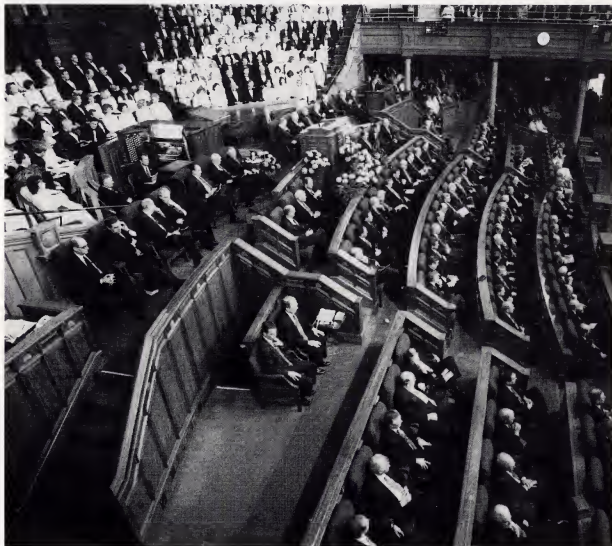
Wij stellen u voor de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig: Gary J. Coleman, John M. Madsen, W. Rolfe Kerr en Carl B. Pratt. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de volgende broeders te steunen als lid van het Tweede Quorum der Zeventig: Richard D. Allred, Eran A. Call, Richard E. Cook, Duane B. Gerrard, Wayne M. Hancock, J. Kent Jolley, Richard J. Maynes, Dale E. Miller, Lynn G. Robbins, Donald L. Staheli en Richard E. Turley sr. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan de 134 gebiedsautoriteiten, die nu aanwezig zijn, als zeventig van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen om werkzaam te zijn als een van zeventig

met gebiedsbevoegdheid. Deze broeders zijn: Oscar H. Aguayo, Carlos E. Agüero, Julio E. Alvarado, Paulo C. F. Amorim, Adolfo Avalos, Carl W. Bacon, Lowell C. Barber, David A. Bednar, Blair S. Bennett, Robert K. Bills, Bruce B. Bingham, O. Brent Black, Norman C. Boehm, Harold C. Brown, Donald J. Butler, René J. Cabrera, Douglas L. Callister, Antonio Cappi, Raimondo Castellani, Hugo A. Catrón, Victor D. Cave, Chu-Jen Chia, V. Francisco Chinchay, Jess L. Christensen, Kay H. Christensen, Christopher N. Chukwurah, L. Whitney Clayton, Ambrosio C. Collado, Gordon G. Conger, Max W. Craner, Cláudio Cuellar, César A. Dávila, Cleto P. De Oliveira, Jorge L. del Castillo, Paul L. Diehl, Lindsay T. Dil, Donald B. Doty, Dale L. Dransfield, Alvie R. Evans Sr., Enrique R. Falabella, David W. Ferrel, Lawrence R. Fuller, Armando Gaona, Ruben G. Gapiz, Harvey L. Gardner, Daryl H. Garn, Eduardo Gavarret, Silvio Geschwandtner, Larry W. Gibbons, Francisco G. Giménez, Christoffel Golden Jr., Walter F. González, Paulo R. Grahl, James E. Griffin, C. Scott Grow, Esteban Guevara, Mario E. Guzmán, Donald L. Hallstrom, Ronald T. Halverson, Ronald J. Hammond, John A. Harris, Keith K. Hilbig, Thomas A. Holt, Pita F. Hopoate, Clayton S. Huber, Jon M. Huntsman sr., Ernst Husz, Salomón Jaar,

De algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk: het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen (bovenste rij); Presidium der Zeventig (daaronder); leden van de Zeventig (de volgende drie rijen); leden van de Zeventig, en de presidia van de ZHV, jongevrouwen en het jeugdwerk (onderste rij).

Julio H. Jaramillo, Lloyd W Jones, Hitoshi Kashikura, Seiji Katanuma, Chong-Youl Kim, Richard K. Klein, Won Yong Ko, Brent H. Koyle, Eduardo A. Lamartine, James G. Larkin, Shih-An Liang, David López, J. Willard Marriott Jr., Gary Matsuda, John Maxwell, W. E. Barry Mayo, Hyde M. Merrill, César A. S. Milder, P. Bruce Mitchell, J. Michael Moeller, J. Kirk Moyes, Mitchell V Myers, Karl E. Nelson, Rodrigo Obeso, James S. Olson, Julio E. Otay, Glen A. Overton, William W. Parmley, Adelson de Paula Parrella, Wolfgang H. Paul, Stein Pedersen, Jorge A. Pedrero, E. Israel Pérez, Wayne S. Peterson, Alain A. Petion, Steven H. Pond, R. Gordon Porter, Holger D. Rakow, Gustavo Ramos, Eugene F. E. W. Reid, Michael T. Robinson, Alejandro M. Robles, Servando Rojas, Lynn A. Rosenvall, Claudio D. Signorelli, João R. C. Martins Silva, Keith L. Smith, R. Lloyd Smith, L. Douglas Smoot, Iraj B. Soares, Su Kiong Tan, José A. Teixeira da Silva, Ernani Teixeira, Octaviano Tenorio, D. Lee Tobler, Juan Uceda, Tomás Valdés, Carlos D. Vargas, Jorge W. Ventura, Hector M. Verdugo, Remus G. Villarete, Craig T. Vincent, Brian A. Watling, Robert S. Wood, Jorge F. Zeballos, Claudio D. Zivic.

Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Met dank voor het vele werk dat zij verricht hebben stellen wij u voor de zusters Elaine L. Jack, Chieko N. Okazaki en Aileen H. Clyde eervol te ontheffen als algemeen presidium zustershulpvereniging. Tevens ontheffen wij alle leden van het algemeen ZHV-bestuur.

Ook stellen wij u voor zuster Bonnie D. Parkin te ontheffen als tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen. Zuster Parkin heeft de roeping aanvaard om haar man te vergezellen naar Engeland, daar hij geroepen is als president van het zendingsgebied Londen-Zuid.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan zuster Mary Ellen Wood Smoot als de nieuwe algemeen presidente zustershulpvereniging, met zuster Virginia Urry Jensen als eerste raadgeefster en zuster Sheri L. Dew als tweede raadgeefster. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor steun te verlenen aan zuster Carol Ann Burdett Thomas als tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Wij stellen u voor de andere algemene autoriteiten en algemene presidiums van de hulporganisaties zoals die nu in functie zijn, te steunen. Wie hiermee instemt, maakt dit kenbaar. Wie tegen is, eveneens.

Naar het zich laat aanzien is de steunverlening nuonemestigend geweest. □

Gereinigd

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Denk je eens in wat een troostrijk, bevrijdend, opbeurend gevoel je krijgt als je inziet dat de verzoening werkelijk is, en welke praktische waarde die voor jou heeft in je dagelijks leven.'

Ik spreek tot onze jongemensen. Wij zijn uitermate bezorgd om de jongemensen die opgroeien zonder waarden waarop ze hun gedrag kunnen baseren. Al geruime tijd geloof ik dat een studie van de evangelieleringen het gedrag van mensen sneller verbetert dan praten over dat gedrag.

Gedragsstudie verbetert aanzienlijk zodra er gekeken wordt naar normen en waarden. Praktische waarden, die hun nut hebben in het dagelijks leven, zijn te vinden in de Schriften en in de leringen die daarin geopenbaard worden. Ik zal u een voorbeeld geven. 'Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie zalig kunnen worden.'¹

Al in je jeugd behoort je te leren dat de verzoening van Christus, hoewel ze op alle mensen in het algemeen van toepassing is, qua invloed, erg persoonlijk en erg nuttig is. Zelfs voor jullie, beginners, is een begrip van de verzoening onmiddellijk van groot praktisch nut in je dagelijks leven.

Meer dan vijftig jaar geleden, tijdens de Tweede Wereldoorlog, is mij iets overkomen. De bemanning van onze bommenwerper had in Langley Field (Virginia) geoefend met de nieuwste uitvinding; radar. Wij kregen opdracht om eerst naar

de westkust te gaan, en vervolgens naar Oceanië.

We werden vervoerd met een goederentrein waarvan de wagons voorzien waren van smalle couchettes die 's avonds naar beneden geklapt konden worden. Er waren geen restauratiewagons. In plaats daarvan waren er een soort veldkeukens ingericht in wagons met zand op de vloer.

Wij waren gekleed in lichtgekleurde zomeruniforms. De bagagewagen was aan een verkeerde trein gekoppeld, waardoor we de hele reis van zes dagen geen schone kleren hadden. Het was erg heet toen we door Texas en Arizona reden. Rook en as van de locomotief maakten het ons erg ongemakkelijk. Er was geen gelegenheid om te baden of ons uniform te wassen. Op een morgen reden wij, een smoezelig uitzienende troep, Los Angeles binnen, en kregen te horen dat we ons 's avonds weer bij de trein moesten melden.

Alereerst dachten we aan eten. De tien in onze troep legden geld bij elkaar en stapten het eerste het beste restaurant binnen dat we zagen.

Het was er vol, en dus gingen we in een lange rij staan wachten op zitplaatsen. Ik was als eerste aan de beurt na enkele netjes geklede vrouwen. Zonder zelfs maar om te kijken, merkte de deftige vrouw voor mij dat wij er waren.

Ze draaide zich om en keek naar ons. Toen draaide ze zich nogmaals om, en beekte mij van top tot teen. Ik stond daar in een bezweet, vies, met as bedekt, gekreukt uniform. Met een toon van afschuw in haar stem zei ze: 'Lieve help, wat een slordige mannen!' Alle ogen werden op ons gericht.

Ongetwijfeld wenste ze dat wij daar niet stonden: ik deelde die wens. Ik voelde me net zo vies als ik eruitzag, was slecht op mijn gemak en schaamde me.

Toen ik later ernstig de Schriften begon te bestuderen, merkte ik opmerkingen op over geestelijke reinheid. In een van die verzen staat:

'Ziet, ik zeg u, dat gij ellendiger zoudt zijn, indien gij met een heilige en rechtvaardige

dige God zoudt wonen in het bewustzijn van uw onreinheid voor Hem, dan wanneer gij met de verdoemde zielen in de hel zoudt wonen.²

Dat kon ik begrijpen. Ik herinnerde me hoe ik me die dag in Los Angeles gevoeld had. Ik redeneerde dat geestelijke onreinheid nog veel intensere gevoelens van schaamte en vernedering met zich mee zou brengen dan ik destijds gevoeld had. Ik vond minstens acht teksten waarin staat dat niets onreins de tegenwoordigheid van God in kan gaan.³ Hoewel ik besefte dat die teksten weinig te maken hadden met vieze kleding of handen, besloot ik dat ik geestelijk rein wilde blijven.

Overigens, die dag zijn we ook gaan kanovaren in Griffith Park. We stoiden met elkaar en sloegen uiteraard om. We bereikten de oever, waarna de zon ons al gauw droogde. Tegen de tijd dat we terugkeerden naar de trein, zagen we er echt redelijk uit.

Ik leerde dat als ik niet zo leefde als ik moest, het niet zo makkelijk was om mezelf geestelijk te reinigen als het is om een douche te nemen, schone kleding aan te trekken, of uit een kanto te vallen.

Ik leerde van het grote plan van gelukzaligheid, dat wij op aarde zijn om beproefd te worden. Wij allen maken fouten. De apostel Johannes heeft gezegd: 'Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.' Gelukkig voegde hij daaraan toe: 'Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle onge-rechtigheid.'⁴ Ik lette vooral op het woord *reinen*.

Ik dacht dat bekering, net als zeep, vaak gebruikt moest worden. Ik merkte dat alles beter ging als ik me verontschuldigde voor fouten. Maar bij ernstige fouten was een verontschuldiging niet genoeg, en soms niet eens mogelijk. Maar hoewel die vergis-singen voor het merendeel geen ernstige waren, trad de geestelijke pijn, die *schuld* heet, altijd wel in. Vroeg of laat moest dat opgelost worden, maar ik wist niet wat ik moest doen. Dat gebeurt bijvoorbeeld ook als je iets breekt dat je zelf niet kunt lijmen.

Onder jullie, jongemensen, zijn er die 'gekwd worden', zoals Petrus het heeft genoemd, 'door de smerige taal van de goddelozen'.⁵ Sommigen onder jullie maken de normen belachelijk en zien geen noodzaak om hun gedrag te veranderen. Je maakt jezelf wijs dat het niet uitmaakt omdat 'iedereen het doet'.

Maar dat werkt niet, want van nature ben je goed. Hoe vaak heb je niet iemand horen zeggen, nadat hij iets aardigs of heldhaftigs had gedaan, hoe *goed* hij zich daardoor voelde? Net als elk ander gevoel of elk andere emotie is die reactie je van

nature ingeboren. Je hebt dat vast zelf ook wel ervaren! Geluk is onafscheidelijk verbonden met fatsoenlijk, rein gedrag.

De profeet Alma zei zonder omhaal tegen zijn afgedwaalde zoon dat hij zich vanwege zijn overtredingen 'in een staat, tegenover-gesteld aan de aard van gelukzaligheid' bevond en dat 'goddeloosheid [...] nimmer geluk' heeft gebracht.⁶ Zij die niet weten hoe ze vergissingen moeten uitwissen, voelen zich vaak in de val zitten en zijn opstandig, waarop ze helemaal opgaan in een slechte levenswijze. Als je omgaat met over-treders, zul je veel meer lijden dan ik leed in dat restaurant.

De meeste vergissingen kun je zelf, helemaal alleen, goedmaken door bekering onder gebed. Maar bij de ernstiger vergissingen heb je hulp nodig. Zonder hulp ben je net als iemand die zich niet wast, of dat niet kan, en geen schone kleding aan kan trekken. Het pad dat je volgen moet, staat in de Schriften. Lees ze, dan zal je geloof in Christus groeien. Luister naar hen die het evangelie kennen.

Je zult leren aangaande de val van de mens, het doel van het leven, goed en kwaad, verleiding en bekering, en de werking van de Geest. Lees wat Alma heeft gezegd over zijn bekering: 'toen (...) kon ik mij mijn smarten niet meer herinneren; ja, ik werd niet langer door de herinnering aan mijn zonden gekwd.'⁷

Hoor de Heer zeggen: 'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.'⁸ Leerstellingen kunnen gedrag sneller veranderen dan praten over dat gedrag.

Door de Schriften te lezen, en te luisteren, kon ik in elk geval ten dele de kracht van de verzoening begrijpen. Kun je je voorstellen hoe ik me voelde toen ik eindelijk inzag dat ik, als ik me hield aan de voorwaarden die de Verlosser heeft gesteld, nooit de kwelling zou hoeven ondergaan van geestelijke on-reinheid? Denk je eens in wat een troostrijk, bevrijdend, opbeurend gevoel je krijgt als je inzicht dat de verzoening werkelijk is, en welke praktische waarde die voor jou heeft in je dagelijkse leven.

Je hoeft niet alles te weten alvorens de kracht van de verzoening werkzaam wordt voor jou. Heb geloof in Christus, dan begint het al te werken voor je op de dag dat je daar om vraagt! In de Schriften is sprake van 'gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie'.⁹ Wij allen weten wel zo'n beetje wat het inhoudt om wetten te gehoorzamen. Maar hoe moeten we verordeningen gehoorzamen?

Over het algemeen begrijpen we dat de verordening van de doop, op voorwaarde van bekering, onze zonden wegwast. Som-migen vragen zich af of ze te vroeg ge-doopt zijn. Konden ze nú maar gedoopt worden en met een schone lei beginnen. Maar

dat is niet nodig! Door de verordening van het avondmaal kun je de verbonden hernieuwen die je bij je doop gesloten hebt. Als je aan alle voorwaarden van bekering voldoet, hoe moeilijk dat ook is, kan je vergeven worden, en zul je niet meer door de gedachte aan je overtredingen gekwd worden.

President Joseph F. Smith was zes jaar toen zijn vader, Hyrum, vermoord werd in de gevangenis te Carthage. Joseph stak met zijn moeder, die nu weduwe was, de vlakten over. Toen hij vijftien was, werd hij op zending geroepen naar Hawaii. Hij voelde zich eenzaam en alleen, en zei: 'Ik was erg terneergedrukt, (...) ik had bijna geen kleding, en totaal geen vrienden, behalve de mensen van een arm, geknecht (...) volk. Ik voelde me zo vernederd in mijn armoedige omstandigheden, en door mijn gebrek aan intelligentie en kennis, tenslotte was ik nog maar een jongen, dat ik nauwelijks [iemand] aan durfde te kijken.'

Toen hij zijn lot overpeinsde, kreeg de jonge ouderling een droom, 'letterlijk: (...) een realiteit'. Hij droomde dat hij op reis was en zich zoveel mogelijk haastte. Hij had een klein bundeltje bij zich. Uiteindelijk kwam hij bij een prachtig landhuis, zijn bestemming. Toen hij het huis naderde, zag hij een bordje 'Bad'. Daar ging hij snel heen, ging naar binnen, en waste zich. Hij deed zijn bundeltje open en vond er witte kleren in - 'lets', zei hij, 'dat ik lang niet gezien had.' Hij deed ze aan en haastte zich toen naar de voordeur van het huis.

'Ik klopte aan,' zei hij, 'en de deur ging open. De man die daar stond, was de profeet Joseph Smith. Hij keek mij enigszins vermanend aan, en het eerste wat hij zei

De steunverlening aan de kerkleiders.

[was]: "Joseph, je bent laat." Ik schepte moed en zei: "Ja, maar ik ben rein – ik ben rein!"¹⁰ En dat kunnen jullie ook zijn.

Ik zeg nogmaals tegen jullie dat kennis van de Schriften en de evangelieleeringen je gedrag meer zal beïnvloeden dan erover te praten.

Ik heb de verzoening als een van vele voorbeelden gebruikt. In het evangelie van Jezus Christus zijn er waarden waarop je een gelukkig leven kunt bouwen.

Ik geef jullie mijn getuigenis dat onze Vader in de hemel leeft. De verzoening van Christus kan je tot zegen zijn in je leven. Kon ik je maar vertellen wat de verzoening voor mij betekend. Ik heb het eens geprobeerd op te schrijven, en ik wil met die woorden sluiten:

*In tijden vanouds betekende de roep
'Onrein!'*

*De waarschuwing: 'Melaatsen nabij!'
Het klonk dan 'Onrein! Onrein!'
En allen gingen angstig opzij.*

*Door melaatsen niet aan te raken,
Kon men zelf melaatsheid vermijden.
Want daar was oudtijds geen remedie
voor te maken,
Men kon alleen wanhopig lijden.*

*Geen zeep, balsem of medicament
Kon de ziekte tegenhouden, noch de pijn.
Men kreeg geen kuur, en werd niet ingeënt,
Ook niet genezen door enig medicijn.*

*Maar er was er Eén, zo blijkt uit de Schriften,
Die kon reinigen door hen aan te raken;
Hun vreselijk lijden kon verlichten,
En hun rottend vlees weer beter maken.*

*Zijn komst was reeds lang voorspeld
op aard',
En vóór zijn geboorte zouden er tekens zijn.
Een Zoon van God, door een vrouw
gebaard,
Met de macht om de aarde weer rein te
laten zijn.*

*De genezing van tien melaatsen door de
Heer,
De dag dat Hij hen reinheid besloot te geven,
Symboliseerde zijn zending zozeer,
En de ware betekenis van zijn leven.*

*Hoe groot dat wonder ook was,
Daarvoor was Hij niet gekomen.
Hij kwam om elke ziel te verlossen
Dood, zonde en schaamte heeft Hij ons
afgenomen.*

*Want grotere wonderen, zo zei Hij,
Zouden zijn dienstknechten nog doen,
Om elke levende ziel te verlossen;
En niet slechts enkelen te helen toen.*

*Hoetael wij verlost zijn van de stoffelijke
dood,
Kunnen wij toch niet naar binnengaan,
Tenzij wij rein zijn, van ongerechtigheid
getoassen,
Van elke sterfelijke zonde ontdaan.*

*Wat moeten wij doen om rein te worden?
Wij kunnen het niet alleen doen.
De wet, om een wet te zijn, vereist,
Dat een rein Persoon ons verzoent.*

*Aan gerechtigheid, zei Hij, wordt pas voldaan
Als de roep der genade wordt gehoord,
Als wij ons bekeren en de doop ondergaan,
En leven naar zijn woord.*

*Konden wij maar alles begrijpen
Wat wij hebben gehoord, en 't laten inzinken;
Dan wisten wij dat er geen grotere gave is
Dan dat woord 'Gereinigd!' te horen klinken!
In de naam van Jezus Christus. Amen. □*

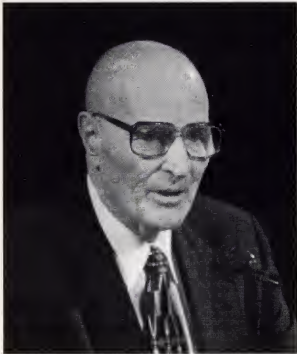
NOTEN

1. Artikelen des Geloofs 1:3.
2. Mormon 9:4.
3. Zie 1 Nephi 10:11; 15:34; Alma 7:21; 11:37, 40:26; 3 Ne. 27:19; Leer en Verbonden 94:9; Mozes 6:57.
4. 1 Johannes 1:8–9.
5. 2 Petrus 2:7; naar de King James-vertaling van de Bijbel.
6. Alma 41:10–11.
7. Alma 36:19.
8. LV 58:42; zie ook Hebreëen 8:12, 10:17.
9. Artikelen des Geloofs 1:3.
10. Droom, opgetekend door president Joseph F. Smith op 7 april 1918; zie Gospel Doctrine, Selections from the Sermons and Writings of Joseph F. Smith, blz. 542.
11. 'Gereinigd!'; Boyd K. Packer.

Alle zegeningen komen van Hem

Ouderling Neal A. Maxwell
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De verlossende aanwezigheid van onze liefdevolle Vader-God in het universum is (...) de grote werkelijkheid. Het is de hemelse waarheid die, samen met zijn plan van geluk, alle andere feiten te boven gaat.'

Mijn dank aan het Eerste Presidium voor deze gelegenheid waarbij, zoals u kunt zien, het licht zich bij dat van mijn schedel voegt om de kathedr nog een andere 'verlichting' te brengen. Wat betreft mijn ziekte, tot nu toe is het resultaat van de behandeling gunstig; ik ben dus blij en zeer dankbaar dat ik tot 'zover gekomen' ben (2 Nephi 31:19).

Broeders en zusters, als ik enig recht heb op Gods zegeningen, dan is dat reeds lang verveend door zijn levenslange gulle gaven.

Ik wil mijn bijzondere waardering uitspreken voor het geloof en de gebeden van mijn liefdevolle en zorgzame vrouw en familieleden, van de algemene autoriteiten en hun echtgenoten, van mijn secretarisse, van ontelbare kerkleden en vrienden, en voor zorgzame en zeer bekwame artsen en verpleegkundigen. Onze hemelse Vader heeft stellig gehoor gegeven aan hun gebeden en inspanningen. Deze gaven aan mij vormen reeds een geestelijke aansporing. Ik voel me weliswaar onwaardig, maar mijn waardering is groot. Ik groet en dank u allen!

Iets wat ik president Hinckley keer op keer heb horen doen, is alle lof en eer aan God geven. Dat ga ik voortaan ook vaker doen, ook vandaag, met inbegrip van mijn waardering voor Gods privé-les, zijn zegeningen en zijn bemoeiding, soms ontvangen tijdens donkere uren.

Het ongewisse van onze levensduur is voor ons allen een onontkoombaar feit. Bijgevolg moeten wij in geloof bidden om de zegeningen waarnaar wij vurig verlangen, maar vervolgens 'tevreden (...) zijn met de dingen, die de Here [ons] heeft toebedeeld' (Alma 29:3). Klaarblijkelijk is de wijze en het tijdstip waarop wij dit leven verlaten voor iedereen anders.

Velen zijn er die zoveel meer lijden dan wij; sommigen sterven een pijnlijke dood; sommigen sterven snel; sommigen genezen; sommigen krijgen meer tijd; sommigen schijnen te dralen. Weliswaar zijn er verschillen in onze beproevingen, maar immuniteit ervoor bestaat niet. De Schriften spreken tenslotte over de brandende vuuroven en de vuurgloed die tot beproeving dient (Daniël 3:6-26; 1 Petrus 4:12). Wie met succes uit hun brandende vuuroven te voorschijn komen, hebben de toereikende genade des Heren ervaren (zie Ether 12:27). Maar toch, broeders en zusters, staan zulke lieden niet meteen te popelen voor een andere vuuroven om een extra beurt te krijgen! Maar hoe dan ook, daar de aardse school zo kort duurt, kan onze hemelse Mentor ons een gecomprimeerd leerplan voorschotelen.

Voortschotelen van onze liefdevolle Vader-God in het universum is voor ons mensen de grote werkelijkheid. Het is de hemelse waarheid die, samen met zijn plan van geluk, alle andere feiten te boven gaat. In vergelijking zijn andere waarheden louter futele feitjes, waarover wij alsmear verder kunnen leren zonder ooit tot de kennis te komen van de grote waarheden.

De ervaringen van de sterfelijkheid verwijderen steeds naar het zoenoffer van Jezus Christus als dé grote handeling in de gehele aardse geschiedenis. Naarmate ik meer leer en ervaar, wordt zijn verzoening onbaatzuchtiger, verbluffender en allesomvatender!

Wanneer wij Jezus' juk op ons nemen, zal dat ons uiteindelijk voeren tot wat Paulus 'de gemeenschap aan zijn lijden' noemde (Filippenzen 3:10). Ziekte of eenzaamheid, onrecht of afwijzing enz., ons betrekkelijk kleinschalig lijden zal – als wij deemoedig zijn – zich vastzetten in de diepten van onze ziel, zodat wij niet alleen Jezus' lijden voor ons meer zullen waardeeren, maar ook zijn weergalozе karakter, hetgeen ons aanspoort tot grotere verering en zelfs navolging.

Alma openbaarde dat Jezus weet hoe Hij ons te midden van onze pijn en krankteiden te hulp moet komen, juist omdat Hij die reeds op Zich heeft genomen (Alma 7:11-12). Hij kent ze uit ervaring, zodat Hij zijn medeleven heeft verworven. Natuurlijk kunnen wij dat net zo min echt begrijpen als het feit dat Hij al onze zonden heeft gedragen, maar zijn verzoening blijft de reddende en geruststellende realiteit.

Geen wonder dat wij, uit alles waarvoor wij Jezus kunnen loven wanneer Hij in macht en majesteit wederkomt, Hem vooral voor zijn 'goedertierenheid' en zijn 'goedheid' zullen loven. Vervolgens zullen wij Hem zelfs voor eeuwig loven! (Leer en Verbonden 133:52. Zie ook Mosiah 4:6; Alma 7:23.) We zullen daarbij geen aanmoediging nodig hebben.

Aldus is het zo belangrijk Gods verlossende hand steeds te erkennen, maar helaas wordt dat afgewakt door de dwaze menselijke neiging om op de arm des vleses te vertrouwen (2 Nephi 4:34; LV 1:19). Ach, die arrogante arm des vleses – net als de quarterback die zei een bal door de autowastunten te kunnen werpen zonder dat die nat werd! Zulke naïviteit en trivialiteit kenmerken de arm – en niet alleen de arm, maar ook de geest – des vleses, die voorbij gaat aan de 'dingen, zoals die werkelijk zijn, en (...) dingen, zoals die werkelijk zullen zijn' (Jakob 4:13).

Ten slotte geldt mijn ootmoedige lof vandaag niet alleen God de Vader voor zijn liefdevolle heilsplan, en Jezus, de Heer van het heeal, voor zijn wonderbaarlijke en buitengewone verzoening, maar ook de Heilige Geest, over wie wij minder spreken. Hij heeft vele taken, maar ik wil nu mijn bijzondere persoonlijke dank uitspreken voor de wijze waarop Hij – ook in het holst van de nacht – de afgelopen tijd mijn dierbare Trooster is geweest!

In de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Zorg voor kinderzielen

Presidente Patricia P. Pinegar

Algemeen presidente jeugdwerk

'Zeg uw kinderen dat u van ze houdt en dat u blij bent dat ze deel uitmaken van uw gezin. Bereid u er geestelijk op voor om leiding te ontvangen van de Heilige Geest.'

Hoe langer ik werkzaam ben in mijn roeping als jeugdwerkpresidente, hoe groter mijn zorg om kinderen wordt. Kinderen zijn een heilige gave van onze liefhebbende hemelse Vader. Kinderen 'zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3). Hoe meer ik denk aan de kinderen, hoe meer ik me zorgen maak over de ouders.

President Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Onze hemelse Vader heeft ouders de verantwoordelijkheid gegeven erop toe te zien dat hun kinderen goed gevoed, verzorgd, gekleed, opgevoed en onderwezen worden. De meeste ouders beschermen hun kinderen met een onderkomen – zij zorgen voor ze, verzorgen ze als ze ziek zijn, verschaffen kleding voor hun veiligheid en gemak, en voedsel voor hun gezondheid en groei. Maar wat doen ze voor hun ziel?' (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, bez. Edward L. Kimball [1982], blz. 332).

Ik ben bang dat sommige kinderen op een dag het gevoel kunnen hebben dat de psalmist beschreven heeft: 'Schouw ik naar rechts en zie ik uit – niemand ziet naar mij om; is mij de toevlucht ontvallen – niemand zorgt voor mijn ziel' (naar de NBG- en de King James-vertaling van de Bijbel; zie Psalm 142:5).

Ik spreek vandaag tot alle ouders en alle volwassen leden van de kerk, en nodig allen uit om zich te verenigen in de zorg voor kinderzielen.

Een aantal jaren geleden werkte ik in mijn tuin en zag tot mijn plezier een familie kwartels. Ik zag de vader bovenop een muurtje de wacht zitten houden. De moeder was bezig om haar tien kleintjes bij elkaar te houden en leek ze voor te doen hoe ze in de grond naar voedsel moesten pikken. Het fascineerde me. Stilletjes kwam ik dichterbij. Al gauw werd ik gezien door de waakzame vader, die daarop een waarschuwingsroep liet horen. De moeder probeerde de kinderen om het muurtje heen in veiligheid te brengen, maar ik, het gevaar, was te dichtbij, waardoor ze gefrustreerd en in de war raakte, en de muur opvolgde en bij de vader ging zitten. Ik wilde het gezinnetje helemaal geen kwaad doen, dus trok ik me snel terug uit het gezicht.

Maar in tegenstelling tot mijn ervaring met de kwartelfamilie, trekken de gevaren die ons eigen gezin bedreigen zich niet terug. Satan verheugt zich in onze verwarring en frustratie, en omringt ons met zijn invloeden. Wij zetten de tv aan: Is dit programma geschikt voor alle leeftijden? We horen geluid uit de kamer van een kind: Is dat muziek? We proberen een speelfilm uit te kiezen: Is deze werkelijk zo geschikt?

Soms zijn de invloeden van Satan nog subtieler. Ik heb mezelf wel de volgende vragen gesteld: Stel ik mijn kinderen bloot aan gevaar als ik ze de waarheden van het evangelie niet leer? Verwaarloos ik hun ziel als ik ze niet help de ingevingen van de Geest te herkennen en de leiding die ze kunnen ontvangen? Stel ik mijn kinderen bloot aan gevaar als mijn voorbeeld niet overeenkomt met mijn woorden, of als ik mijn liefde niet op dusdanige wijze toon dat elk kind dat tot diep in zijn hart voelt?

Uit statistieken en verslagen in de media vernemen wij dat er kinderen zijn die op tragische wijze verlaten zijn.

Gelukkig is dat niet het lot van alle kinderen. Gedurende de afgelopen paar jaar heb ik de gelegenheid gehad om te spreken met

ouders in Midden-Amerika, Afrika, Mexico, de Filipijnen en Zuid-Amerika, en heb sommigen van hen thuis bezocht. Ik ben in woningen geweest waar liefde heerst, het evangelie geleerd wordt, en er goed voor de ziel van de kinderen gezorgd wordt. Ik heb alleenstaande ouders gezien die geweldig gelovig en toegewijd zijn. Ik ken alleenstaande volwassenen die banden hebben met gezinnen en zowel de ouders als de kinderen versterken. Ik ken leerkrachten en leiders en andere zorgzame volwassenen die een goede invloed hebben op het leven van kinderen en jongeren, die voor hun ziel zorgen.

De zegeningen van het ouderschap en van hulp bij de zorg voor kinderen zijn talrijk. President Hinckley heeft daarover gezegd:

'Van alle vreugden die het leven ons verschaft, evenaart er niet een de vreugde van een gelukkig ouderschap. Van alle plichten waarvoor we ons inspannen, is er niet een die belangrijker is. Er is geen uitdaging die lonender is dan kinderen groot te brengen in een liefdevolle, veilige, gelovige sfeer. De vruchten van die inspanningen zullen zeer voldoende blijken te zijn' (*De Ster*, januari 1995, blz. 53).

Het ouderschap is een goddelijke verantwoordelijkheid die nodig is voor het behoud van de kinderen van onze Vader, en het is belangrijk bij onze voorbereiding op eeuwige zegeningen.

Het ouderschap is een taak die God ons gegeven heeft om het heil van zijn kinderen mogelijk te maken en is belangrijk bij onze eigen voorbereiding op eeuwige zegeningen. Verheug u in uw kansen om te zorgen voor de ziel van kinderen, en om van hen te houden. Onze Vader heeft zegeningen en eeuwige beloningen voor al zijn kinderen, of zij nu gehuwd, alleenstaand, ouder of kinderloos zijn. Onze omstandigheden mogen dan verschillen, maar het eindresultaat van onze rechtschapenheid kan hetzelfde zijn: eeuwige ouderschap, eeuwige leven. Helpen zorgen voor de ziel van kinderen zal bijdragen tot onze voorbereiding op die eeuwige zegening.

Wat kunnen we zoal doen om ons te verbeteren? Ik geloof dat een ernstige studie van onze Vaders zorg voor zijn kinderen daartoe kan bijdragen. Alles wat we van onze hemelse Vader weten, heeft te maken met zijn ouderschap, met zijn liefdevolle zorg voor onze ziel. Hij houdt onvoorwaardelijk van al zijn kinderen. Dat kunnen wij in ons gezin ook. Zijn plan van gelukzaligheid is een plan om zijn kinderen bij te staan in hun vooruitgang en hen erop voor te bereiden zijn grootste zegeningen te ontvangen. Wij kunnen de vooruitgang van onze gezinsleden plannen. Onze Vader liet zijn kinderen deelnemen aan de grote raadsvergadering in de hemel en liet ons

onze keuzevrijheid gebruiken. Wij kunnen ook gezinsraden houden en onze kinderen actief laten deelnemen. Onder leiding van onze Vader werd deze aarde voorbereid als plek waar wij konden leren en groeien. Ons thuis kan een fijne plek zijn waar onze kinderen kunnen leren en groeien. Onze Vader heeft zijn kinderen gedragsregels en geboden gegeven die onze vooruitgang in stand houden en ons richten op het pad dat terugvoert naar ons hemels thuis. De gedragsregels in ons gezin kunnen ertoe bijdragen dat wij voortgaan op het pad terug naar onze hemelse Vader.

De eniggeboren Zoon van onze Vader, onze Heiland Jezus Christus, heeft ons tijdens zijn aardse bediening getoond hoe wij alle kinderen van God moeten liefhebben, leren en tot zegen moeten zijn. Hij heeft ons geleerd dat er geen enkele ziel verloren mag gaan. Wij behoren zijn voorbeeld te volgen door ons gezin lief te hebben en te zegenen en er alles aan te doen om niet een ziel verloren te laten gaan.

Ter voorbereiding op deze toespraak, toen ik op zoek was naar antwoorden op de vraag hoe ik beter kan zorgen voor ieder kind, gingen mijn man, Ed, en ik naar de tempel. Ik ben zo dankbaar voor die heilige gelegenheid, want in de tempel worden we herinnerd aan die beloofde zegeningen. Ik besefte dat de zegeningen die op die gewijde plek worden aangeboden iedere ouder hulp verschaffen bij de opvoeding van hun kinderen.

Zorg dat u waardig wordt om de tempel te bezoeken, en vraag om een tempelaanbeveling, zelfs als de tempel te ver weg is om er vaak naartoe te gaan. U en uw kinderen

zullen grote zegeningen krijgen vanwege uw rechtschapenheid. Als u al een tempelaanbeveling hebt, studeer en bid dan, en bezoek de tempel vaak, om uw begrip te vergroten van de verbonden die u hebt gesloten.

Iedere ouder behoort ook de raad van president Hinckley op te volgen: 'U hebt meer dan alleen uw eigen wijsheid nodig om ze op te voeren. U hebt de hulp van de Heer nodig. Bid om die hulp en volg de inspiratie die u krijgt' (*Ensign*, november 1995, blz. 89).

Naarmate wij rechtschapener worden, door ons aan onze verbonden te houden en ons beter aan de raad in de Schriften en de raad van onze profeten te houden, zullen we waarlijk gezegend worden met leiding van onze Vader en de Heiland.

Aan alle vaders en moeders in de kerk: Zeg uw kinderen dat u van ze houdt en dat u blij bent dat ze deel uitmaken van uw gezin. Bereid u er geestelijk op voor om leiding te ontvangen van de Heilige Geest. Bestudeer onder gebed de Schriften en 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' (*De Ster*, januari 1996, blz. 93), en luister vervolgens naar de ingevingen van de Geest en geef er gehoor aan. Wacht u voor de invloed van Satan. Waar komen de gevoelens vandaan die u laten denken dat u inzet thuis niet bevredigend of belangrijk is? Waar komen de gevoelens vandaan die u laten denken dat u niet gewaardeerd wordt? Verheug u op deze voorbereiding op godschap. Verheug u op de mogelijkheid om uw kinderen in de waarheden van het koninkrijk te onderrichten, en laat ze de vrede en

vreugde ervaren die het naleven van deze waarheden met zich meebrengen.

Ik wil iets zeggen tegen de jongemannen en jongevrouwen van de kerk. Kijk uit naar het ouderschap; maak er plannen voor en verlang ernaar. Bereid je voor om een goede vader of moeder te worden. De gedachte aan je toekomstige kinderen kan ertoe bijdragen dat je op het rechte pad blijft. Als je die zegening niet in dit aardse leven krijgt, dan zullen je voorbereiding en je verlangen je erop voorbereiden om te geven om alle kinderen van God, en van ze te houden, net als de Heiland. Je beloning kan een eeuwig gezin zijn.

Tijdens een ringconferentie gaf de profeet de ouders onlangs deze raad:

'Vergeet nooit dat deze kleintjes de zoons en dochters van God zijn, en dat u eigenlijk een soort voogd van hen bent, dat Hij hun ouder was voordat u het werd, en dat Hij zijn ouderlijke rechten of interesse in deze kleintjes niet heeft opgegeven.

'Houd van ze en zorg voor ze. Vaders, beheers u nu en in toekomstige jaren. Moeders, beheers uw stem, spreek rustig. Voed uw kinderen op in liefde, in de zorg en in de terechtwijzing van de Heer. Zorg voor uw kleintjes, ontvang ze met vreugde in uw gezin, zorg voor ze, en houd met heel uw hart van ze. (Gordon B. Hinckley, in een toespraak tijdens een conferentie van de ring Salt Lake University 3, 3 november 1996, *Church News*, 1 maart 1997, blz. 2.)

Het is mijn gebed, mijn broeders en zusters, dat we ons allemaal zullen verheugen in de kans die we hebben om voor kinderen te zorgen.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Trouw aan 't geloof'

Ouderling Joseph B. Wirthlin
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'[Uw] uiterst belangrijke rentmeesterschap is de heerlijke plicht die uw Vader in de hemel u heeft gegeven om over uw eigen ziel te waken en die te verzorgen.'

Wij zijn allen onder de indruk van de toespraak van ouderling Neal A. Maxwell. Bovendien versterkt hij nu de geleerden van de glimmende hoofden, waar broeder Oaks en ik ook deel van uitmaken. Maar bovenal imponeert hij ons met zijn wijsheid, inspiratie en zijn geweldige leiderschap in het koninkrijk. Het is een wonder dat hij vandaag bij ons is. De Heer heeft hem gezegend en onze gebeden verhoerd.

De algemene conferentie is voor alle leden van de kerk een inspirerende tijd van het jaar. Het is ons doel om 'elkander [te] onderrichten en stichten, opdat [wij mogen] weten hoe te handelen (...) ten opzichte van [Gods] wet en geboden.¹ Ik bid nederig dat wij dezelfde geest bij ons zullen houden die wij in deze morgenbijeenkomsten bij ons hebben gehad.

Er vinden in onze tijd grootse gebeurtenissen plaats in het koninkrijk!

De kerk maakt grotere vooruitgang in de wereld dan ooit tevoren. Het is een voorrecht dat wij in ons leven getuige kunnen zijn van zo'n enorme vooruitgang in de vervulling van de profetie dat 'het koninkrijk (...) een grote berg moge worden en de ganse aarde vullen'.²

Er vinden grote gebeurtenissen plaats omdat zovelen van u getrouw 'handelen (...) ten opzichte van [Gods] wet en geboden'. Wij, als leiders van de kerk van de Heer, zijn erg enthousiast dat wij zoveel rechtschappen en getrouwe heiligen der laatste dagen zoveel goeds zien doen. Wees ervan verzekerd dat wij vaak bidden dat onze hemelse Vader u zal helpen als u trouw wilt zijn aan de verbonden die u met Hem hebt gesloten.

Bewandel de weg van geloof

In een recente boodschap heeft president Gordon B. Hinckley een uitnodiging en een uitdaging gegeven: 'Ik nodig [u] uit,' zei hij, 'om met mij de weg van het geloof te bewandelen. Ik spoor [u] aan om te staan voor wat rechtvaardig, waar en goed is.'³ Onze profetie is zelf een voorbeeld van onwankelbare toewijding, en een voorbeeld van het bewandelen van die weg van geloof en ijver. Volgen wij in ons dagelijks leven zijn geïnspireerde voorbeeld? Geven wij, als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gehoor aan zijn aansporing om 'te staan voor wat rechtvaardig, waar en goed is'? President Hinckley haalde de tekst aan van een populaire lofzang en spoorde ons aan: 'Laten we 'trouw [zijn] aan 't geloof dat onz' ouders beleden, *trouw aan 't geloof* waar de mart'laars voor streeden'.⁴

Broeders en zusters, zijn wij 'trouw aan 't geloof'?

In het dertiende geloofsartikel staat dat wij 'geloven eerlijk te moeten zijn'. De waarheid van het herstelde evangelie, zoals in een lofzang staat, is 'de grootste schat, (...) de schoonste prijs voor het streven van God en de mens. (...) Wat is waarheid? Het laatste en 't eerst, z'overschrijdt zelfs de grens van de tijd'.⁵

Ja, het volle evangelie is een parel van grote waarde die alle moeite waard is.

Hoewel wij leren dat we onze talenten moeten ontwikkelen en onze gezinsleden moeten onderhouden, moeten we toch op-

passen dat onze carrière ons niet van het evangeliepad afleidt.

Wij moeten 'trouw aan 't geloof zijn' en 'op dit enge en smalle pad' blijven 'dat naar het eeuwige leven leidt'.⁶ Denk aan de raad die Alma zijn zoon Corianton gaf: 'Laat u niet door enig ijdel of dwaas gedoe misleiden'.⁷

'Wees toch gehoorzaam aan de geboden, want dat is veilig, brengt vrede en rust'.⁸ Niets wat deze wereld te bieden heeft, kan beter zijn dan de vreugde van het naleven van het evangelie! Geen enkele wereldse rijkdom of bezitting, geen enkele vorm van beroemdheid of erkenning kan de bevrediging vervangen die men krijgt van de warmte en vrede van de Geest des Heren in ons hart en ons gezin. 'Zoet is de vrede die het evangelie brengt'.⁹ In ons streven naar succes mogen we ons door geen enkel 'ijdel of dwaas gedoe' van de weg van het geloof laten afleiden, of van onze trouw aan onze verbonden.

Trouw aan 't geloof

Ik vind *trouw* een fijn woord. Het vertegenwoordigt duidelijk enkele fundamentele evangeliebeginselen.

Trouw betekent: volhardend, verbonden, bestendig¹⁰ – wat alle deugden zijn die wij zouden moeten ontwikkelen.

Zonder huichelarij en bedrog

'Trouw' zit ook in 'waarheidsgetrouw', wat betekent: 'in overeenstemming met de werkelijkheid (...), een waarheidsgetrouw beeld', zoals in de ware omvang van een probleem of de ware aard van een persoon.

Leven wij het evangelie echt na, of is het beeld wat wij geven niet waarheidsgetrouw en doen we alleen maar *alsof* we rechtschappen zijn, zodat de mensen om ons heen aannemen dat wij getrouw zijn, terwijl wij ons hart en onze ongeziene daden in werkelijkheid helemaal *niet* trouw zijn aan de leringen van de Heer?

Hebben wij alleen een gedaante van godzaligheid aangenomen terwijl wij de kracht ervan verloochenen?¹¹

Zijn wij werkelijk rechtschappen, of geven wij alleen gehoorzaamheid voor als wij denken dat andere mensen naar ons kijken?

De Heer heeft duidelijk gemaakt dat Hij zich niet laat misleiden door uiterlijkheden,¹² en Hij heeft ons gewaarschuwd dat wij niet oneerlijk moeten zijn tegen Hem of anderen. Hij heeft ons gewaarschuwd dat wij moeten oppassen voor mensen die een valse voorstelling van zaken geven, die een mooie façade presenteren die een duisterder werkelijkheid verbergt. Wij weten: de Heer 'ziet het hart aan', en *niet* het uiterlijk.

De Heiland heeft ons geleerd: 'Oordeel niet naar het aanzien'¹³, en heeft ons gewaarschuwd voor roofzuchtige wolven 'die in schapevacht tot u komen' en wier verleiding alleen ontdekt kan worden 'aan hun vruchten'.¹⁴

Nephi heeft ons geleerd dat we de weg van het geloof moeten bewandelen 'met vol voornemen des harten, zonder huichelarij en bedrog'.¹⁵

Wij weten dat iemand die 'innerlijk verdeeld (...) is, ongestadig [is] op al zijn wegen',¹⁶ en dat wij geen 'twee heren [kunnen] dienen'.¹⁷ President Marion G. Romney heeft heel verstandig opgemerkt dat er tevelen onder ons zijn die 'proberen de Heer te dienen zonder de duivel te kwetsen'.¹⁸

'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest'.¹⁹ Daarom is het eerste van de tien geboden: 'Gij zult geen andere goden voor hien aangezicht hebben',²⁰ en heeft de Heiland verklaard dat het eerste en grote gebod is: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met *geheel* uw hart en met *geheel* uw ziel en met *geheel* uw verstand'.²¹ Alleen als we ons helemaal geven, en onze trots overwinnen en de weg van het geloof bewandelen zonder ervan af te wijken, kunnen we oprecht zingen 'Heer, aanvaard onze *ware trouw*'.²²

Geloof bij elke voetstap

De heldhaftige HLD-pioniers die zoveel opofferden om 'de zaak van Zion voort te brengen'²³ bewandelden een weg van het geloof door grote fysieke ontberingen, die hun ziel ontwikkelden en sterkten. Zij hielden, ondanks tegenspoed en problemen, met ware toewijding aan de waarheid vast aan de ijzeren roede. Zij waren 'trouw aan 't geloof' en gaven al wat zij hadden om het herstelde evangelie te versterken en na te leven.

Wees uw verbonden trouw

Een van de grote zegeningen van het evangelie is het voorrecht om heilige verbonden met uw hemelse Vader te sluiten – verbonden die door het heilig priesterschap bindend worden. Als we gedoopt en bevestigd worden, als een broeder tot het priesterschap geordend wordt, als we naar de tempel gaan en onze begiftiging ontvangen, als we het nieuw en eeuwigdurend verbond van het eeuwig huwelijk aangaan – in al die heilige verordeningen doen wij plechtige toezeggingen om Gods geboden te onderhouden.

Wij verbinden ons om onze liefde voor onze hemelse Vader te tonen door nederig dienstbetoon en ijverige gehoorzaamheid, en om te bewijzen dat wij 'goede en getrouwe' dienstknechten²⁴ zijn.

Als wij onze verbonden trouw zijn, zal onze Vader in de hemel ons de zegening geven van 'het eeuwige leven (...), welke gave de grootste gave van alle gaven Gods is'.²⁵ Alles, wat [de] Vader heeft²⁶ is beloofd aan hen die de weg van het geloof bewandelen en hun verbonden trouw blijven. Zij 'die de werken der gerechtigheid [doen, zullen hun] loon (...) ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld'.²⁷

Een eeuwig rentmeesterschap

Ieder van u heeft een eeuwig roeping waaruit geen enkele kerkfunctionaris u kan ontheften. Dat is een roeping die u van onze hemelse Vader zelf ontvangen hebt. In die eeuwig roeping hebt u een rentmeesterschap, net als bij alle andere roepingen, en 'door de Here wordt van iedere rentmeester vereist, dat hij zowel gedurende het leven als in de eeuwigheid rekenschap geeft van zijn rentmeesterschap'.²⁸ Dat uiterst belangrijke rentmeesterschap is de heerlijke plicht die uw Vader in de hemel u heeft gegeven om over uw eigen ziel te waken en die te verzoeken.

In de toekomst zullen u en ik op een dag de stem van de Heer horen die ons naar voren roept om verslag uit te brengen van ons rentmeesterschap in het sterfelijk leven. Dat verslag zullen wij uitbrengen wanneer wij opgeroepen worden om 'op de grote oordeelsdag voor [de Heer te] staan'.²⁹

Elke dag op deze aarde is slechts een klein deel van de eeuwigheid. De dag van de opstanding en de dag van het laatste oordeel zullen voor ieder van ons beslist nog komen.

Dan zal het grote, edele hart van onze Vader in de hemel verdrietig zijn om diegenen onder zijn kinderen die uitgeworpen worden en niet waardig zijn om naar zijn tegenwoordigheid terug te keren, omdat zij het kwade gekozen hebben. Maar Hij zal diegenen die gekozen hebben om 'trouw aan 't geloof' te zijn, met open armen verwelkomen en met onbeschrijflijke vreugde. Een rechtschapen leven en de genade van de verzoering laten ons in aanmerking komen om met een rein hart en geweten voor Hem te staan.

Wij, als leiders van de kerk, en als dienstknechten van een mededogende Vader in de hemel, willen ook dat u naar zijn tegenwoordigheid terugkeert. Wij hebben u lief en verlangen er met heel ons hart naar dat u zich op die grote dag des oordeels samen met uw Vader in de hemel, en met uw ouders, uw kinderen en andere geliefden, verheugt. Daarom vragen wij u: 'Bent u trouw?' En daarom sporen wij u, net als Jakob, aan om 'uw ziel voor [te bereiden] op die glorierijke dag, die dag des oordeels,

wanneer de rechtvaardigen recht zal worden gedaan, opdat gij niet van verschrikkelijke vrees ineen zult krimpen, opdat gij niet een volkomen herinnering aan uw vreselijke schuld zult hebben'.³⁰

Hoe kunnen wij ons voornemen versterken om op het rechte pad van de rechtschapenheid en de waarheid te blijven, zodat onze ziel de dag des oordeels zal verwelkomen als een glorierijke dag? Ik wil u vijf ideeën aan de hand doen.

Ten eerste, de fundamentele reden waarom de Heer ons de opdracht heeft gegeven om in zijn kerk in een gesprek vast te stellen of een lid de gedragsnormen naleeft, heeft tot doel om ons te leren ons aan onze toezegging te houden. Kortom, wij moeten in deze sterfelijke proeftijd leren om onszelf in de hand te krijgen,³¹ om een integer leven te leiden en onze verbonden trouw te zijn. Die gesprekken worden gevoerd in een geest van liefdevolle zorg om iedere zoon en dochter van onze liefhebbende God. Die gesprekken zijn eigenlijk een repetitie voor het laatste oordeel. Dergelijke gesprekken zijn een zegen, een fijne gelegenheid om rekenschap aan de Heer af te leggen, via zijn bevoegde dienstknechten, van het heilig rentmeesterschap dat wij allen hebben om '[ons]zelf en [onze] gedachten en [onze] woorden en [onze] daden' te bewaken.³²

Ten tweede, in de kerk van de Heer worden wij elke keer dat wij deelnemen aan het avondmaal herinnerd aan onze heilige verbonden.

Ten derde, elke keer dat wij terugkeren naar de tempel, worden wij herinnerd aan de verbonden die wij sluiten bij het ontvangen van onze begiftiging.

Ten vierde, bij ons huisonderwijs en huisbezoek herinneren wij ons onze belofte om anderen te dienen.³³

Ten vijfde, de Heiland zelf wist, net als wij zouden moeten weten, dat Hij rekenschap verschuldigd was aan zijn Vader. Hij leerde ons dat zijn heilig rentmeesterschap was 'om de wil te doen van Hem die Mij gezonden heeft'.³⁴ In zijn groot hogepriesterlijk gebod bracht de Heer als volgt verslag uit aan de Vader: 'Ik heb [...] het werk [volleindigd] dat Gij Mij te doen gegeven hebt'.³⁵

Als wij zijn rechtschapen leven leiden, verheugen we ons dat we een positief verslag kunnen uitbrengen over ons gedrag en onze voorbereiding op verdere zegeningen, of het nu gaat om de eer van het ontvangen van het priesterschap, de zegeningen van tempelbezoek, de bevrediging van het leveren van prestaties in het kader van het jongevrouwen-programma *Mijn persoonlijke vooruitgang*, of de zegeningen van dienstbetoon in welke roeping wij ook hebben.

Het Quorum der Twaalf en het Eerste Presidium zingen staand met de aanwezigen en het koor een lofzang.

Dergelijke ervaringen in het sterfelijk leven geven ons de kans om vast te stellen wat wij met ons leven doen. Alle dragen ertoe bij dat onze ziel geschoold wordt en sterken ons karakter ter voorbereiding op dat uiteindelijke gesprek.

En 'wanneer [wij zijn] voorbereid, [zullen wij] niet vrezē.³⁶

Als wij ons moeten bekeren, zijn de genoemde gesprekken niet altijd makkelijk. Gelukkig heeft de Heer geweldige bisschoppen, ringpresidenten en andere priesterschapsleiders geroepen die ons liefdevol kunnen leiden naar bekering en reiniging 'opdat [wij] ten laatsden dage onberispelijk voor God [mogen] staan'.³⁷

De aanbevelingsgesprekken, avondmaalsdiensten, het tempelbezoek, en andere kerkbijeenkomsten, maken alle deel uit van het plan van de Heer om onze ziel te scholen, om ons de gezonde gewoonte te laten ontwikkelen om geregeld onze positie te bepalen zodat wij op de weg van het geloof kunnen blijven. Geregelde geestelijke 'keu-

ringen' zijn ons behulpzaam bij het navigeren over de snelwegen en zijwegen van het leven.

Op stille momenten van overpeinzing heb ik er veel aan gehad om mijzelf nederig gewoon de vraag te stellen: 'Ben ik trouw?'

Ik stel dat wij er allen veel aan kunnen hebben om op eerbiedige momenten van aanbidding en gebed diep in ons hart te kijken en onszelf de vraag te stellen: 'Ben ik trouw?'

Die vraag wordt aanzienlijk nuttiger als we volkomen eerlijk zijn in ons antwoord, en dan motiveert dat ons om door bekering koerswijzigingen aan te brengen die ons op de weg van het geloof houden.

Ik getuig dat onze Vader in de hemel van ons allen houdt.

Als wij trouw zijn aan het geloof, de uitnodiging aanvaarden om met president Gordon B. Hinckley de weg van het geloof te bewandelen en ons aan onze verbonden te houden, dan zullen we 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende

wereld'³⁸ ontvangen. Ik getuig ervan dat onze hemelse Vader leeft en dat zijn geliefde Zoon onze goddelijke Verlosser is, en president Gordon B. Hinckley onze profeet, ziener en openbaarder in deze inspirerende tijd van ons sterfelijk bestaan. Mogen we gezegend worden bij onze inzet om ons voor te bereiden op die grote dag dat wij, met onze geliefden, kunnen terugkeren en ons verheugen in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Leer en Verbonden 43:8.
2. LV 109:72. Zie ook Daniël 2:31-45.
3. *De Ster*, september 1996, blz. 5.
4. *De Ster*, september 1996, blz. 10.
5. Lofzang 177.
6. 2 Nephi 31:18.
7. Alma 39:11.
8. Lofzang 197.
9. *Hymns*, 1985, nr. 14.
10. Zie voor alle definities Van Dale, *Groot Woordenboek der Nederlandse Taal*, twaalfde uitgave in de nieuwe spelling, blz. 3165.
11. Zie Joseph Smith-Geschiedenis 1:19.
12. Zie 1 Samuel 16:7.
13. Johannes 7:24.
14. Matteüs 7:15-16.
15. 2 Nephi 31:13. Zie ook Jakob 6:5; Mosiah 7:33; 3 Nephi 10:6; LV 18:27-28.
16. Jakobus 1:8.
17. Matteüs 6:24. Zie ook Lucas 16:13, 3 Nephi 13:24.
18. Marion C. Romney, 'The Price of Peace', *Ensign*, oktober 1983, blz. 6.
19. LV 64:34.
20. Exodus 20:3.
21. Matteüs 22:37-38; cursivering toegevoegd. Zie vss. 36-40.
22. Naar *Hymns*, 1985, nr. 107, cursivering aan de vertaling toegevoegd.
23. LV 6:6.
24. Matteüs 25:21, 23.
25. LV 14:7.
26. LV 84:38.
27. LV 59:23.
28. LV 72:3.
29. 2 Nephi 9:22.
30. 2 Nephi 9:46.
31. Zie Alma 34:33-37.
32. Mosiah 4:30.
33. Zie Mosiah 18:8-10.
34. Johannes 4:36; naar de Bijbelvertaling van Joseph Smith.
35. Johannes 17:4.
36. LV 38:30.
37. LV 4:2.
38. LV 59:23.

De eeuwigheid ligt voor ons

President James E. Faust

Tweede Raadgever in het Eerste Presidium

*'(...) het op peil houden van onze geestkracht is een dagelijkse opgaaft.
De grootste bron van die geestkracht is (...) de tempel.'*

Geliefde broeders, zusters en vrienden, de taak u toe te spreken stient mij nederig. Ik dank u voor uw inspanningen om mij te begrijpen nu ik ga spreken over de grootste zegeningen die wij op aarde kunnen ontvangen.

Op 3 februari 1846 was het in Nauvoo bijtend koud. President Brigham Young schreef die dag in zijn dagboek:

'Hoewel ik had aangekondigd dat wij geen verordeningen in de tempel zouden verrichten, was het huis des Heren de hele dag overvol. (...) Ik vertelde de broeders ook dat ik mijn wagens in orde ging brengen voor mijn vertrek. Ik liep een eind weg van de tempel, denkende dat de menigte zich wel zou verspreiden, maar toen ik terugkwam, was het huis nog steeds vol.'

'Toen ik die menigte zag, wetende dat zij hongerden en dorstten naar het woord, zetten wij ons werk in het huis des Heren ijverig voort.'

En zo ging het tempelwerk door tot 's nachts half twee.

De eerste twee namen op de lijst van de vierde groep in de Nauvoo-tempel op die dag - 3 februari 1846 - zijn John en Jane Akerley, die daar 's avonds hun begiftiging ontvingen. Het waren ootmoedige pasbekeerde leden van de kerk zonder geld of

maatschappelijk aanzien. Hun tempelwerk was hun laatste zorg nu zij op het punt stonden uit Nauvoo te vertrekken op weg naar het westen. Het kwam goed uit dat president Young tegemoetkwam aan het verlangen van de heiligen om hun begiftiging te ontvangen, want John Akerley is in Winter Quarters overleden. Hij was een van de 4000 die de valleien in de Rocky Mountains nooit hebben bereikt.² Hun geloof komt volmaakt toe uitging in de woorden van de bekende mormons lofzang van William Clayton, *Komt, heil'gen, komt*: 'En sterven wij alvorens daar te zijn, blijde dag, ongehoord! Alles wel!'³

Dat er een tempel zou komen werd bekendgemaakt op 26 juli 1847, de dag nadat president Brigham Young in de Salt Lake Valley was aangekomen. President Young deed die geweldige uitspraak zelfs voor de heiligen een dak boven hun hoofd hadden - ze woonden in hun huifkar of slapen op de kale grond. Hij plantte zijn wandelstok in de grond en zei: 'Hier bouwen we de tempel van onze God.'⁴ Veertig jaar lang werd er aan dat magnifieke gebouw gewerkt.

Binnen tien jaar na hun aankomst in de vallei hadden de heiligen het Endowment House gebouwd, waar zij een aantal van hun tempelverordeningen konden ontvangen. Brigham Young legde uit: 'Omdat wij uit onze woonplaats zijn verdreven en wegens onze berooide omstandigheden, heeft de Heer ons toegestaan te doen wat wij hebben gedaan, namelijk: dit Endowment House gebruiken voor tempeldoeleinden.'⁵ Het werd op 5 mei 1855 ingewijd. Elsie Ann, de dochter van John en Jane Akerley, werd daar op 2 april 1857 voor tijd en alle eeuwigheid verzegeld aan haar echtgenoot, Henry Jacob Faust.

Er waren echter verordeningen die niet in het Endowment House konden worden verricht, maar er werd gewerkt aan de Salt Lake-tempel. Sprekende over dat geweldige gebouw, dat er ook nog zou staan in het millennium, zei Brigham Young: 'Dit is niet de enige tempel die wij zullen bouwen; er zullen er honderden worden gebouwd en aan de Heer gewijd.'⁶

Wat de pioniers voortstuwde naar het westen was méér dan het ontkomen aan vervolging. Zij zochten een plek waar niemand hen kon deren of angst aanjagen, waar de heiligen gezegend zouden zijn.⁷ Hetgeen hen ook naar de Salt Lake Valley trok was hun visie van een plek waar zij God ongehindert in een tempel konden dienen.

Ongetwijfeld hadden veel van de pioniers de begrafenis bijgewoond van Joseph Smith sr., waar zij de profet Joseph Smith jr. hadden horen spreken over de kracht en troost die zijn vader, de patriarch van de kerk, in de tempel had ontvangen:

'Te vertoeven in het huis des Heren en te zoeken naar antwoorden in zijn tempel was zijn dagelijkse bron van genot; daar genoot hij vele zegeningen, daar was hij urenleng verzonken in zoete omgang met zijn hemelse Vader. Hij heeft die heilige gangpaden bewandeld, alleen en afgezonderd. (...) Binnen die heilige muren zijn de visioenen des hemels aan hem ontvouwd en heeft zijn ziel zich vergast aan de schatten der eeuwigheid; en daar zijn de zachtmoedigen en nederigen door hem onderricht en hebben de weduwe en de wees hun patriarchale zegen ontvangen.'⁸

Profeten van weleer hebben het visioen ontvangen van de eeuwigheid die voor ons ligt. De gewoonte om bijzondere gebouwen op te trekken voor aanbidding en heilige riten maakt reeds eeuwenlang deel uit van de geschiedenis van de mens. Johannes de Openbarer ontving een profetische openbaring inzake tempelwerk. Hij zegt:

'Een van de oudsten antwoordde en zeide tot mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen?'

'En ik sprak tot hem: Mijn heer, zij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams.

'Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden.'⁹

Veel heiligen, onder wie president Wilford Woodruff, hadden de profet Joseph horen zeggen:

'Broeders, ik ben vanavond ten zeerste opgebouwd en verrijkt door uw getuigenissen, maar ik wil u voor het aangezicht des Heren zeggen dat u niet meer besef van de bestemming van deze kerk en dit koninkrijk dan een baby op zijn moeders schoot. U bevat het niet. (...) U ziet hier vanavond slechts een klein groepje priesterschapsdragers, maar deze kerk zal geheel Noord- en Zuid-Amerika vullen - zij zal de wereld vullen. (...) Zij zal de Rocky Mountains vullen. Tienduizenden heiligen der laatste

Het Eerste Presidium van de kerk (vlnr): president Thomas S. Monson, eerste raadgever; Gordon B. Hinckley, president; en president James E. Faust, tweede raadgever.

dagen zullen in de Rocky Mountains worden vergaderd. (...) Dit volk zal zich naar de Rocky Mountains begeven, waar het tempels voor de Allerhoogste zal bouwen' (Wilford Woodruff, Conference Report, 6 april 1898, blz. 57).

Die profetische uitspraak is in rijke mate en in ieder opzicht vervuld. Vierentwintig jaar nadat Brigham Young met zijn stok de plek voor de Salt Lake-tempel had aangegeven, werd de eerste spade gestoken voor de unieke tempel in St. George. Zes jaar daarna werd begonnen met de bouw van de prachtige tempels in Manti en Logan. Het bouwen van tempels is sindsdien nooit meer opgehouden. Wereldwijd zijn er nu 49 tempels in gebruik. Dit jaar worden er nog meer ingewijd, terwijl andere zijn aangekondigd en gepland, zoals president Hinckley eerder heeft aangegeven.

Wat is de ware betekenis van de uitspraak van de profeet Joseph, dat wij 'tempels voor de Allerhoogste zullen bouwen'?¹⁰ Waarom zijn al die tempels gebouwd die zoveel offers hebben gekost? Waarom worden zij nog steeds en in steeds grotere getale gebouwd? Omdat de antwoorden op de meest essentiële vragen over ons bestaan in de tempel te vinden zijn. Die antwoorden zeggen ons waar wij vandaan zijn gekomen, waarom wij hier zijn, waar wij heen kunnen gaan en hoe wij met de ervaring van de

doed kunnen omgaan. Er is geen touw aan dit leven vast te knopen, tenzij wij denken in termen van de eeuwigheid. De allesovertreffende zegens van het leven en van de eeuwigheid worden ontvangen binnen de heilige muren van de tempel. 's Heilands goddelijke gave aan de mens geeft ons de mogelijkheid van het eeuwige leven, maar het eeuwige leven zonder onze geliefden zou smartelijk zijn.

Een fundamentele eeuwige waarheid die deze kerk ons biedt, is dat gezinsleden – als ze het waardig zijn – een eeuwige band kunnen hebben; het zou voor ons geen hemel zijn zonder onze ouders, onze grootouders, onze man of vrouw, onze kinderen en ons verdere nageslacht. Dit onderling verbinden van gezinsleden is mogelijk dankzij de verzegelbevoegdheid die binnen de heilige muren van de tempels wordt uitgeoefend met het gezag van het priesterschap.

Een eeuwig gezin begint wanneer een jong paar in de tempel aan het altaar knielt om verbonden met elkaar en met God te sluiten en zijn rijkste beloften te ontvangen. Voorafgaande aan die verzegeling hebben beiden nog andere verbonden gesloten die hen, bij getrouwheid, tot zegen zullen zijn in dit leven én in het hiernamaals.

De vader en de moeder zijn gelijkwaardige partners, die echter een verschillende

rol hebben bij het verzorgen en onderrichten van hun gezin op hun reis naar de onsterfelijkheid en het eeuwige leven. Hoe kan het leven, wil het zin hebben, iets anders zijn dan een eeuwig proces?

Wij krijgen rechtstreeks te maken met de eeuwigheid wanneer wij het hoofd moeten bieden aan de ervaring die wij de dood noemen. Dit leven is zinloos wanneer wij niet geloven in de onsterfelijkheid en er een zeker begrip van hebben. Paulus heeft gezegd: 'Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen.'¹¹ De verzoening en de opstanding van de Heiland zijn de grote sleutels die de onsterfelijkheid voor ons ontsluiten. De grootse vervulling van die zegen valt ons – bij getrouwheid – ten deel in de tempels van God. Zij die daartoe bevoegd zijn, binden in de hemel datgene wat op aarde is gebonden. Die bevoegdheid is aan hen gedelegeerd door de president van de kerk, die alle sleutels van het koninkrijk van God op aarde draagt en gebruikt.

Een fundamenteel beginsel voor onze dienst in de tempel is dat er bij God geen aanneming des persoons is.¹² Binnen de muren van de tempel krijgt niemand een bijzondere behandeling op grond van rang, stand, geld, ras of opleiding. Allen zijn in het wit gekleed. Allen ontvangen dezelfde instructie,

allen sluiten dezelfde verbonden en leggen dezelfde beloften af, bij getrouwheid ontvangen allen dezelfde goddelijke, eeuwige zegeningen. Allen zijn in de ogen van hun Schepper gelijk. Zij die buiten hun schuld ongehoud zijn, zullen – als ze dat willen en mits ze het waardig zijn – de zegeningen ontvangen van een eeuwige gezinsband.

Wij zijn een volk dat verbonden sluit. De zegens daarvan zijn bestemd voor allen die ze willen ontvangen, zowel de levenden als de doden. Dankzij Gods genade mogen wij die zegens plaatsvervangend ontvangen voor onze overleden voorouders die dat voorrecht in dit leven niet zelf hebben gehad. Aan hen de keus of zij die zegens willen ontvangen. Aan ons de taak ons voorgeslacht te identificeren en hen in de gelegenheid te stellen die zegens te ontvangen. Zoals de profeet Joseph Smith heeft gezegd: 'De grootste verantwoording in deze wereld, die God op onze schouders heeft geplaatst, is om naar onze doden te zoeken.'¹³

De gelegenheid om die verheven zegens te ontvangen heeft God, in zijn oneindige goedheid jegens zijn kinderen op deze aarde, ons verschaft door middel van de grote profeet van de herstelling, Joseph Smith. Hij kreeg de opdracht de volheid van alle dingen te herstellen in onze tijd. Dat is de reden dat president Young en de pioniers zo smachtten naar de tempelzegens voor zij Nauvoo verlieten. Om diezelfde reden had de gedachte om die eeuwige zegens weer te bemachtigen voor Gods kinderen door tempels te bouwen en te laten functioneren, prioriteit bij president Young bij zijn aankomst in de Salt Lake Valley.

De bereidheid van de pioniers om zoveel te lijden en zoveel te verdragen bij hun opmerkelijke uittocht naar de dorre, eenzame wildernis van het westen van de Verenigde Staten had te maken met hun verlangen tempels te bouwen en daarin te dienen. Het verheugt ons dat God het in zijn goedheid mogelijk heeft gemaakt in onze tijd zoveel tempels te bouwen in zoveel verschillende landen. In deze bedeling heeft niemand méér tempels ingewijd dan president Gordon B. Hinckley. Van de 49 tempels die in bedrijf zijn, heeft hij er 24 ingewijd. Wij hopen en bidden dat de zegens van de tempel gaandeweg binnen het bereik zullen komen van steeds meer van Gods kinderen over de hele wereld.

Destijds hebben 5 600 leden hun verordeningen ontvangen in de Nauvoo-tempel. Het zuurdesem van de Nauvoo-tempel is ons vandaag in toenemende mate tot zegen. Het verbreidt zich tot ieder huis des Heren in de wereld, zodat allen die hongeren en dorsten naar de volheid van Gods woord verzadigd zullen worden.

John en Jane Akerley en alle anderen die buiten in de bittere kou wachtten om de Nauvoo-tempel binnen te gaan, hebben binnen die heilige muren de grootste zegens ontvangen die de Heer ons in dit leven biedt. Zij hadden al veel te verduren gehad, maar dat was nog maar het begin van hun lijden. Hun tempelverordeningen sterkten hen voor alles wat er in het verschiep lag. Hoewel zij in Winter Quarters door de dood werden gescheiden, konden zij alles doorstaan dankzij hun geloof en de verordeningen die zij die koude nacht in februari 1846 hadden ontvangen.

Net zoals de pioniers een verheven beeld voor ogen stond bij hun dagelijkse strijd om het bestaan, zo moeten ook wij een groter beeld en begrip van onze eeuwige bestemming hebben. Onze problemen zijn subtieler maar even zwaar. Ook het op peil houden van onze geestkracht is een dagelijkse opgaaft. De grootste bron van die geestkracht is, net zoals destijds, de tempel.

Ik spoor allen aan die die grootste aller zegens nog niet in de tempel hebben ontvan-

gen, om al het nodige te doen om daarvoor in aanmerking te komen. Wie die zegens wel heeft ontvangen, nodig ik uit zich erop voor te bereiden om opnieuw te genieten van de ervaringen in de tempel van onze God wanneer de visie van het eeuwige leven aan uw hart, geest en ziel worden ontvouwd. □

NOTEN

1. *History of the Church*, deel 7, blz. 579.
2. *Church News*, 7 december 1996, blz. 2.
3. Lofzang 15.
4. Heber J. Grant, *Conference Report*, april 1921.
5. *Discourses of Brigham Young*, blz. 394.
6. *Discourses of Brigham Young*, blz. 395.
7. Lofzang 15.
8. *History of the Church*, deel 4, blz. 194.
9. Openbaring 7:13–15.
10. Wilford Woodruff, *Conference Report*, april 1898, blz. 57.
11. 1 Korintiërs 15:19.
12. Zie *Handelingen* 10:34.
13. *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 324.

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Ted E. Davis
voorzitter kerkelijk verificatiecomité

Het kerkelijk verificatiecomité bestaat uit drie leden en opereert onafhankelijk van alle functionarissen, werknemers, ondernemingen en afdelingen van de kerk. Wij brengen rechtstreeks verslag uit aan het Eerste Presidium en hebben toegang tot alle relevante verslagen en rapporten om onze taak te kunnen verrichten.

De kerk heeft een afdeling verificatie, die onafhankelijk functioneert van alle andere organisaties en afdelingen van de kerk. De afdeling verificatie functioneert zelfstandig en onafhankelijk van het kerkelijk verificatiecomité, en bestaat uit accountants en andere bevoegde verificateurs. Zij heeft verificatieprocedures ontwikkeld voor de organisaties van de kerk in overeenstemming met de erkende accountantsnormen. Dit omvat ook toezicht houden op de bijdragen en uitgaven van de plaatselijke units.

Het kerkelijk verificatiecomité heeft het financiële beleid en de procedures gecontroleerd die garant staan voor de controles van ontvangsten en uitgaven in andere werkwijzen die de bezittingen van de kerk en haar organisaties waarborgen. Wij hebben ook de begroting, boekhou-

ding en rapportering, alsmede de financiële overzichten van de kerk over het boekjaar 1996 doorgelicht. Alle uitgaven van de algemene gelden van de kerk voor 1996 genoten de goedkeuring van de raad van tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf Apostelen en de Presiderende Bisschop, zoals de Heer door openbaring heeft voorgeschreven. Het bestedingscomité en het begrotingscomité beheren de grote uitgaven binnen de goedgekeurde begrotingen.

De ondernemingen die in het bezit zijn van de kerk worden geleid door professionele bestuurders, die verslag uitbrengen aan de raad van bestuur van de onderneming, waarin geen algemene autoriteiten zitting hebben. Deze ondernemingen houden zelf hun boekhouding bij en rapporteren in overeenstemming met de geldende normen in het bedrijfsleven, en worden bovendien geverifieerd door de afdeling verificatie en/of door onafhankelijke, erkende accountantskantoren. De raad van bestuur van Deseret Management Corporation bestaat uit algemene autoriteiten, die toezicht houden op de meeste ondernemingen die in het bezit zijn van de kerk. De Brigham Young University en andere instituten voor hoger onderwijs worden geverifieerd door onafhankelijke, erkende accountantskantoren.

Gebaseerd op haar inspectie van het financiële controlesysteem binnen de kerk en de verificatierapporten, is het kerkelijk verificatiecomité van mening dat de inkomsten en uitgaven van de kerk in het jaar dat op 31 december 1996 afliep, in alle materiële opzichten gecontroleerd en verantwoord zijn volgens de door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,

KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

Ted E. Davis, voorzitter
Donald D. Salmon
Frank M. McCord

Statistisch rapport 1996

Voorgelezen door
F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden van de kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistisch rapport uitgegeven over de groei en de status van de kerk per 31 december 1996. Deze statistieken zijn gebaseerd op de rapporten over het jaar 1996 voor zover die beschikbaar waren.

Units

Ringen	2 296
Districten	671
Zendingsgebieden	309
Wijken en gemeenten	23 528

Deze wijken en gemeenten bevinden zich in 140 landen en 21 territoriums.

Ledental

Ledental	9 694 549
Ingeschreven kinderen in 1996 gedoopt	81 017
Bekeerlingen in 1996 gedoopt	321 385

Zendingen

Voltijdzendingen	52 938
------------------------	--------

Voorstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

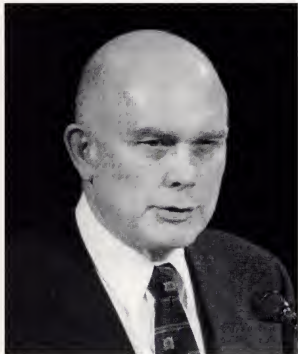
Ouderling Louell D. Wood, lid van de Zeventig; *ouderling Lloyd P. George*, emeritus algemeen autoriteit; *zuster Florence Smith Prows Cullimore*, weduwe van ouderling James A. Cullimore van de Zeventig; *broeder David M. Kennedy*, voormalig afgezat van het Eerste Presidium en minister van Financiën van de Verenigde Staten; *broeder Terrel H. Bell*, voormalig minister van onderwijs van de Verenigde Staten; en *zuster Florence Holbrook Richards*, voormalig raadgeefster in het algemeen presidium jeugdwerk. □

'Bisschop, help!'

Ouderling Dallin H. Oaks
van de Raad der Twaalf Apostelen

'De last [van een bisschop] is zwaar en kan niet vervuld worden zonder de steun van de functionarissen en de leden van de wijk.'

Mijn broeders en zusters, ik wil mijn toespraak beginnen met u te vertellen wat er ongeveer twintig jaar geleden in een grote wijk in Provo gebeurd is. Tijdens de avondmaalsdienst maakte een jongetje een heleboel lawaai. De moeder probeerde het luidruchtige driejarige jongetje stil te krijgen. Toen haar dat niet lukte, gaf ze hem in wanhoop over aan de vader, die voor in de kapel zat. Tegen die tijd leidde het lawaai de spreker en de luisteraars af. Iedereen richtte zijn aandacht op het probleem dat de ouders met het kind hadden. Het geduld van de vader was veel eerder op dan dat van de moeder. Binnen enkele ogenblikken stond hij op, nam de jongen over zijn schouder en begon naar de uitgang te lopen. De jongen keek over de schouder van zijn vader naar achteren en voelde aan de vastberaden stappen van zijn vader dat die vastbesloten was om hem naar buiten te brengen. Daardoor werd hij stil en bang. Net toen de vader bij de deur van de kapel was, strekte de kleine jongen zijn armen uit naar het podium en schreeuwde: 'Bisschop, help!'

Wij hebben allemaal wel eens in ons leven onze bisschop of zijn raadgevers nodig. Misschien zoeken we geïnspireerde raad en leiding voor ons gezin of voor ons werk. Misschien zoeken we naar meer begrip van het evangelie of de taakhoud van onze

roeping. Misschien hebben we in tijd van nood materiële hulp nodig. Misschien willen we zelfs disciplinaire hulp, om terug te kunnen keren op het pad van vooruitgang. We profiteren van hun uitstekende voorbeeld. De hemel zij dank voor getrouwe en geïnspireerde bisschoppen en gemeentepresidenten en hun raadgevers!

Een bisschop of gemeentepresident heeft vele taken. Als de president van de Aäronische priesterschap bestuurt hij persoonlijk het programma en de activiteiten van de jongemannen en jongevrouwen in de wijk. Hij en zijn raadgevers hebben elk jaar een gesprek met een ieder van deze jongemensen. Ze letten er speciaal op dat hen juiste beginselen worden geleerd. Ze moedigen onze jeugd altijd aan zich voor te bereiden op de verbonden die ze zullen aangaan in de tempel. Als de presiderende hogepriester geeft de bisschop leiding aan alle quorums, hulporganisaties en programma's in de wijk. Onder zijn leiding worden leden geroepen in functies in de wijk. Huisonderwijs en huisbezoek staan ook onder zijn leiding, zo ook het uitvoeren van verordeningen, zoals bijvoorbeeld de doop. Hij is verantwoordelijk voor de avondmaalsdienst en voor het onderwijs in alle klassen in de wijk. In al deze zaken wordt hij bijgestaan door zijn raadgevers. De bisschop geeft ook leiding aan alle andere vergaderingen in de wijk, inclusief die van de wijkraad en het leidinggevend priesterschapscomité.

De bisschop is ook verantwoordelijk voor het in de gaten houden van de hoeveelheid tijd die de wijkleden nodig hebben om hun roeping in de kerk uit te voeren. De bisschop kent de omstandigheden in de wijk en zij bepaalt het juiste evenwicht tussen de verschillende vergaderingen en activiteiten in de wijk en de tijd die aan het gezin besteed wordt. Zij houdt ook rekening met het doel van het blokvergaderschema op zondag. De bedoeling van dat schema was niet dat er meer tijd zou vrijkomen voor meer vergaderingen op zondag. De bedoeling was dat er meer tijd vrij komt om als gezin bij elkaar te zijn en om meer tijd te hebben voor persoonlijke evangeliestudie en dienstbetoon.

De bisschop (het gemeentepredium) is ook verantwoordelijk voor de financiën van

de unit. Zij ontvangt de tiende en gaven, controleert de begroting van de wijk en de uitgaven, maakt geld over naar het kantoor van de kerk en ziet erop toe dat de verslagen goed worden bijgehouden. De bisschop bepaalt hoe de hulpbronnen en fondsen van de kerk worden gebruikt om te zorgen voor de stoffelijke noden van de leden. Het is ook zijn verantwoordelijkheid om uit te zoeken wie arm en hulpbehoevend is.

De bisschop is de rechter en de herder die onderscheidingsvermogen heeft. Hij heeft recht op openbaring en inspiratie om de kudde te kunnen leiden. Het is zijn verantwoordelijkheid om door middel van een gesprek vast te stellen of iemand waardig is om naar de tempel te gaan, een roeping in de wijk te vervullen, geordend te worden tot een ambt in het priesterschap en geroepen te worden als zending. Hij is verantwoordelijk voor het uitvoeren van formele en informele disciplinaire maatregelen, indien de wetten van de kerk zijn overtreden. Ook helpt hij de leden en geeft hun raad om te voorkomen dat er disciplinaire maatregelen genomen moeten worden.

Hoewel sommige van hun taken niet gedelegeerd kunnen worden, hebben de bisschop en zijn raadgevers bij de meeste van deze taken de hulp van veel andere mensen, die onder hun leiding werken, nodig. Dit zijn de secretarissen, administrateurs, presidiums en groepsleiders van quorums, presidiums van hulporganisaties en functionarissen en leerkrachten. Een bisschop moet goed kunnen delegeren, anders bezwijkt hij onder de last van zijn taken en raakt hij gefrustreerd omdat hij zoveel van die taken niet kan uitvoeren. Ik heb grote bewondering voor het werk van onze bisschoppen en gemeentepresidenten. Gedurende mijn leven heeft ons gezin al veel bisschoppen meegemaakt. Weielden van elk van hen en hun raadgevers en we hebben hun liefde en steun in ons leven gevoeld. Ze hadden allemaal een verschillende persoonlijkheid, maar elk van hen was een toegewijde dienstknecht van de Heer. Ik heb gezien hoe de mantel van verantwoordelijkheid ervoor zorgde dat ze persoonlijk groeiden en ik heb me verheugd in hun buitengewone dienstbaarheid aan de mensen. God zegene de bisschoppen en bisschappen van deze kerk!

Er is nog iets wat we moeten zeggen over bisschoppen. Het zijn geen specialisten. We hebben geen bisschoppen die zich alleen maar bezig houden met de jeugd, de ouderen, de getrouwde leden, de leden die mishandeld zijn, of een bepaalde beroeps- of etnische groep. Door middel van openbaring van de Heer en de aanwijzingen van zijn profeten, wordt een bisschop geordend en aangesteld om een wijk te presideren met geografische grenzen en leden van alle leef-

tijden. Dat is de reden waarom een bisschop voor de ouderen en de jonge mensen zorgt, de echtparen en de alleenstaanden, de rijken en de armen, de actieven en de minder-actieven. Daarbij probeert hij de kudde tot een eenheid te smeden, zodat we in groepsverband als heiligen kunnen dienen en onderwezen kunnen worden. Dit probeert hij op zo'n manier te doen dat dit groepsgevoel uitstijgt boven leeftijd, afkomst, burgerlijke staat en economische achtergrond. Onze bisschop gaat ons voor bij al onze inspanningen om het gebod van de Heiland te volgen: '(...) Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet' (LV 38:27).

De Heer heeft de eerste leden van zijn kerk gezegd dat de stem van zijn dienstknechten de stem van de Heer is en dat de hand van Zijn dienstknechten de hand van de Heer is (zie LV 1:38 en 36:2). Ik getuig van de waarachtigheid van dat beginsel. Dat legt een zware verantwoording op de leden van deze kerk om loyaal te zijn ten opzichte van hun leiders en hun leiding getrouw op te volgen. Ik weet zeker dat de Heer ons hiervoor zal zegenen. Dat beginsel legt ook een grote verantwoordelijkheid bij de ambtsdragers in deze kerk. De leiders moeten ervoor zorgen dat zij hun heilig gezag uitvoeren door middel van 'overreding, lankmoedigheid, zachtmoeidigheid, ootmoed, en door ongeveinsde liefde' (LV 121:41).

Er zijn nu meer dan 15 duizend bisschoppen en meer dan achtduizend gemeentepresidenten in deze kerk. Als we hun raadgevers meetellen, dienen er meer dan 65 duizend mannen in bisschappen en gemeentepresidiums. We prijzen en eren deze goede herders van de kudde, rechters in Israël, leiders en leraren van de mensen. Het zijn mannen die liefhebben en die geliefd worden door diegenen, voor wie zij de her-

der zijn, dit onder de leiding van de Opperherder, de Heer Jezus Christus. God zegene hun trouwe echtgenotes: door hun steun en trouw kunnen ze dienen.

Toen ik met deze toespraak begon, haalde ik de woorden aan van een driejarige die schreeuwde: 'Bisschop, help!' Ik zal deze woorden nu verwisselen en ze tot een uitdaging, een opdracht, voor ons allemaal maken: 'Help de bisschop.'

De omstandigheden waarin wij ons nu bevinden zijn anders dan de omstandigheden waarin de leden en de bisschoppen en hun raadgevers zich bevonden in vroeger dagen. Vandaag zijn er in het grootste deel van de wereld plaatselijke leiders. De geografische grenzen van veel wijken en gemeenten zijn heel uitgestrekt in de grote steden. Binnen die grenzen wonen honderdtuizenden en zelfs wel miljoenen mensen. Sommige bisschoppen moeten in de week veel reizen voor hun werk. Of ze moeten elke dag lange afstanden afleggen van en naar hun werk. Dat houdt in dat ze in feite gedurende het grootste deel van de week geïsoleerd zijn van hun gezin en van de leden van hun wijk. Daar staat tegenover dat we nu de beschikking hebben over communicatie- en transportmiddelen, waar we vroeger niet van konden dromen. Hoezeer dit ook veranderd is in de laatste tijd, de aard van de roeping van onze plaatselijke leiders is niet veranderd, dat geldt ook voor hun vergoeding. Zij krijgen op geen enkele wijze een geldelijke vergoeding voor hun werk. Voor een beloning van hun werk vertrouwen zij op het uitgestelde-compensatieplan van de Heer, dat wil zeggen, dat ze later de zegeningen van de Heer zullen ontvangen. Onveranderd is ook het feit dat de bisschoppen en hun raadgevers nog steeds in hun eigen levensonderhoud moeten voorzien en ook nog

andere gezinstaken moeten vervullen, terwijl ze worstelen met de zware taken van hun roeping. Dit doen ze niet alleen omdat ze van hun vrouw en hun kinderen houden, maar ook omdat ze de verantwoording hebben een rolmodel te zijn voor de leden van hun kudde. De last is zwaar en kan niet vervuld worden zonder de steun van de functionarissen en de leden van de wijk.

Hoe helpen we ze? Om de last van de bisschop te verlichten is het nodig dat de presidiums van de hulporganisaties en de quorumpresidiums en de groepsleiders van de Melchizedekse priesterschap initiatieven ontwikkelen en met al hun kracht werken in de grote verantwoordelijkheid van hun roeping. De taak om een roeping uit te spreken ligt bij de bisschop. Het moet niet zo zijn dat de bisschop moet pleiten en smeken. We dienen allemaal de roeping te aanvaarden waarin we geroepen worden en daar ijverig in te werken. De meest gebruikelijke roeping voor een man is die van huisonderwijzer, en voor een vrouw is dat huisbezoekster. Als deze zeer belangrijke roepingen op de goede manier worden vervuld, dan kan dat de last van de bisschop aanzienlijk verlichten. De huisonderwijzers en de huisbezoeksters zijn de ogen, oren en handen van de bisschop. Broeders en zusters, help de bisschop en zijn raadgevers door uw huisonderwijs en huisbezoek goed en getrouw te doen.

We dienen alles te doen binnen ons vermogen om voor onszelf en ons gezin te zorgen. Dit geldt zowel voor geestelijke als stoffelijke zaken. Dit is in overeenstemming met de geest van het evangelie wat betreft zelfredzaamheid. Als het nodig wordt om hulp te vragen, dan weten we dat wij zelf eerst het uiterste hebben gedaan. Dit houdt in dat we de leden van ons eigen gezin en verdere familieleden zoveel mogelijk helpen en ook zelf eerst aan hen om hulp vragen. Daardoor voorkomt u dat de bisschop geconfronteerd wordt met problemen, die in de eerste plaats opgelost zouden moeten worden door de persoon zelf of door de naaste familie.

We kunnen onze bisschoppen en hun raadgevers, die het zo druk hebben, nog meer helpen. Dit doen we door hen niet lastig te vallen met kleinigheden, die anderen ook kunnen oplossen. Als we een adres of een telefoonnummer nodig hebben, of hulp nodig hebben met een of ander routineklujsje, dan dienen we niet een lid van de bisschop op te bellen. Laten we zorgen dat zij zich kunnen concentreren op die zaken die alleen zij kunnen doen. Laten we de anderen bellen voor de zaken die anderen kunnen afhandelen.

Als het echt moet dat we onze plaatselijke leiders bellen, laten we er dan aan denken dat ook zij een baan hebben. Bel ze niet op hun werk op, tenzij er een echt noodgeval

is. Laten we goed oppassen dat we de baan van onze leiders niet in gevaar brengen. De leden dienen ook niet te verwachten dat hun leiders hen vanuit hun beroep zullen helpen. Onze leiders zijn geroepen om ons kerkelijk dienstbetoon te geven en ons diensten en of producten die met hun bedrijf of beroep te maken hebben.

We dienen in gedachte te houden dat onze leiders ook echtgenoot en vader zijn. Bisschop en of raadgevers zijn ze voor een bepaalde tijd, maar ze worden nooit ontheven van hun verantwoordelijkheid in het gezin, die eeuwig is. Onze leiders hebben ook tijd nodig om hun gezinstaken uit te voeren. Als we daar rekening mee houden zal dat zeker helpen.

Mijn hart deed pijn toen ik dacht aan een jonge moeder die zichzelf afvroeg wat er nu zo belangrijk kon zijn dat het nodig was dat haar man, die de bisschop was, gedurende zes uur na een avondmaalsdienst met een lid in nood sprak. Hij kwam pas 's avonds om zes uur thuis, wat op zich al erg genoeg was. Maar juist deze zondag was het wel kerstmis. Ik ben er zeker van dat de bisschop voelde dat het nodig was dat hij die hulp gaf. Ik vraag me echter af of een lid met problemen, die problemen niet een korte tijd had kunnen laten voor wat ze waren. In ieder geval zo lang, dat de bisschop, samen met zijn gezin, zou kunnen genieten van de kerstmiddag. Toegegeven, dit is een zwart-wit voorbeeld, maar het probleem komt echt wel vaak voor. Veel bisschoppen en hun echtgenotes zullen dit zeker bevestigen.

Een meer bekend voorbeeld kwam ter sprake in een wijk in Salt Lake City, waar ik pas geleden op bezoek was. Een echtgenote van een lid van de bisschop hield een toespraak tijdens de avondmaalsdienst. Ze bedankte de leden van de wijk voor het feit dat de leden op maandagavond hen niet opelden. Ze zei dat dat de enige tijd in de week was dat zij en haar kinderen plannen konden maken om hun vader en echtgenoot helemaal voor zichzelf te hebben. Die consideratie zou goed zijn voor alle wijken en gemeenten.

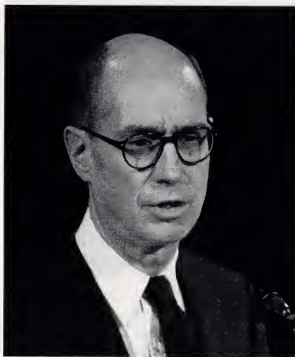
Broeders en zusters, het ambt van bisschop en de functie van gemeentepresident en raadgever zijn heilig in deze kerk. De mannen die dit ambt of deze functie bekleeden, worden door de Heer geselecteerd, zij worden door zijn Geest geïnspireerd. Zij ontvangen het onderscheidingsvermogen dat nodig is voor hun ambt of functie. We eren hen en houden van hen en dat laten we zien door de manier waarop we rekening met hen houden.

Ik getuig van de Here Jezus Christus, wiens kerk dit is en wiens dienstknechten zij zijn. Ik vraag de zegeningen van de Heer voor de leiders en de leden van deze kerk, zowel op plaatselijk als op algemeen niveau. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Veiligheid door raad op te volgen

Ouderling Henry B. Eyring
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Een van de manieren waarop we kunnen weten dat de waarschuwing van de Heer komt, is dat er een beroep gedaan wordt op de wet van getuigen, gezaghebbende getuigen. Als de uitspraken van profeten herhaald worden, zou dat onze aandacht moeten trekken.'

De Heiland heeft altijd bescherming geboden aan wie zijn bescherming wilde aanvaarden. Meer dan eens heeft Hij gezegd: 'Hoe menigmaal heb Ik u willen bijeenvergaderen, gelijk een hen haar kiekens bijeenvergaderd, en gij hebt het niet gewild' (3 Nephi 10:5).

Dezelfde klacht heeft de Heer ook in onze eigen bedeling geuit nadat Hij de vele manieren beschreven had waarop Hij ons in veiligheid wilde brengen:

'Hoe dikwijls heb Ik u toegeroepen bij monde van Mijn dienstknechten, en door de bediening van engelen, en door Mijn eigen stem, en door de stem van donderslagen, van bliksemschichten, van stormwinden, van aardbevingen, van grote hagelbuien, van hongersnoden en pestilentien van elke soort, en door het machtige geluid van een bazuin, en door de stem des oordeels, en te allen tijde door de stem van barmhartigheid, en door de stem van heerlijkheid en eer en de rijkdom des eeuwigens levens, en Ik wilde u zalig maken met een eeuwig-

durende zaligheid, maar gij hebt niet gewild!' (LV 43:25).

De Heiland heeft blijkaar een eindeloos verlangen om ons in veiligheid te brengen. Hij is bestendig in de manier waarop Hij ons de weg wijst. Hij roept het ons op diverse manieren toe waardoor het zal doordringen tot wie het wil aanvaarden. En daarbij stuurt Hij de boodschap altijd door middel van zijn profeten, als de mensen ervoor in aanmerking komen om Gods profeten in hun midden te hebben. Die gezaghebbende dienstknechten hebben altijd de taak om de mensen te waarschuwen en ze de veilige weg te wijzen. Toen de spanning in de herfst van 1838 in het noorden van Missouri hoog opliepen, riep de profeet Joseph Smith alle heiligen op om voor hun veiligheid in Far West bijeen te komen. Velen woonden op afgelegen boerderijen of in verspreid staande nederzettingen. Hij waarschuwde vooral Jacob Haun, de stichter van een kleine nederzetting met de naam 'Haur's Mill'. In een verslag uit die tijd staat het volgende: 'Broeder Joseph heeft via Haun, eigenaar van de fabriek, aan de broeders aldaar de boodschap gestuurd dat ze naar Far West moesten komen, maar de heer Haun heeft de boodschap niet doorgegeven' (*Four Faith Promoting Classics*, Salt Lake City, Bookcraft Inc., 1968, blz. 90). Later schreef de profeet Joseph in zijn historisch verslag: 'Tot op die dag had God me de wijsheid gegeven om de mensen die raad accepteerden, te redden. Niemand die mijn raad [had opgevolgd], was omgekomen' (*History of the Church*, deel 5, blz. 137). Vervolgens beschreef de profeet het verdrietige feit dat onschuldige levens in Haur's Mill behouden hadden kunnen blijven als zijn raad was opgevolgd.

In onze tijd zijn wij gewaarschuwd en is ons geadviseerd waar wij bescherming kunnen vinden tegen zonde en smart. Een van de sleutels waarmee we die waarschuwin-

gen kunnen onderkennen, is de herhaling ervan. U heeft bijvoorbeeld tijdens deze algemene conferenties onze profeet meer dan eens horen zeggen dat hij een vorige profeet ging citeren, en daarmee een tweede, en soms zelfs een derde getuige zou zijn. Iedereen die luisterde, heeft president Kimball horen zeggen hoe belangrijk de taak van de moeder in het gezin is, vervolgens hebben we gehoord dat president Benson hem citeerde, en dat president Hinckley hen beiden aanhaalde. De apostel Paulus schreef: 'Op de verklaring van twee getuigen of van drie zal iedere zaak vaststaan' (2 Korintiërs 13:1). Een van de manieren waarop we kunnen weten dat de waarschuwing van de Heer komt, is dat er een beroep gedaan wordt op de wet van getuigen, gezaghebbende getuigen. Als de uitspraken van profeten herhaald worden, zou dat onze aandacht moeten trekken en ons hart vervullen met dankbaarheid dat we in zo'n gezegende tijd leven.

Voor wie een sterk geloof heeft, is het logisch dat hij in de uitspraken van profeten de veilige weg probeert te vinden. Als een profeet spreekt, zouden kleingelovigen kunnen denken dat ze een wijs man slechts goede raad horen geven. Als die raad gemakkelijk en redelijk lijkt en overeenkomt met wat zij willen, gehoorzamen ze. Zo niet, dan beschouwen ze het als een verkeerd advies, of vinden ze dat hun omstandigheden een uitzondering daarop rechtvaardigen. Mensen zonder geloof kunnen denken dat ze slechts mensen horen die erop uit zijn om uit zelfucht invloed uit te oefenen. Zij kunnen ermee spotten en erom lachen, net als Korihor, zoals in het Boek van Mormon beschreven staat:

'Aldus misleidt gij dit volk volgens de dwaze overleveringen uwer vaders en naar uw eigen verlangens, en gij onderdrukt hen, ja, houdt hen als het ware in slavernij om uzelf te verzadigen aan de arbeid hunner handen, zodat zij niet met vrijmoedigheid durven opzien en hun rechten en voorrechten niet durven genieten' (Alma 30:27).

Korihor bepleitte, zoals mensen vanaf het begin onterecht bepleit hebben, dat aanvaarding van de raad van Gods dienstknechten gelijk staat aan het prijsgeven van het door God gegeven onafhankelijkheidsrecht. Maar dat is een vals argument omdat het de werkelijkheid verkeerd weergeeft. Als we de raad die van God komt, verworpen, kiezen we niet voor onafhankelijkheid van invloeden van buitenaf. We kiezen voor een ander soort invloed. We verworpen de bescherming van onze volmaakt liefhebende, almachtige, alwetende Vader in de hemel, die, net als zijn geliefde Zoon, als enig doel heeft ons het eeuwige leven en alles wat Hij heeft te geven, en ons als gezin terug te brengen in zijn liefdevolle armen. Als wij zijn raad in de wind slaan, kiezen we voor de invloed van een andere macht, die tot doel heeft ons ellendig te maken en die haat als motief heeft. We hebben van God morele keuzevrijheid gekregen. In plaats van het recht om voor geen enkele invloed te kiezen, hebben we het onvervreemdbaar recht om te kiezen aan welke van die machten wij ons onderwerpen.

Nog een dwaling is het geloof dat de keuze om het advies van de profeet wel of niet op te volgen, eenvoudig betekent: naar goede raad luisteren en daar de vruchten van plukken, of de huidige toestand laten

bestaan. Maar door de keuze om de raad van de profeet niet op te volgen, verandert onze hele situatie. Er dreigt meer gevaar. Het verzwakt onze mogelijkheid om in de toekomst geïnspireerde raad aan te nemen. Het beste moment om te besluiten Noach met de bouw van de ark te helpen, was de eerste keer dat hij het vroeg. Elke keer daarna zou het uitblijven van een antwoord de gevoeligheid voor de Geest verminderd hebben. En dus zou elk volgend verzoek dwazer lijken, totdat het begon te regenen. En dan was het te laat.

Elke keer in mijn leven dat ik ervoor koos om niet meteen geïnspireerde raad op te volgen, of vond dat ik een uitzondering vormde, werd me duidelijk dat ik mezelf in gevaar had gebracht. Elke keer dat ik naar het advies van profeten geluisterd heb, dat het in mijn gebed bevestigd werd en ik het opvolgde, merkte ik dat ik veilig was. In de loop van de tijd heb ik gemerkt dat de weg voor mij geëffend was. God bracht me in veiligheid langs een pad dat met liefdevolle zorg was voorbereid, soms al lang van tevoren.

Het begin van het Boek van Mormon gaat over een profeet van God, Lehi. Hij was ook hoofd van een gezin. Hij werd door God gewaarschuwd dat hij zijn dierbaren in veiligheid moest brengen. Wat Lehi meemaakte, is een voorbeeld van wat er gebeurt als God raad geeft door middel van zijn dienstknechten. Alleen de gezinsleden die geloof hadden en die zelf bevestigende openbaring ontvingen, zagen zowel het gevaar als de weg naar veiligheid. Voor wie geen geloof had, leek de tocht naar de wildernis niet alleen dwaas, maar ook gevaarlijk. Lehi heeft, net als alle profeten, tot zijn dood geprobeerd zijn gezinsleden te laten zien wat voor hen de veilige weg was.

Hij wist dat de Heiland degenen aan wie Hij sleutels van het priesterschap verleent, verantwoordelijk acht. Aan die sleutels is de macht verbonden om raad te geven waardoor de veilige weg zichtbaar wordt. Wie die sleutels dragen, hebben de verantwoordelijkheid om te waarschuwen, zelfs als hun advies misschien niet wordt opgevolgd. Sleutels worden overgedragen langs een lijn die loopt van de profeet, via degenen die verantwoordelijk zijn voor steeds kleinere groepen leden, tot aan gezinnen en individuen. Dat is een van de manieren waarop de Heer een ring tot een veilige plaats maakt. Ik heb bijvoorbeeld met mijn vrouw een vergadering voor ouders meegemaakt, beledigd door onze bisschop, onze buurman, om ons te waarschuwen tegen de geestelijke gevaren die onze kinderen liepen. Ik hoorde meer dan de stem van mijn verstandige vriend. Ik luisterde naar een dienstknecht van Jezus Christus, die zijn verantwoordelijkheid nakwam, ons waarschuwde en ons,

de ouders, de verantwoordelijkheid gaf om te handelen. Als wij de gezagslijn van het priesterschap respecteren door te luisteren en er gehoor aan te geven, houden we ons vast aan een reddingslijn die zelfs bij noodweer niet zal breken.

Onze hemelse Vader houdt van ons. Hij heeft zijn eniggeboren Zoon gezonden als onze Heiland. Hij wist dat we in dit sterfelijk leven groot gevaar zouden lopen, het ergste door de verleidingen van een verschrikkelijke tegenstander. Daarom heeft de Heiland ondermeer de sleutels van het priesterschap gegeven waardoor wie oren heeft om te horen en geloof om te gehoorzamen, veilig zal zijn.

Om te willen luisteren moeten we nederig zijn. U herinnert zich de waarschuwing van de Heer aan Thomas B. Marsh. Hij was toen president van het Quorum der Twaalf Apostelen. De Heer wist dat president Marsh en de andere broeders van de Twaalf beproefd zouden worden. Hij gaf advies omtrent het aannemen van raad. De Heer zei:

‘Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden’ (LV 112:10).

De Heer voegde er een waarschuwing aan toe die van toepassing is op iedereen die een levende profet volgt:

‘Verhoogt uzelf niet; rebelleert niet tegen Mijn dienstknecht Joseph; want voorwaar zeg Ik u: Ik ben met hem, en Mijn hand zal over hem zijn; en de sleutelen, die Ik hem heb gegeven, eveneens bestemd voor u, zullen hem niet worden ontnomen, totdat Ik kom’ (LV 112:15).

God geeft ons niet alleen raad voor onze eigen veiligheid, maar ook voor die van zijn andere kinderen die we behoren lief te hebben. Er is geen troost zo zoet als de wetenschap dat we een middel in Gods handen zijn geweest en iemand in veiligheid hebben gebracht. Voor die zegen is het meestal een vereiste dat we het geloof hebben om raad op te volgen als dat moeilijk is. Een voorbeeld uit de geschiedenis van de kerk is Reddick Newton Allred. Hij maakte deel uit van de reddingsploeg die door Brigham Young was gestuurd voor de handkargroepen Willie en Martin. Toen er een verschrikkelijke storm losbrak, besloot kapitein Grant, aanvoerder van de reddingsploeg, om een aantal wagens bij de Sweetwater River achter te laten, terwijl hij vooruit ging om de handkargroepen te zoeken. Twee van de mannen die bij de Sweetwater waren achtergelaten en door de verbindende sneeuwstormen in levensgevaar verkeerden, besloten dat het dwaasheid was om daar te blijven. Ze dachten dat de handkargroepen ergens overwinterden of verloren waren gegaan. Ze besloten naar de Salt Lake Valley terug te keren en probeerden ook alle anderen daartoe over te halen.

Reddick Allred was niet te vermurwen. Brigham had ze gestuurd en zijn priesterschapsleider had hem gezegd daar te wachten. De anderen namen een aantal wagens vol met voorraden en begonnen aan de terugweg. Wat nog tragischer was: elke wagen uit Salt Lake die ze onderweg tegenkwamen, ging ook terug. Er gingen 77 wagens helemaal terug naar Little Mountain, waar president Young te horen kreeg wat er gaande was, en ze weer liet omkeren. Toen ze de groep Willie eindelijk ge vonden hadden en de martelende tocht op en over de Rocky Ridge hadden volbracht, stond Reddick Allred daar met zijn wagens te wachten. (Zie Rebecca Bartholomew en Leonard J. Arrington, *Rescue of the 1856 Handcart Companies*, Provo (Utah), Charles Redd Center for Western Studies, 1992, blz. 29, 33-34).

Tijdens deze conferentie zelf u geïnspireerde raad horen, bijvoorbeeld om nieuwe leden de hand toe te steken. Wie zulk geloof hebben als Reddick Newton Allred zullen hun vriendschap blijven aanbieden, ook als het niet nodig lijkt of geen effect lijkt te hebben. Zij zullen volhouden. Als een nieuw lid geestelijk uitgeput dreigt te raken, zullen zij ze bemoedigen en begeleiden. Zij zullen dan dezelfde goddelijke goedkeuring voelen als broeder Allred toen hij de handkarpioniers zo moeizaam zag naderen; hij wist dat hij ze veiligheid te bieden had omdat hij raad had opgevolgd toen dat moeilijk was.

Hoewel het niet in het verslag staat, weet ik zeker dat broeder Allred heeft gebeden

toen hij moest wachten. En ik weet zeker dat zijn gebeden verhoord werden. Hij wist dat de raad om standvastig te zijn van God kwam. Wij moeten bidden om dat te weten. Ik verzeker u dat u op zulke gelovige gebeden antwoord krijgt.

Soms zullen we raad krijgen die we niet begrijpen, of die, zelfs als we er zorgvuldig over hebben gebeden en nagedacht, niet op ons van toepassing lijkt. Verwerp dat advies niet, maar houd het in gedachten. Als iemand die u vertrouwde, u iets gaf wat alleen maar wat zand leek, met de belofte dat er goud tussen zat, zou u het een tijdje in uw hand houden en het zachtjes schudden. Steeds als ik dat deed met de raad van een profet, werden na een tijdje de goudkorrels zichtbaar en was ik dankbaar.

Wij zijn gezegend dat we leven in een tijd waarin de sleutels van het priesterschap op aarde zijn. We zijn gezegend dat we weten waar en hoe we naar de stem kunnen luisteren waardoor de belofte van de Heer in vervulling zal gaan dat Hij ons in veiligheid zal brengen. Ik bid voor u en mezelf dat we nederig van hart zullen zijn, dat we zullen luisteren, zullen bidden, en zullen wachten op de redding door de Heer, die, bij onze getrouwheid, zeker zal komen. Ik getuig dat God, onze hemelse Vader, leeft en van ons houdt. Dit is de kerk van Jezus Christus. Hij leeft en houdt van ons. Hij is het Hoofd van de kerk en Hij is onze Heiland. Ik getuig dat Gordon B. Hinkley alle sleutels draagt van het priesterschap van God. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Een heilige roeping'

Ouderling Monte J. Brough
Van het Presidium der Zeventig

'Elk lid moet de heilige aard van zijn of haar eigen dienstbetoon in de kerk te weten komen.'

Eenkele jaren geleden was ik zo bevoorrecht om lid te worden van het presidium van het gebied Azië, dat kantoor hield in Hongkong. Onze vier jongste kinderen vergezelden mijn vrouw en mij naar die fascinerende stad, en we brachten daar drie uiterst interessante jaren door. Onze kinderen waren gewend aan de grote open ruimten in het westen van Amerika, en Hongkong vereiste van ieder kind bijzonder grote persoonlijke en emotionele aanpassingen. We zaten vele avonden rond de eetkamertafel in onze bescheiden flat op de twaalfde verdieping om ze te helpen met problemen op school en op het gebied van cultuur.

Op een avond had ons jongste kind, Kami (die toen acht was), uren aan huiswerk gewerkt, en vroeg toen: 'Papa, waarom zijn wij "gekiest" om naar Hongkong te gaan?' Mijn eerste reactie was om een lollig antwoord te geven zoals 'Ik denk dat we gewoon geluk hebben gehad'. Maar ik zag aan de oprechte blik in de ogen van het meisje dat zij een volwassen antwoord op haar vraag wilde. Op dat moment, toen ik de moeilijkheden overzag waarvoor ons gezinnetje geplaatst was vanwege mijn priesterschapsoeping, moest ik voor mijzelf ook nagaan wat het antwoord was.

Ik herinnerde me de dag, enkele jaren geleden, dat ik de telefoon aannam en de bekende stem hoorde van president Spencer W. Kimball, die mij riep als zendingspresident.

Na dat telefoontje werd ik geplaagd door een sterk gevoel dat ik niet tegen die roeping opgewassen was. Mijn vrouw en ik waren nog in de dertig en hadden een gezin met zes kinderen. Ik herinner me de grote liefde en respect die ik voelde, en nog voel, voor mijn eigen zendingspresident. Kon het zijn dat president Kimball zich vergist had? Begreep hij werkelijk wie ik was?

Enkele dagen later hadden we een afspraak met ouderling Rex D. Pinegar. Wij legden hem uit hoe wij ons voelden. Ik zal ouderling Pinegars antwoord nooit vergeten: 'Broeder Brough, heb u een getuigenis van de goddelijke roeping van onze profeten en andere kerkleiders?'

'Ja, dat heb ik', antwoordde ik. 'Al vanaf mijn vroegste jeugd heb ik geloofd in de heilige roeping van onze kerkleiders. Tot in het diepste van mijn ziel geloof ik dat president Kimball een profeet is.'

Toen zei ouderling Pinegar: 'Nu moet u nog een getuigenis krijgen van de goddelijke aard van uw eigen roeping. U moet erachter komen dat ook u door God geroepen bent.'

De apostel Paulus had een getuigenis ontvangen van zijn eigen 'heilige roeping', en tevens van die van Timoteüs. Hij verklaarde dat God 'ons behouden heeft en geroepen met een heilige roeping, niet naar onze werken, maar naar zijn eigen voornemen en de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is vóór eeuwige tijden' (2 Timoteüs 1:9).

Dit krachtige getuigenis van Timoteüs vereiste van hem dat hij 'mede bereid' zou zijn 'voor het evangelie te lijden in de kracht van God' (2 Timoteüs 1:8).

Toen Kami en ik die tekst samen lazen, kon ik zien dat ze het echt wilde begrijpen. Ik wilde haar leren dat er enig 'lijden' met onze roeping in de kerk gepaard kan gaan. We bespraken hoe het is om ver van huis en familie te zijn. Ik begreep hoe moeilijk het voor haar was om zich aan te passen aan die nieuwe omgeving.

Maar het was duidelijk dat ik mijn doel nog niet bereikt had toen ze vroeg: 'Maar papa, waarom zijn wij dan "gekiest", en niet iemand anders?' Dát was een veel moeilijker vraag. Waarom krijgen sommigen die roeping en taken en andere mensen niet? Ik moest denken aan een opdracht die president Hinckley me gaf bij mijn ordening als een van de zeventig. Hij zei: 'Broeder Brough, nu gaan een heleboel mensen heel veel aardige dingen over u zeggen. Geloof ze niet!'

Het is voor ieder van ons erg gevaarlijk om te denken dat we een kerkroeping verdiend hebben. Maar elk lid moet de heilige aard van zijn of haar eigen dienstbetoon in de kerk te weten komen. Ik herinner me mijn jeugdwerklerares, zuster Mildred Jacobson, van wie ik geloof dat zij van God geroepen was voor haar verantwoordelijke positie. Twee bisschoppen, bisschop Lynn McKinnon en bisschop Ross Jackson, die in die functie werkzaam waren tijdens mijn jeugd, speelden ook een belangrijke rol in het leven van velen. Ik geloof dat zij door God geroepen waren, volgens hetzelfde proces van openbaring als bij Paulus en Timoteüs.

Wij moeten ons voorbereiden op elk goed werk dat op ons afkomt, en moeten vervolgens het beginsel aanvaarden dat openbaring, en niet ambitie, de basis moet zijn voor onze roeping. We kunnen veel leren uit het volgende verhaal uit het Nieuwe Testament:

'Toen kwam de moeder der zonen van Zebedeüs tot Hem, met haar zonen, en zij boog zich voor Hem neder, om iets van Hem te vragen.

'(...) Zij zeide tot Hem: Zeg, dat deze mijn zonen mogen zitten, één aan uw rechterzijde en één aan uw linkerzijde in uw Koninkrijk.'

[Ik legde Kami uit dat de kinderen van Zebedeüs de apostelen Jakobus en Johannes waren, die later bij Petrus zouden zitten, de ene aan zijn rechterhand, en de ander aan zijn linkerhand. Toen lazen we samen wat Jezus de toegewijde moeder antwoordde:] '(...) het zitten aan mijn rechterzijde en linkerzijde staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen, voor wie het bereid is door mijn Vader.' (Matteüs 20:20-21, 23.)

De apostelen kregen ook onderricht aangaande hun belangrijke roeping toen Jezus hen hieraan herinnerde:

'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekoken en aangewezen' (Johannes 15:16).

Ik legde Kami uit dat wij beslist gekozen waren, omdat we zelf niet om zo'n moeilijke opdracht gevraagd zouden hebben. Dat denkbeeld werd enkele dagen later nog versterkt toen mijn vrouw en ik de opdracht kregen om naar India te reizen voor een zendelingenconferentie. De vlucht van Hongkong naar New Delhi (India) was

Ouderling Yoshihiko Kikuchi van de Zeventig en zijn vrouw, Toshiko (rechts), praten met een van de zendelingzusters die werkzaam zijn op Temple Square.

een avondvlucht die om ongeveer twee uur 's morgens aankwam in New Delhi. Zelfs op dat tijdstip waren er honderden taxichauffeurs die ons transport wilden verzorgen. Toen we een chauffeur gekozen hadden, begonnen we onze reis van ongeveer veertig kilometer naar het hotel. Ondanks de tijd, was de weg vol dieren, mensen en andere voertuigen. Net toen we een kruising overstaken, viel de motor van de taxi stil. Met toenemende bezorgdheid keek ik toe terwijl de chauffeur vruchteloos probeerde de motor te starten. Uiteindelijk wendde de chauffeur zich duidelijke gefrustreerd tot mij en zei in zijn beste Engels: 'Duw taxi!' Het was drie uur 's morgens, en mijn vrouw en ik waren erg moe. Ik stapte uit de taxi en probeerde hem de kruising af te duwen, maar slaagde daar niet in. Toen zei de chauffeur tegen mijn vrouw: 'Duw taxi.' Lanette stapte uit en begon mij te helpen de taxi de kruising af te duwen. Terwijl we zwoegden om de taxi door het verkeer te loodsen, zei ik tegen mijn vrouw: 'President Hinckley heeft een aantal dingen niet verteld toen hij deze roeping gaf.'

Ik zal nooit vergeten wat ons in juni 1993 overkwam toen we in Peking (China) een bijzondere vergadering hielden met echt)paren die Engelse les gaven in Noord-Vietnam

en Mongolië. Na twee dagen training en inspiratie sloten we de bijeenkomst met deze lofzang:

*'Het moog' niet zijn naar het hooggebergte
of over de oceaan
het moog' niet zijn naar het strijdgewoel
dat Christus mij eens doet gaan.'*
(Lofzang 179.)

Tijdens het zingen fluisterde mijn vrouw in mijn oor: 'Maar het kan ook wél "naar het hooggebergte"' zijn, of "over de oceaan", of "naar het strijdgewoel". De Heer had die fijne mensen die in dat interessante deel van de wereld dienstbetoon verrichten, echt nodig. Die geweldige zendelingehtparen kozen er niet zelf voor om naar die landen te gaan. Maar nu wij naar de resultaten van hun dienstbetoon kijken, weet ik dat zij door de Heer gekozen waren voor die bijzondere roeping.

Bij vier verschillende gelegenheden hebben mijn vrouw, onze kinderen en ik enthousiast de envelop opengemaakt met de zendingsoproep van een van onze kinderen. Elke keer hebben we opgewonden de verschillende mogelijkheden voor hun werk overwogen. Hoewel er een voorkeur was uitgesproken, had elk gezinslid zonder uit-

zondering een geweldig gevoel dat het goed was op het moment dat zij de woorden zagen: 'U bent hierbij geroepen om werkzaam te zijn in het zendingsgebied [blanc].' Ieder van ons wist dat een profeet leiding had gegeven aan een goddelijk selectieproces, waarna vier van onze kinderen met blijdschap aan de oproep gehoor gaven. Tienduizenden teruggekeerde zendelingen kunnen ook getuigen van dat proces en van de goddelijke inspiratie voor hun eigen zendingsoproep.

Ik kon Kami's vraag die avond niet helemaal beantwoorden. In de loop van de jaren hebben we meer dan eens gedacht aan die moeilijke avond waarop het leven zelfs voor een klein kind een beetje teveel was. Sindsdien hebben we andere schriftteksten en veel andere verhalen gelezen. We hebben de geweldige belofte gekregen die de Heer aan zijn uitverkorenen heeft gegeven dat '(...) de Vader (...) alles geve wat gij Hem bidt in mijn naam' (Johannes 15:16).

Die belofte – het verhoren van onze gebeden – geldt zelfs voor een klein kind. Dat werd onlangs bevestigd toen ik Kami (die nu vijftien is) hoorde antwoorden op een vraag die een volwassen vriendin haar stelde: 'Hoe komt het dat jij als kind het geluk had om in Hongkong te wonen?' Ze keek mij aan toen ze haar vriendin antwoordde: 'Dat was geen geluk; we waren gekozen.'

Die persoonlijke en profetische openbaring is het fundament waarop ons dienstbetoon voor de kerk stevig gebaseerd is, dat is mijn getuigenis. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons woord houden

Ouderling Sheldon F. Child
Van de Zeventig

‘Voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen behoort er geen andere keuze te zijn dan eerlijkheid.’

Ik ben opgegroeid op een kleine boerderij in het noorden van Utah. Wij waren gezegend met voldoende land: niet genoeg om in ons onderhoud te voorzien, maar genoeg om een jongen werk te verschaffen. Mijn ouders waren goede, hardwerkende, nijvere mensen. Om de eindjes aan elkaar te knopen, nam mijn vader werk buitenshuis aan. Elke ochtend maakte hij voor hij naar zijn werk ging een lijst met karweitjes die ik van hem moest doen voor hij 's avonds thuiskwam. Ik herinner me dat er op een dag op mijn lijst stond dat ik een klein, gebroken onderdeel van onze hooivork naar de smidse in het dorp moest brengen voor reparatie. Ik vond het niet prettig om daarheen te gaan. Mijn vader had geen geld achtergelaten en ik vroeg me af wat ik moest doen. Ik stelde het zo lang mogelijk uit. Maar toen ik al mijn andere karweitjes gedaan had, wist ik dat ik het niet langer kon vermijden. Vader verwachtte dat het gebroken onderdeel gerepareerd zou zijn als hij thuiskwam, en het was mijn taak om ervoor te zorgen dat het gedaan werd. Ik kan me nog herinneren dat ik bijna twee kilometer naar de smidse liep. Ik kan me zelfs herinneren hoe ongemakkelijk ik me voelde toen ik toekeek bij het smeden. Toen hij klaar was, vertelde ik hem

zenuwachtig dat ik geen geld had, maar dat mijn vader hem later wel zou betalen. Ik weet zeker dat hij merkte hoe zenuwachtig ik was. Hij klopte me op de schouder en zei: ‘Jongen, maak je geen zorgen, *jouw vader houdt zich altijd aan zijn woord*. Ik herinner me dat ik de weg naar huis rennend heb afgelegd, opgelucht dat het onderdeel gerepareerd was en dankbaar dat mijn vader bekend stond als een man die zich aan zijn woord hield.

Als jongen begreep ik niet ten volle wat dat inhield, maar ik wist dat het goed en wenselijk was. Pas jaren later zag ik in dat iemand ‘die zich altijd aan zijn woord houdt’, een eerlijk en integer persoon is, iemand die te vertrouwen is. In de tegenwoordige wereld zijn er mensen die er geen been in zien om zich niet aan hun woord te houden, of hun beloften en verbonden met de mens en met God te breken. Wat een zegen is het dan om te kunnen gaan met mensen die we kunnen vertrouwen.

Een prima voorbeeld hiervan is te vinden in het Boek van Mormon. U zult zich herinneren welke opdracht Nephi en zijn broers van hun vader, Lehi, kregen om naar Jeruzalem te gaan en de koperen platen bij Laban te halen. Na een mislukte poging wilden de broers terug naar hun vader in de wildernis. Nephi zag in dat ze een taak te volbrengen hadden, een opdracht uit te voeren. Hij zei: ‘(...) wij (...) zullen (...) niet naar onze vader in de wildernis terugkeren, totdat wij hebben volbracht, wat de Here ons heeft bevolen.’¹ Ze probeerden het nogmaals, en het mislukte weer. Toen sloop Nephi ‘de stad in en ging op weg naar het huis van Laban.’² Daar vond hij Laban dronken, en hij gehoorzaamde de stem van de Geest die tegen hem zei: ‘Dood hem, want de Here heeft hem in uw handen gegeven. (...) Het is beter, dat één mens omkomt, dan dat een natie in ongeloof zou moeten omdolen en vergaan.’³ Hij deed de kleding van Laban aan, ging naar diens schatkamer en pakte de platen. Nephi had zijn opdracht vervuld. Maar we moeten een belangrijk voorbeeld van Labans dienstknecht, Zoram, niet over het hoofd zien.

Nephi had Zoram geboden hem te volgen toen hij de schatkamer verliet, en pas toen hij zijn broers riep, besefte Zoram dat het Nephi was en niet Laban die hij had gevolgd. In de Schriften staat dat Zoram ‘(...) begon (...) te beven en stond op het punt (...) weg te vlieden’⁴, toen Nephi hem greep en zei dat hij niets te vrezen had en een vrij man zou zijn als hij met hen de wildernis in zou gaan.⁵ Zoram beloofde dat hij dat zou doen, hij gaf zijn woord. En Nephi zei dat ‘toen Zoram het ons onder ede had bevestigd, waren wij niet langer voor hem bevreesd.’⁶ Hij was een man die te vertrouwen was, zijn eed was bindend, en hij hield zich aan zijn woord.

Eerlijkheid en integriteit zijn geen ouderwetse beginselen. Ze zijn in de huidige wereld net zo bruikbaar als vroeger. In de kerk hebben we geleerd:

Als we zeggen dat we iets doen ... doen we het.

Als we een toezegging doen ... komen we die na.

Als we een roeping krijgen ... vervullen we die.

Als we iets lenen ... geven we het terug.
Als we een financiële verplichting hebben ... komen we die na.

Als we een overeenkomst aangaan ... houden we ons eraan.

President N. Eldon Tanner heeft eens de volgende ervaring verteld: ‘Nog niet zo lang geleden kwam er een jongeman naar me toe en zei: “Ik ben een overeenkomst met iemand aangegaan die vereist dat ik ieder jaar bepaalde betalingen doe. Ik ben achter met betalen, en ik kan die betalingen ook niet doen, want dan verlies ik mijn huis. Wat moet ik doen?” Ik keek hem aan en zei: “Houd je aan de overeenkomst.” “Ook al kost het me mijn huis?” Ik zei: “Ik heb het niet over je heen. Ik heb het over je overeenkomst. En ik denk aan je vrouw die liever een echtgenoot heeft die zich aan zijn woord houdt, zijn verplichtingen nakomt, zich aan zijn toezeggingen of verbonden houdt, en liever een huis huurt dan een eigen huis heeft met een echtgenoot die zich niet aan zijn verbonden en toezeggingen houdt.”’⁷

We kennen allemaal het gezegde ‘Eerlijk duurt het langst’. Voor leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen behoort er geen andere keuze te zijn dan eerlijkheid. Wij moeten eerlijk zijn tegen onze medemens. Wij moeten eerlijk zijn tegen onze God. Als we eerlijk zijn tegen God, houden we ons aan de verbonden die we met Hem sluiten.

Wij zijn een volk dat verbonden sluit. Wij sluiten verbonden in de wateren van de doop.⁸ Wij hernieuwen die verbonden wekelijks wanneer wij deelnemen aan het avondmaal en dat waardig zijn. Wij nemen de naam van Jezus Christus op ons om

altijd aan Hem te denken en zijn geboden te onderhouden. En Hij belooft op zijn beurt dat zijn Geest altijd bij ons zal zijn. Wij sluiten verbonden als wij naar de tempel gaan en daarvoor krijgen wij de beloofde zegeningen van het eeuwige leven... als wij ons aan die heilige verbonden houden.

Er moet over verbonden met God niet lichtvaardig gedacht worden. In de Leer en Verbonden zegt de Heer ons 'dat Ik u in alles zal beproeven of gij in Mijn verbond wilt verblijven, zelfs tot in de dood, opdat gij waardig moogt worden bevonden'.⁹

Het verhaal van de Anti-Nephi-Lehieten in het Boek van Mormon is een ontroerend voorbeeld hiervan. Ammon en zijn broeders predikten veertien jaar tot de Lamaniëten. Duizenden kregen een kennis van de waarheid en zij die bekeerd werden tot de Heer, vielen niet meer af.¹⁰ (...) want zij waren volmaakt eerlijk en oprecht in alle dingen, en zij waren standvastig in het geloof in Christus, zelfs tot het einde.¹¹ Ze waren zo dankbaar voor de genade van God dat zij een verbond met Hem sloten (...) dat zij liever hun eigen leven wilden verliezen

dan het bloed hunner broeders vergieten'.¹² U zult zich vast herinneren dat zij hun oorlogswapens begroeven. Zij waren zo trouw aan hun verbond dat zelfs toen de legers van de Lamaniëten hen aanvielen, 'zij hen tegemoet (gingen) en (...) zich ter aarde (wierpen), en begonnen de naam des Heren aan te roepen'.¹³ Zij boden geen weerstand. Velen werden gedood. Die mensen wilden liever sterven dan de verbonden te breken die zij met de Heer hadden gesloten.

Laten wij in onze omgang met God en onze medemens een voorbeeld zijn van eerlijkheid en integriteit. Ouderling Joseph B. Wirthlin heeft ons gezegd: 'De beloningen van integriteit zijn onmetelijk. De ene is de onbeschrijflijke gemoedsrust die we krijgen door de wetenschap dat wat we doen, goed is; een andere is vrijwaring van de schuldgevoelens en bezorgdheid die gepaard gaan met zonde. (...) Een andere beloning van integriteit is de voortdurende nabijheid van de Heilige Geest. (...) Laten wij het vertrouwen dat de Heer in ons heeft gesteld, niet beschamen.'¹⁴

Het is mijn gebed dat wij de toezeggingen en verbonden die wij met God en met onze medemens sluiten, mogen nakomen; dat van ieder van ons gezegd kan worden: 'Hij houdt zich altijd aan zijn woord.' In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 1 Nephi 3:15.
2. 1 Nephi 4:5.
3. 1 Nephi 4:12-13.
4. 1 Nephi 4:30.
5. 1 Nephi 4:33.
6. 1 Nephi 4:37.
7. N. Eldon Tanner, CR Oktober 1966, blz. 98.
8. Zie Mosiah 18:8-10.
9. Leer en Verbonden 98:14.
10. Zie Alma 23:5-6.
11. Alma 27:27.
12. Alma 24:18.
13. Alma 24:21.
14. Zie Joseph B. Wirthlin, *Finding Peace in Our Lives*, (1995), blz. 193-194.

De Salt Lake-tempel (links) en de Tabernakel (rechts), met leden die in de rij staan om toegelaten te worden in de tabernakel.

Zijn vrede

Ouderling Dennis E. Simmons

Van de Zeventig

'Net als de bange apostelen van Jezus die vrede ontvingen van een andere Trooster, kunnen alle mensen nu dezelfde geweldige zegen krijgen, en wel dagelijks.'

In de laatste paar dagen van zijn sterfelijke bediening voltooide de Heiland zijn onderricht aan zijn apostelen. Zij waren drie jaar lang door Hem onderricht, maar nu rondde Hij zijn leringen af, die Hij regel op regel en voorschrift op voorschrift had gegeven, naargelang ze zich ervoor hadden opengesteld.

Daar Hij wist dat het eind van zijn bediening naderde, sprak Hij met ze over zijn op handen zijnde afscheid: '(...) nog een korte tijd ben Ik bij u; (...) Waar Ik heenga, kunt gij niet komen' (Johannes 13:33).

Angst, frustratie en bezorgdheid moeten zich meester hebben gemaakt van die nederige volgelingen. Jezus was hun waarborg, hun toeverlaat en hun licht. Wat zouden ze moeten beginnen zonder zijn leiding, zijn onderricht, zijn voorbeeld, zijn troost?

In zijn liefde en erbarmen verzekerde de Meester hun: 'Ik zal u niet als wezen achterlaten. (...) Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn, de Geest der waarheid, die de wereld niet kan ontvangen, want zij kent Hem niet en kent Hem niet; maar gij kent Hem, want Hij blijft bij u en zal in u zijn. (...) [Hij] zal u alles leren en

u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Johannes 14:18, 16-17, 26).

Voor zijn apostolische vrienden en alle gelovigen voegde Jezus daar een belangrijke belofte aan toe: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; *niet gelijk de wereld die geeft*, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of *versaagd'* (Johannes 14:27; cursivering toegevoegd).

De Schriften zijn een getuigenis dat die belofte in vervulling is gegaan voor zijn dienstknechten in het midden des tijds. Wij getuigen dat de vervulling ervan ook in de bedeling van de volheid der tijden plaatsvindt.

Merk op dat Jezus *zijn* vrede beloofde – *niet* de vrede die de wereld geeft. In de wereld roept men om vrijdom van oorlog, van geweld, van verdrukking, van ongerechtigheid, van conflicten, van ziekte en verdriet. Dat de Heiland een dergelijke wereldlijke vrede niet verwachtte, komt duide-lijk naar voren in de woorden waarmee Hij het onderricht aan zijn apostelen afsloot: 'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij *in* Mij vrede hebt. In de wereld *lijdt* gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen' (Johannes 16:33; cursivering toegevoegd).

In dit sterfelijk leven zou men tegenspoed blijven hebben. Maar temidden van die tegenspoed zouden zijn volgelingen vrede in Hem hebben. Met andere woorden, zelfs als de hele wereld rond ons afbrokkelt, zal de beloofde Trooster zijn vrede schenken aan zijn ware volgelingen. Natuurlijk zal er uiteindelijk een wereldwijde vrede zijn, omdat Hij de wereld heeft overwonnen. Maar wij kunnen zijn vrede in ons voelen ongeacht de moeilijkheden in de wereld. *Zijn* vrede is de vrede, de rust, de troost die de Trooster, de Heilige Geest, in ons hart en in onze geest legt op voorwaarde dat we *Hem* volgen en *zijn* geboden onderhouden.

'Leer van Mij, en luister naar Mijn woorden; wandel in de ootmoed van Mijn Geest, en in Mij zult gij vrede hebben' (Leer en Verbonden 19:23).

'Hij die de werken der gerechtigheid doet, [zal] zijn loon (...) ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' (LV 59:23).

Net als Helaman er in het heetst van de strijd achterkwam dat 'Hij onze ziel vrede schonk' (Alma 58:11) en Oliver Cowdery vrede in zijn gemoed voelde komen toen hij in zijn hart tot de Heer riep om de waarheid van het Boek van Mormon te weten (LV 6:23), kunnen oprechte gelovigen deel hebben aan dezelfde vrede. Die vrede komt van het vertrouwen dat de stem van een zachte stilte ons inspreekt. De Trooster is een persoon van geest, die doorgaans niet door lichamelijke gewaarwordingen communiceert, maar door het hart en het verstand aan te raken – met andere woorden, Hij spreekt door middel van gedachten, indrukken en gevoelens, en doet dat zachtjes.

Ouderling Packer heeft verklaard: 'De Geest trekt onze aandacht niet door stemverheffing of door ons ruw door elkaar te schudden. Hij fluistert. Zijn stem raakt ons zo zachtjes aan, dat als we met andere zaken bezig zijn, wij zijn aanraking weleens niet kunnen voelen.' (Zie Boyd K. Packer, 'De lamp des Heren', *De Ster*, juli 1983, blz. 28.)

Daarom horen velen de stem niet. Velen *willen* de stem niet eens horen. Velen kiezen

Christus, van Bertel Thorvaldsen, in het bezoekerscentrum noord.

voor onafhankelijkheid en doen er alles aan om die in stand te houden. Ze verwerpen en spotten met alles dat hun capaciteiten of bekwaamheid ook maar enigszins in twijfel zou kunnen trekken. 'Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is' (1 Korintiërs 2:14).

Maar hoewel de Geest zachtjes spreekt, gaat dat gepaard met veel macht. Om de Geest te kunnen ontvangen moet er een soort van overgave zijn. Een paar jaar voor de eerste komst van Jezus Christus, waren de Nephitische profeten, Nephi en Lehi, als het ware door vuur omgeven toen ze in de gevangenis zaten (zie Helaman 5:23). Hun ongelovige belagers waren door een wolk van duisternis overschaduw, waar bovenuit een stem klonk die hen tot bekering riep, waardoor de aarde schudde. 'Zij hoorden deze stem en bemerkten, dat het geen geluid des donders, noch een geluid van groot geweld was, maar ziet, een zoete, volmaakt zachte stem, als het ware een fluistering, en ze *drong toch door tot in het binnenste der ziel*. En niettegenstaande de zachtheid der stem beefde de aarde vreselijk (...) (Helaman 5:30-31, cursivering toegevoegd). Daardoor werden zij ertoe aangezet om zich te bekeren en geloof in Christus te hebben. 'En ziet, de Heilige Geest Gods daalde uit de hemel in hun hart neder, en zij werden als het ware met vuur vervuld en konden wonderbare woorden spreken. En er kwam een stem tot hen, ja, een aangename stem als een fluistering, die zeide: Vrede, vrede zij met u (...) (Helaman 5:45-47).

Zij gaven zich over - aan een onzichtbare macht, die in elk bereidwillig hart kan doordringen.

Paulus heeft op de vrucht van de Geest gewezen, dat wil zeggen, wat de Geest teweegbrengt: 'Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid (...) en verklaarde: 'Tegen zodanige mensen is de wet niet' (Galaten 5:22-23). Met andere woorden, de Geest kan in alles doordringen. Er kan geen wet uitgevaardigd worden die de Geest ervan kan weerhouden zijn werk te doen met een gehoorzame volging van Christus. De Geest:

- Verlicht het verstand (LV 6:15)
- Spoort aan tot goeddoen, tot rechtvaardig handelen, tot ootmoedig wandelen, tot rechtvaardig oordelen (LV 11:12)
- Vervult de ziel met vreugde (LV 11:13; Mosiah 4:20)
- Openbaart de waarheid van alle dingen (Moroni 10:5)
- Getuigt van de Vader en de Zoon (LV 20:27)
- Weet alles (LV 42:17)
- Overtuigt (LV 100:8)

- Geeft kennis (LV 121:26)
  - Leidt (1 Nephi 4:6)
  - Spreekt met een stem van zachte stilte (1 Nephi 17:45)
  - Leert een mens bidden (2 Nephi 32:8)
  - Brengt een grote verandering teweeg (Mosiah 5:2)
  - Geeft zekerheid (Alma 58:11)
  - Schenkt vrede (Alma 58:11)
  - Vervult met hoop en volmaakte liefde (Moroni 8:26)
  - Brengt alles te binnen (Johannes 14:26)
  - Geeft vrijheid (2 Korintiërs 3:17)
  - Troost (Johannes 14:16)
  - Is er altijd voor ons (LV 6:14)
- Net als de bange apostelen van Jezus die vrede ontvingen van een andere Trooster,

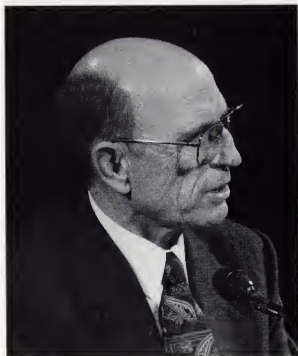
kunnen alle mensen nu dezelfde geweldige zegen krijgen, en wel dagelijks: de tiener die het moeilijk heeft met de pressie die zijn leeftijdgenoten op hem uitoefenen, iemand die overspoeld wordt door schijnbaar onoverwinnelijke driften en emoties, iemand die verdwaaald is geraakt in eenzaamheid en wanhoop, de hongerigen, de verdrukten, de verlatenen, de angstigen, de misbruikten, de misbruiker, de leugenaar, de dief - allen die zich overgeven, de Meester volgen en zijn werken doen, hebben recht op dezelfde vrede.

Jezus' uitnodiging geldt voor allen: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28). Daarvan getuigt ik. Amen. □

Dankbaarheid

Ouderling Jerald L. Taylor
van de Zeventig

Ik wil graag uiting geven aan mijn dankbaarheid en liefde voor Jezus Christus en zijn verzoening. Voor zijn gewilligheid om de hemelse sferen als God te verlaten en naar de aarde te komen als baby'tje.'

Mijn geliefde broeders en zusters, deze middag wil ik over dankbaarheid spreken: in de eerste plaats voor de gezinsleden die van me houden, op de tweede plaats voor een levende profeet en op de derde plaats voor de Here Jezus Christus.

Nephi zei dat hij 'uit eerzame ouders' geboren was. Dat wil ik graag herhalen, want ook ik ben uit eerzame ouders geboren. Een vader die een getrouwe heilige der laatste dagen was, iemand die zijn priesterschap erde en een lieve moeder, die stierf toen ik nog jong was. Mijn vader bleef toen achter met zes kinderen. Mijn vader hertrouwde met een weduwe die zelf negen kinderen had. Toen had ik dus totaal vijf broers en negen zusters. Ik ben dankbaar voor mijn tweede moeder, die van me hield als van een van haar eigen kinderen, en die een voorbeeld voor me was. Ik dank mijn Vader in de hemel voor al mijn broers en zusters, die van me houden en me altijd ondersteund hebben. Zij houden ook allemaal van het evangelie en van de Heer. Het is nu vijftig jaar geleden dat het gezin Lunt en het gezin Taylor bij elkaar gevoegd werden. Hoewel onze ouders overleden zijn, voelen we nog steeds een grote

eenheid onderling en een grote liefde voor elkaar. Ik heb me ook altijd ondersteund gevoeld door de liefde van grootouders, ooms en tantes en andere familieleden.

Ik ben dankbaar voor mijn lieve en toegewijde vrouw, Sharon, en onze zes kinderen, twee schoonzons en vijf kleinkinderen. De psalmist zei: 'Zie, [kinderen] zijn een erfdeel des Heren (...) Welzalig de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld' (Psalm 127: 3, 5).

Ik ben dankbaar voor dit erfdeel van de Heer en voor hun liefde en steun. Ik wil graag zeggen hoe dankbaar ik ben voor een levende profeet, president Gordon B. Hinckley. Vorig jaar november bezocht hij veel landen in Zuid-Amerika, waaronder Chili. In diezelfde week was er een belangrijke topconferentie voor alle landen in Latijns-Amerika. Er waren presidenten en andere hoogwaardigheidsbekleders uit zestien verschillende landen aanwezig. De straten in de omgeving waar zij verbleven waren afgesloten voor het publiek. Dag en nacht loeiden de sirenes en

zwaaiden de rode lichten om de weg vrij te maken voor die mannen, terwijl zij heen en weer gereden werden naar hun vergaderingen. Tusschen van al die drukte kwam president Hinckley aan. Er was geen ophef en geen speciaal welkom. Hij kreeg geen speciale voorkeursbehandeling. Twee busjes reden weg van het vliegveld en reden door de straten van Santiago. In de een zat de levende profeet van de Heer. In het hotel waren de politie en bewakers aanwezig om de conferentie-gangers te beschermen. President Hinckley met zijn gezin en anderen gingen onopgemerkt naar binnen.

Ik dacht terug aan een stal veel jaren geleden, waarin de geboorte van de Zoon van God onopgemerkt plaatsvond. Dit werd slechts opgemerkt door een paar herders, die in het veld over hun kudde waakten. Het koninkrijk van God op aarde gaat kalm voort achter het toneel van gebeurtenissen die veel meer aandacht krijgen.

De volgende dag toen president Hinckley tot meer dan vijftigduizend heiligen sprak en getuigde van Christus en zijn kerk, kon iedereen zijn overtuiging voelen. Hij vertelde alle aanwezigen dat hij wilde dat ze zich zouden herinneren dat ze Gordon B. Hinckley hadden horen zeggen dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Hij raadde de heiligen aan om hun leven in overeenstemming te brengen met de geboden van God, om hun kinderen in de wegen des Heren te onderwijzen en om een eeuwig gezin te vormen, door in de tempel aan elkaar verzegeld te worden. Aan het einde van de conferentie stond die grote menigte leden op en met tranen in hun ogen en een getuigenis in

Leden van de Zeventig begroeten elkaar voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst.

hun hart zwaaiden ze met witte zakdoeken ten afscheid. Ze wisten dat hier waarlijk een echte profeet van God op aarde stond. President Hinckley haalde zijn eigen zakdoek uit zijn zak en zwaaide liefdevol terug. Ik weet, net zoals die vele heiligen daar in Chili en over de hele wereld dat weten, dat president Gordon B. Hinckley de levende profeet van God op aarde is. Ik ben dankbaar voor hem en zijn voorbeeld.

Ik wil graag uiting geven aan mijn dankbaarheid en liefde voor Jezus Christus en zijn verzoening. Voor zijn gewilligheid om de hemelse sferen als God te verlaten en naar de aarde te komen als baby'tje. Om geboren te worden in een stal bij Jozef en Maria, omdat er voor hen geen ruimte was in de herberg. Zijn leven bestond uit dienstbetoon, Hij cijferde zichzelf helemaal weg ten gunste van de andere kinderen van zijn Vader. Hij wilde de wil van de Vader volbrengen, dat houdt in 'de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Gedurende de laatste uren van zijn sterfelijk bestaan ging Hij naar de hof van Getsemane en nam de zonden van *alle* mensen op zich, vanaf Adam tot aan de laatste persoon die op aarde wordt geboren. Daar in de hof van Getsemane leed Hij '(...) deze dingen voor allen (...), opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeeren' (LV 19:16). Zijn eigen woorden beschrijven die gebeurtenis. 'Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen' (LV 19:18). Een paar uur later werd hij voor een rechtbank geleid en geoordeeld door mensen. Daarna werd Hij aan een kruis genageld. De grote Jehova, de schepper van deze wereld en van ontelbare werelden onderwierp zich nederig aan de verlangens van goddeloze mannen en voerde op deze manier de wil van de Vader uit.

De herzen Heiland onderwees de mensen in Amerika: '(...) dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, [met de Heilige Geest] zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen' (3 Nephi 27:16). President Boyd K. Packer heeft het volgende over bekering geschreven: 'In de universele strijd om de ziel van mensen neemt de tegenstander heel veel mensen gevangen. Velen van hen die geen uitweg zien om te ontsnappen, worden gedwongen in zijn dienst te treden.

Elke ziel die vast zit in een concentratiekamp van zonde en schuld, heeft een sleutel om de deur te kunnen openen. Die sleutel heet bekering. De tegenstander kan die gevangenen niet vasthouden als zij weten hoe ze de sleutel moeten gebruiken. De beginselen bekering en vergeving, pendanten van elkaar, gaan in kracht de indrukwekkende macht van de verzoeker te boven.' (*The Things of the Soul* [1996], blz. 114.)

De Heer zegt in Jesaja: '(...) al waren uw zonden als scharlakken, zij zullen wit worden als sneeuw' (Jesaja 1:18). De Heer heeft in onze dagen gezegd: 'Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer. Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaaken' (LV 58:42, 43).

Jezus Christus oordeelt alle mensen: 'de poortwachter is de Heilige Israëls, daar heeft Hij geen dienstknecht en er is geen andere weg, dan door de poort' (2 Nephi 9:41). Ik voel dat Hij teleurgesteld zal zijn als we niet waardig zijn om bij Hem en

zijn Vader te wonen. Broeders en zusters, mogen we weten hoe we de sleutel die bekering heet, moeten gebruiken, zodat we als we voor de Heiland staan, kunnen luisteren 'naar Hem, Die de Voorspraak bij de Vader is, Die [onze] zaak bij Hem opdat - En zegt: Vader, zie het lijden en de dood van Hem, Die niet zondigde, in Wie Gij een welbehagen hadt; zie het bloed van Uw Zoon, dat werd vergoten; het bloed van Hem, Die Gij hebt gegeven, opdat Gij mocht worden verheerlijkt; Vader, spaar daarom dezen, mijn broederen, die in Mijn naam geloven, zodat zij tot Mij mogen komen en het eeuwige leven hebben' (LV 45:3-5). Ik wil graag dit eeuwige leven samen met Jezus Christus en onze Vader waardig zijn. Ik bid dat we dit allemaal graag willen en ernaar streven om het te krijgen.

Ik getuig dat Jezus Christus de eniggeboren Zoon van God is, onze Heer en Heiland. In deze bijzondere tijd, waarin we zijn opstanding gedenken, ben ik heel dankbaar voor Hem en zijn verzoening en dit zeg ik in zijn naam, de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Omdat zij moeder is'

Ouderling Jeffrey R. Holland

Van de Raad der Twaalf Apostelen

'Als u zich inspant om de beste ouder te zijn die u maar kunt zijn, dan heeft u menselijkerwijs al het mogelijke gedaan en alles wat God van u verwacht.'

Er zijn enkele regels van Victor Hugo, die luiden:

'Ze brak het brood in twee stukken en gaf ze aan de kinderen, die gretig aten. 'Ze heeft niets voor zichzelf gehouden', momperde de sergeant.

'Omdat ze geen honger heeft', zei een soldaat.

'Welnee,' zei de sergeant, 'omdat ze moeder is.'

In het jaar dat wij terugdenken aan het geloof en de moed van hen die die zware trek door Iowa, Nebraska en Wyoming hebben gemaakt, wil ik graag hulde brengen aan de hedendaagse tegenhangers van die moeders onder de pioniers die hun baby's op die lange reis verzorgden, voor ze baden en ze maar al te vaak begroeven. Tot de vrouwen zonder kinderen, die nu mijn stem horen, en die zielsgraag moeder willen zijn, zeg ik – door uw en onze tranen daarover heen – dat God alsnog ergens in de toekomst 'hoop (...) voor [uw] eenzaam hart'¹ zal brengen. Zoals profeten herhaaldelijk vanaf deze kansel hebben geleerd: De getrouwen zal 'geen enkele zegening worden onthouden', ook al zullen die zegeningen niet gelijk komen.² Intussen zijn we blij

dat de roep tot verzorging niet beperkt blijft tot ons eigen vlees en bloed.

Daarbij ga ik niet voorbij aan de cruciale, dringende taak van vaders, vooral omdat vaderloosheid in de hedendaagse gezinnen door sommigen wordt beschouwd als 'het grootste maatschappelijke probleem van onze tijd'.³ Ja, vaderloosheid kan zelfs een probleem zijn in het gezin waar wél een vader is, maar dan als het ware met 'afstandsbediening.' Maar dat is een priesterschapsboodschap voor een andere keer. Vandaag wil ik lof toezwaaien aan de moeders die hun kinderen vanaf de wieg rechtschapenheid hebben bijgebracht en daardoor een onmisbare rol spelen bij de bedoelingen die de Heer voor ons in de sterfelijkheid heeft.

Met die woorden spreek ik in de trant van Paulus die het 'ongeveinsd geloof' van Timoteüs loofde dat, zei hij, 'eerst gewoonde heeft in uw grootmoeder Loïs en uw moeder Eunike, (...)'.⁴ 'Van kindsbeen af,' zei Paulus, '(kent gij) de heilige

schriften'.⁵ Wij zijn dankbaar voor alle moeders en grootmoeders die van jongsaf aan zulke waarheden hebben geleerd.

Wanneer ik spreek over moeders in het algemeen, geldt mijn bijzondere lof en bemoeiding de *jonge* moeders. Het werk van een moeder is zwaar en maar al te vaak onopgemerkt. In die jonge jaren studeren een of beide van de echtgenoten wellicht nog, ofwel bevinden zij zich in die vroege, magere jaren van de carrière-planning. De portemonnee is dagelijks haast of helemaal leeg. De woning is smaakvol ingericht in een van twee stijlen: vroege kringloop of laat nagenoegleeg. De auto, als die er is, loopt op gladde banden en een lege tank. Maar het grootste probleem voor jonge moeders, dankzij baby's die ook 's nachts eisen hebben, is eenvoudig vermoedheid. In die jaren moeten moeders het met minder slaap doen en méér geven met minder mogelijkheden om zelf even bij te komen, dan elke andere groep die ik ken in enige andere levensperiode. Geen wonder dat ze weleens hele donkere kringen onder hun ogen hebben.

En dat is dan notabene vaak de zuster die wij willen roepen – of moeten roepen – om te dienen in een hulporganisatie op wijk- of ringniveau. Dat is begrijpelijk. Wie heeft geen behoefte aan de voorbeeldige invloed van deze Loïses en Eunikes in de dop? Laten allen wijs zijn. Bedenk dat het gezin de allerhoogste prioriteit heeft, vooral in die beginjaren. Daarbij zullen jonge moeders toch wel prachtige mogelijkheden voor trouwe dienst in de kerk vinden, zoals ook anderen u – en uw gezin – dienen.

Doe het zo goed mogelijk in die jaren, maar hoe dan ook, koester die unieke rol waarvoor de hemel zelfs engelen stuurt om over u en uw kleintje te waken. Echtgenoten – vooral echtgenoten – evenals kerkleiders en vrienden alom: wees behulpzaam en gevoelig en wijs. Denk eraan: 'Alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd; (...)'.⁶

Moeders, wij waarderen en respecteren uw 'geloof in elke voetstap.' Weet, alstublieft, dat het toen, nu en voor eeuwig de moeite waard is. En mocht u, om welke reden dan ook, bij deze moedige inspanning geen partner aan uw zij hebben, dan zullen onze gebeden voor u nog vuriger zijn en onze vastbeslotenheid om de helpende hand toe te steken nog groter.

Een jonge moeder schreef mij onlangs dat de angst haar op drie fronten dreigde aan te vallen. Ten eerste moest ze huilen als er over moederschap in de kerk werd gesproken, omdat ze het gevoel had niet te voldoen of niet opgewassen zou zijn tegen de taak. Ten tweede kreeg ze de indruk dat de wereld verwachtte dat ze haar kinderen lezen, schrijven, binnenhuis-architectuur, Latijn, rekenen en Internet zou bijbrengen zelfs voor de baby zoiets prozaïsch zei als 'mamma.' Ten derde deden mensen, volgens haar, wel eens neerbuigend – gewoonlijk onopzettelijk – omdat hun raad, of zelfs hun complimenten, niets weerspiegelden van de mentale investering, de geestelijke en emotionele inspanning, de eindeloze nachten en de lange dagen met hun hoge

eisen die gepaard gaan met haar pogingen en haar verlangen de moeder te zijn zoals God dat graag wil. Slechts één ding, zegt ze, houdt haar op de been: 'Door alles heen – ook de tranen die ik wel eens stort – weet ik, diep in mijn hart, dat ik Gods werk doe. Ik weet dat ik door mijn moederschap zijn eeuwige medewerkster ben. Het ontrooft mij ten zeerste dat God het hoogste doel en de diepste zin van zijn bestaan vindt in het ouderschap, ook al laten sommigen van zijn kinderen Hem huilen.

'Dat is het gevoel', zo besluit zij, 'dat ik probeer vast te houden op die onvermijdelijk moeilijke dagen als dit alles me dreigt te verpletteren. Misschien zijn het juist ons onvermogen en onze angst die ons aanzetten om Hem te zoeken, waardoor zijn vermogen om ons te helpen wordt vergroot. Misschien hoopt Hij heimelijk dat we inderdaad angstig zullen zijn en inderdaad nederig om hulp zullen smeken. Dan kan Hij, volgens mij, onze kinderen rechtstreeks onderrichten, via ons, maar zonder onze weerstand. Dat idee staat me aan en geeft me hoop. Als ik goed kan zijn in de ogen van mijn hemelse Vader, zal Hij onze kinderen misschien ongehinderd kunnen leiden. Misschien kan dat dan wel in een zeer letterlijke zin zijn werk en zijn heerlijkheid zijn.'⁷

Uitgaande hiervan wordt het mij duidelijk dat sommige van die donkere kringen onder de ogen niet alleen het gevolg zijn van de luiers en van het sjouwen met kinderen, maar van ten minste een aantal slapeloze nachten waarin u uw ziel peilt en ernstig streeft naar het vermogen uw kinderen op te voeden tot de mens die God hen wil laten worden. Wanneer u door een dergelijke toewijding en vastberadenheid wordt bewogen, zeg ik toe de moeders als groep, in de naam van de Heer: u bent groots. U doet het werkelijk heel goed. Alleen al het feit dat u zo'n grote verantwoordelijkheid is gegeven, is een eerwig bewijs van het vertrouwen dat uw hemelse Vader in u stelt. Er is hulp. U hoeft het niet alleen te doen. Hij weet dat een kind baren u niet meteen alwetend maakt. Als u en uw man ernaar streven

De ouderlingen David B. Haight (links) en Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen in gesprek voorafgaand aan een conferentiebijeenkomst.

God lief te hebben en zelf het evangelie na te leven; als u smeekt om die leiding en troost van de Heilige Geest die de getrouwen is beloofd; als u naar de tempel gaat om de beloften van de heiligste verbonden die een vrouw, of een man, in deze wereld kan sluiten, te doen en te ontvangen; als u anderen – waaronder uw kinderen – hetzelfde zorgzame, medelevende, vergevengzinde hart toont dat u ook van de hemel wilt zien; als u zich inspant om de beste ouder te zijn die u maar kunt zijn, dan heeft u menselijkerwijs al het mogelijke gedaan en alles wat God van u verwacht.

Soms zal het besluit van een kind of kleinkind hartverscheurend zijn. Soms zal er niet gelijk aan verwachtingen worden voldaan. Iedere vader en moeder maakt zich daarvoor zorgen. Bij zijn eigen hoop en gebeden als ouder, heeft die geliefde president, Joseph F. Smith, eens gezegd: 'O God, laat mij niet mijn eigen kinderen verliezen!'⁸ Dat is de smeebede – en de angst – van iedere ouder. Maar wie blijft proberen en blijft bidden, heeft niet gefaald. U hebt alle recht op het ontvangen van bevoegdiging en te weten dat uw kinderen u uiteindelijk gelukkig zullen prijzen, net zoals al uw voormoeders die dezelfde hoop en dezelfde angst hebben gekend.

U volgt in de voetstappen van Eva, de moeder aller levenden, die begreep dat zij en Adam wel *moesten* vallen opdat de mensen zouden zijn; in de voetstappen van Sara en Rebekka en Rachel, zonder wie die geweldige patriarchale beloften aan Abraham, Isaak en Jakob, die ons allen tot zegen zijn, niet mogelijk waren geweest; in de voetstappen van Loïs en Eunike en de moeders van de tweeduizend jeugdige soldaten; in de voetstappen van Maria, die was gekozen vóór de grondlegging der wereld om de Zoon van God te ontvangen, te dragen en te baren. Wij danken u allen, en ook onze eigen moeders, en drukken u op 't hart dat er op aarde niets belangrijker is dan zo rechtstreeks deel te nemen aan het werk en de heerlijkheid van God door de sterfelijkheid en het aardse leven van zijn zoons en dochters mogelijk te maken, zodat er onsterfelijkheid en eeuwig leven kan zijn in het celestiale koninkrijk.

Wanneer u de Heer hebt benaderd in zachtmoedigheid en nederigheid des harten en, zoals één moeder heeft gezegd, 'op de hemelpoort hebt gebonsd om te vragen, te smeken, te eisen dat u leiding en wijsheid en hulp krijgt om deze wonderbaarlijke taak te volbrengen,' dan wordt de deur opengeworpen om u de

invloed en de hulp van alle eeuwigheid te verschaffen. Eis de beloften van de Heiland dezer wereld op. Vraag om de genezende balsem van de verzoening bij alles wat u of uw kinderen kwelt. Weet dat door geloof alles goed zal komen ondanks u, of liever gezegd, dankzij u.

U kunt deze taak onmogelijk alleen verrichten, maar de Meester van hemel en aarde is er om u te helpen, Hij die vastberaden achter het verloren schaaap aan gaat, grondig veegt om de verloren penning te vinden en eeuwig wacht op de terugkeer van de verloren zoon. Omdat uw werk een verlossingswerk is, zult u groot worden gemaakt, worden aangevuld, meer en beter worden gemaakt dan u ooit bent geweest naarmate u zich oprecht inspant, hoe ontoereikend u zich soms ook voelt.

Bedenk als moeder altijd: 'gij waart niet zover gekomen zonder het woord van Christus, met onverwikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem Die machtig is om te behouden.'⁹

Vertrouw op Hem. Vertrouw helemaal op Hem, en voor eeuwig. En dan 'moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverwakte hoop.'¹⁰ U doet Gods werk.

U doet het goed. Hij zegent u en zal u zegenen, zelfs – nee, *zooral* – wanneer uw dagen en nachten het zwaarst zijn. Zoals tegen de vrouw die anoniem, bescheiden, misschien zelfs aarzelend en beschaamd, haar weg door de menigte baande om alleen maar de zoom van Jezus' kleed aan te raken, zo zal Christus zegen tegen de vrouwen die zuchten of tobben of huilen wegens hun taak als moeder: 'Houd moed, dochter, uw geloof heeft u behouden.'¹¹ En het zal ook uw kinderen behouden.

In de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. 'Verlosser van Israël', Lofzang 6. Zie 3 Nephi 22:1.
2. Zie Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, deel 2, blz. 74; Harold B. Lee,
3. Tom Lowe, 'Fatherlessness: The Central Social Problem of Our Time', Claremont Institute. Home Page Editorial, (www.claremont.org), januari 1996.
4. 2 Timoteüs 1:5.
5. 2 Timoteüs 3:15.
6. Prediker 3:1.
7. Persoonlijke correspondentie.
8. Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 465.
9. 2 Nephi 31:19.
10. 2 Nephi 31:20.
11. Matteüs 9:20–22.

De grondbeginselen zijn niet veranderd

Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Zorg dat je (...) gehoorzaam bent – vooral gehoorzaam – zodat je het werk van de Heer kunt uitvoeren zoals het behoort.'

Broeders, wat een prachtig gezicht. Het is aangrijpend om hier te staan, zoveel toehoorders in de Tabernakel te zien, en dan te denken aan wat er in de wereld gebeurt. De liederen die we zojuist hebben gehoord zijn volgens mij heel toepasselijk. 'Waar is een toevluchtsoord?' (Lofzang 88) – daarover zouden we de hele avond kunnen spreken. Daarvoor hebben we geluisterd naar het roerende lied 'Let the Mountaintains Shout for Joy', geschreven door Evan Stephens. Als we stilstaan bij het honderdvijftigste jaar na de aankomst van onze pioniers, kunt u zich voorstellen hoe ontroerd de heiligen geweest moeten zijn toen zij dat lied zongen of het voor de eerste keer hoorden. Na hun tocht over de vlakten en alles wat ze doorstaan hadden – hun lijden, wonen in wagens, slapen op de grond, blootsvoets gaan over de prairie waar ze ook hun doden begroeven – kwamen ze eindelijk in de vallei van het Grote Zoutmeer, om daar Zion te vestigen. U kunt zich wel voorstellen hoe ze later zongen: 'Laat

de bergen jubelen van vreugde, laat de dalen zingen'.

Ook nu kunnen we dat zingen, als we nadenken over onze voorouders die aan die tocht hebben deelgenomen en over alles wat zij gedaan hebben om voor ons de weg te banen en als we dan zien hoe de kerk er in deze tijd voor staat. Als we nu luisteren naar de statistieken en nadenken over wat er in de wereld gebeurt ten aanzien van het imago van de kerk, haar groei en het voortdurend toenemend aantal ringen, wijken en leden in nieuwe landen en nieuwe gebieden, kunnen we opnieuw met groot enthousiasme zingen: 'Laat de bergen jubelen van vreugde'. Zover zijn we nu, en zoals is voorgezegd, wordt het woord op de juiste manier verbreed.

Ik voel me vereerd dat ik hier vanavond kan spreken. Ik ben onderhand oud genoeg, nu ik bijna de hele twintigste eeuw heb meegemaakt. Ik ben in 1906 geboren, dus ik heb zes jaar aan het begin van de eeuw gemist, en er resten nog drie jaar voor het einde ervan, anders zou ik honderd zijn. Toen president Hinckley onlangs sprak over een invijding die in het jaar 2000 zou plaats vinden, zei hij tegen mij: 'En ik ga ervan uit dat je erbij bent.' Ik zei: 'Dat ben ik wel van plan.' Als ik dat haal, heb ik die laatste drie jaar overbrugd en mis ik alleen nog die eerste zes jaar. Dat zou betekenen dat ik 94 procent van de honderd jaar van deze eeuw heb meegemaakt.

Als ik nu nadenk over wat ik in de twintigste eeuw geleerd heb, zou ik iets willen zeggen tegen de dragers van het Aäronisch priesterschap, in het bijzonder over wat ik in die tijd gezien en gevoeld heb.

Ik wil jullie erop wijzen dat de kerk in 1906 ongeveer 360 duizend leden telde. Er waren toen 55 ringen. Er waren 22 zendingsgebieden. Voor zover ik heb kunnen uitrekenen waren er 1500 zendingen, wat

zou inhouden dat er in die 22 zendingsgebieden ongeveer zeventig zendingen per zendingsgebied aan het werk waren. In het jaar dat ik het leven zag, vorderde het werk.

Mijn moeder heeft verteld dat mijn vader, op de zondagochtend dat ik geboren werd, heel trots was. Hij was bisschop van de wijk Oakley 1 in Oakley (Idaho) en hij liep naar buiten om het te vertellen aan een van onze Scandinavische vrienden, broeder Petersen, die voorbij kwam. Mijn vader nodigde hem uit om binnen naar zijn nieuwe zoon te komen kijken. Mijn moeder zei dat ik een van de leukste kindjes was die ze ooit gezien had. Ik was ondervoed, gerimpeld en kaal. En daarom zei broeder Petersen toen hij me bekeken had: 'Zuster Haight, vindt u het de moeite waard om daar zorg in te steken?' Tja, dat was mijn intrede in de wereld.

Vanaf die tijd heb ik het begin van de auto meegemaakt en de eerste vliegtuigen gezien. Ik heb gezien hoe de radio zich ontwikkelde van een kleine ontvanger met een metaalkristal om hem af te stemmen, tot moderne elektronische apparatuur. Ik herinner me hoe we 's avonds met een kleine radio in de Idaho Power Company een station zochten en vreselijke storingsgeluiden opvingen. We dachten dat we op China waren afgestemd, omdat we er niets van konden verstaan.

Als ik denk aan de wereld die ik kende toen ik jong was, bestonden toen de beginselen al waarover we nu praten. Bij alles wat ik heb gezien sinds ik op aarde leef, heeft niets de beginselen kunnen veranderen. We zijn nu in staat om heel snel en op diverse manieren te communiceren. We kunnen ons sneller verplaatsen – door de lucht, in auto's enzovoort – maar de beginselen, de eeuwige principes, zijn geen haartje veranderd.

Aan wie van jullie nog jong zijn – en ik denk dan aan de diakenen die over de hele wereld bij elkaar gekomen zijn – kan ik vertellen dat ik me nog herinner hoe ik door bisschop Adams tot diaken geordend werd. Hij verving mijn vader toen die overleden was. Mijn vader heeft me gedoopt, maar hij was er niet meer toen ik het Aäronisch priesterschap ontving. Ik herinner me hoe ontroerd ik was toen ik diaken werd en daardoor het priesterschap had, hoe ze me op een eenvoudige manier en in eenvoudige taal uitlegden dat ik de macht had gekregen om hulpzaken te zijn in de organisatie en kon helpen om het programma van de Heer op aarde bekend te maken. Wij worden geordend als we twaalf zijn. We gaan door alle ambten van het voorbereidende priesterschap – diaken, leraar en vervolgens priester – en we leren stukje bij beetje, hier een weinig, daar

een weinig, we nemen toe in kennis en wijsheid. Het beginnend getuigenis gaat groeien, je merkt dat het toeneemt en groeit op een manier die jij kunt bevatten. Naarmate je opgroeit en je voorbereidt op de volwassenheid, kun je de grootsheid ervan voelen.

Nu ik het heb over de voorbereiding op de volwassenheid, herinner ik me dat ik, toen ik twaalf was, thuis de belangrijkste man was. Ik was al een man toen ik twaalf was, omdat mijn moeder dat van me verwachtte. Zij werd niet beschouwd als een weduwe; zij was mijn moeder en moest ons opvoeden, opleiden en voorbereiden op het leven. En daarom wil ik tegen de jongemannen van de Aäronische priesterschap zeggen: denk aan de heel eenvoudige beginselen die we vanaf het begin leren, die ons uit de Schriften worden bijgebracht. De beginselen zijn al vanaf Adam op aarde, en die beginselen zijn geen van alle veranderd door de ontwikkeling van de mensheid en de snelheid van auto's, vliegtuigen of de communicatie. Ze zijn nog steeds hetzelfde. We moeten op het leven voorbereid zijn, die dingen leren die essentieel zijn voor onze vooruitgang in het priesterschap of in de gemeenschap, of in wat dan ook, maar we moeten leren om gehoorzaam te zijn aan de eenvoudige, fundamentele regels van het evangelie.

Toen de leden van het Eerste Presidium vanavond binnenkwamen, zei een van hen: 'Maak een doelpunt', en een ander zei: 'Maak er twee'. Daardoor moest ik denken aan een soortgelijke vergadering van een paar jaar geleden, waar ik een verhaal over American football vertelde waarbij ik be-

trokken was geweest toen het schoolbestuur in Oakley (Idaho) genoeg geld had voor twaalf stel tenues (zie 'De verantwoordelijkheid van de dragers van het Aäronische Priesterschap', *De Ster*, oktober 1981, blz. 75). We hadden nog nooit football gespeeld. Wij hadden altijd basketbal gespeeld omdat het gemakkelijk en goedkoop was, en omdat je er niet veel voor nodig had. Maar eindelijk konden ze twaalf footballtenues aanschaffen, dus hadden we een volledig team, plus een reserve. De scheikundeleraar was onze coach. Hij had één keer een wedstrijd gezien, dus hij leerde ons hoe we moesten aanvallen, van het ene eind van het veld naar het andere moesten hollen en een paar eenvoudige wedstrijdes moesten spelen, maar we hadden nog nooit een echt team zien spelen.

Onze eerste wedstrijd was tegen Twin Falls (Idaho), dat twee jaar daarvoor kampioen was geworden van de middelbare scholen van Idaho. We kropen in de kleine Fordjes en reden naar Twin Falls. We trokken onze football-kleren en basketbalschoenen aan en liepen alle twaalf het veld op. Nadat we ons een beetje los hadden gelopen, begon de band te spelen en kwam hun team het veld op. Ze hadden meer mensen in hun band dan wij op onze hele school. Maar toen hun ploeg binnenkwam in Green Bay Packer-tenue, waren we stomverbaasd. Ze waren met z'n negenendertigen, allemaal in vol tenue.

Nou, je kunt je wel voorstellen dat het een interessante wedstrijd was. Zij speelden ons de bal toe, wij probeerden het een paar keer en waren nergens, dus wij speelden de bal terug, om hem kwijt te zijn. Elke keer als wij

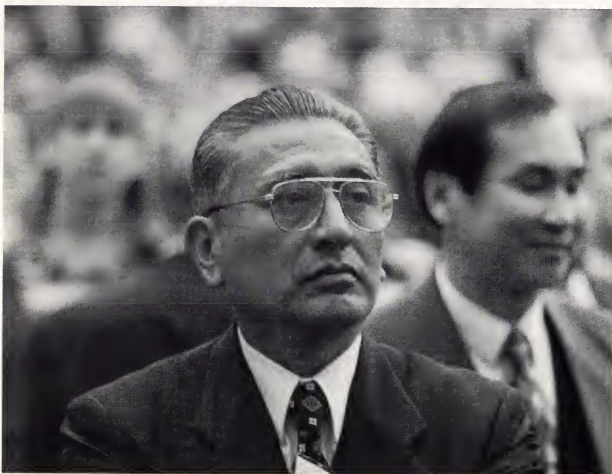
balbezit hadden, speelden we hem terug. En elke keer dat zij de bal hadden, scoorden ze. Het was een interessante middag. Tegen het eind van de wedstrijd, toen we gedeukt, bebloed en verslagen waren, werden zij een beetje roekeloos, en Clifford Lee, die halfback was, kreeg van hen de bal precies in zijn armen. Hij vroeg zich af wat hij ermee moest. Maar hij zag ze naar zich toe komen en begon te rennen. Hij rende niet voor punten, maar voor zijn leven. Hij scoorde een touchdown.

De uitslag was 106 tegen 6. De krant van Twin Falls heeft net een jaar of drie geleden een artikel geplaatst over hun geweldige footballteams. Zij vermeldden ook die wedstrijd tegen Oakley, en de uitslag was volgens dat artikel 106 tegen 7. Ik heb de uitgever van de krant het volgende geschreven: 'Geachte uitgever, ik dacht dat u het wel aardig zou vinden iets te horen van iemand van de tegenpartij.' Ik heb hem dus verteld hoe de wedstrijd verliep, en schreef: 'We hebben geen poging gedaan om extra punten te scoren, omdat we daar niemand voor hadden. En u moet de uitslag in uw gegevens wijzigen, want het stond 106 tegen 6.'

Dat is een stukje van het leven en een gelegenheid waarop we ons moeten voorbereiden; en als we iets moeten doen en dingen moeten leren om dat voor elkaar te krijgen, moeten we leren wat de grondbeginselen zijn en hoe we die in praktijk moeten brengen.

Het evangelie is waar. Als ik eraan denk hoeveel zendingen we in de wereld hebben, besef ik wat een geweldige gelegenheid zij hebben om het werk van de Heer op de goede manier uit te voeren. Wij houden van jullie om wat jullie doen. Jullie, jongens, dragers van het Aäronisch priesterschap, leef zo goed als je behoort te leven, en zorg dat je zuiver, eerlijk, rein, open en gehoorzaam bent – vooral gehoorzaam – zodat je het werk van de Heer kunt uitvoeren zoals het behoort.

Ik laat jullie mijn liefde en mijn getuigenis dat dit werk waar is; dat president Hinckley, die de kerk in onze tijd leidt, onze profet, ziener en openbaarder is; dat hij door de Heer geroepen is om deze kerk te leiden. Ik heb hem nu meer dan twintig jaar van nabij meegemaakt, zijn bekwaamheid, talenten en toewijding gezien en gemerkt hoe belangrijk de geestelijke invloed is die hij op de wereld heeft. Het werk is waar. Het zal doorgaan totdat het tot alle uiteinden van de aarde is doorgedrongen. De mensen zullen het met hun eigen oren kunnen horen – ze zullen iemand horen verklaren dat Jezus de Christus is, de Zoon van God, wat ook ik tegen jullie zeg. Ik laat jullie mijn liefde, mijn getuigenis dat dit werk waar is. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

'In zijn kracht kan ik alles doen'

Ouderling Jack H. Goasling

Van het Presidium der Zeventig

'Gewone mannen, gezegend met het voorrecht om het priesterschap van God te dragen, kunnen worden geroepen voor buitengewone taken en kunnen heldhaftige daden verrichten door geloof in die heilige macht!'

Vanavond, broeders, wil ik heel graag een verhaal vertellen dat goed gedocumenteerd is, maar nauwelijks bekend in de kerk. Het gaat over de moed en de kracht van enkele jongemannen uit de pionierstijd, waarvan sommigen de leeftijd van een leraar of priester hadden, zoals velen die hier vanavond vergaderd zijn. Die jongemannen brachten bereidwillig grote offers toen zij hun roeping ontvingen.

Bedenk, terwijl ik het verhaal vertel, welke *macht* ons één maakt en ons bindt aan hen. Het koninklijk priesterschap dat wij dragen, heeft meer met dit verhaal te maken dan louter toeval. Zij droegen *hetzelfde* priesterschap dat u in deze tijd in staat stelt om grote en kleine diensten te verrichten voor uw medemens.

Gewone mannen – inclusief, en misschien vooral jongemannen – gezegend met het voorrecht om het priesterschap van God te dragen, kunnen worden geroepen voor buitengewone taken. Draggers van het heilig priesterschap kunnen heldhaftige en moedige daden verrichten

en groot dienstbetoon verrichten door geloof in die heilige macht.

De pioniers twijfelden daar niet aan. Zij getuigden herhaaldelijk dat de Geest van de Heer hen leidde. Ik bevestig hun getuigenis door zelf tot u te getuigen dat zijn Geest in ons allen is. Hij wil ons zegenen en sterken. Hij zal ervoor zorgen dat wij opgewassen zijn tegen de rechtvaardige taak die wij in zijn naam op ons nemen. Hij zal onze capaciteiten vele malen groter maken dan zij van nature zijn. U kunt meer succes hebben dan uw eigen kracht mogelijk maakt, *als u leert te vertrouwen op de Geest van de Heer.*

Het verhaal dat ik beloofd heb te vertellen, begon al vóór de algemene oktoberconferentie van 1856, maar we beginnen het verhaal met die conferentie. President Brigham Young stond op het spreekgestoelte van de oude Tabernakel op dit plein en riep de mensen op om de leden van de handkargroepen Willie en Martin te redden. Twee dagen later werden er ongeveer dertig getrouwe broeders op uit gestuurd met goede muil dieren om de handkargroepen op te halen die honderden kilometers naar het oosten gestrand waren. Dan Jones, die nog geen vijf jaar lid van de kerk was, bood zich aan als vrijwilliger.

Na lang zoeken vond men de groep Willie. Die heiligen waren verrast door vroege winterstormen en waren aan het verhongeren en bevriezen. De hulpgroep deed wat zij kon om de toestand te verbeteren, maar voor enkelen was het gewoen te laat. De ochtend nadat de hulpverleners hen gevonden hadden, werden er negen leden van de groep in een gezamenlijk graf begraven.

Sommige hulpverleners werden met de leden van de handkargroep mee naar de Salt Lake Valley gestuurd, maar anderen stootten verder door naar het oosten, op zoek naar de groep Martin. Die werd uiteindelijk gevonden, samen met de huifkarg-

roepen Hodgett en Hunt, die vastgelopen waren in de sneeuw en volkomen hulpeloos waren, op ruim zestig kilometer afstand van Devil's Gate in Wyoming.

De leden van de groep Martin waren in ernstige moeilijkheden. Hun voedselrantsoenen waren al beperkt tot minder dan een ons meel per dag. Slechts één op de drie kon lopen, en er stierven dagelijks mensen.

De leiders van de groep waren zo verstandig om alles te doen wat zij konden om de lijdende overlevenden in veiligheid te brengen in de Salt Lake Valley. Omdat er te weinig ruimte was in de wagens, moesten zij de meeste bezittingen van de leden van de handkargroep tot het voorjaar achterlaten bij Devil's Gate.

Broeder Dan Jones en twee andere hulpverleners werden, samen met zeventien jongemannen van de huifkargroepen, geroepen om achter te blijven en de eigendommen te bewaken. Zij moesten het vijf wintermaanden lang uithouden in Wyoming, honderden kilometers ver van enige hulp, met nauwelijks iets te eten, en onder grote ontbering. *Bedenk eens wat een opoffering dat was!* Elke man kreeg het aanbod om mee te rijden met een wagen die naar de vallei ging, maar iedereen besloot om achter te blijven en gehoorzaam te zijn aan zijn roeping.

Die winter was volgens de verslagen een van de strengste in de geschiedenis. De onverschrokken bewakers probeerden de hutten bij Devil's Gate te repareren, slachten het resterende vee, sloegen het taai, draderige vlees op als voedselvoorraad, en herstelden de bewaakte goederen en sloegen ze op.

Ze doodden enkele bizonnen, maar ze konden uiteindelijk niet meer jagen. Al

gaw moesten ze zich voeden met dierenhuiden waar ze het haar vanaf schraapten, waarna ze het leer kookten. Ze aten de leren riemen van de disselbomen van huifkarren, oude moccasinzolen, en een flink versleten bizonhuid die al twee maanden als deurmat was gebruikt. Op een gegeven moment trof Dan Jones zelfs voorbereidingen om zijn zadel op te eten!

In februari van die extreem strenge winter kregen ze bezoek van een Snake-indiaan, die hen hielp. Die eerste avond gingen twee verkenners en hij naar het kamp met een lading prima bizonvlees.

De winter ging voorbij en uiteindelijk arriveerden er begin mei wagens met hulpgoederen. Van de verscheidene berichten die broeder Jones ontvangen had, was echter een essentiële brief van Brigham Young niet aangekomen. Het inladen en versturen van de opgeslagen goederen kon zonder die brief geen aanvang hebben.

Dagenlang wachtten ze, en ze werden steeds ongeruster. Uiteindelijk ging broeder Jones in gebed tot de Heer om te vragen wat ze moesten doen. Hij heeft het volgende getuigenis opgeschreven:

‘De volgende ochtend gingen we aan de slag zonder iets te zeggen over het feit dat wij geen instructies hadden. Al gauw vroeg iemand wiens wagens het eerst beladen moesten worden, en ik dicteerde het antwoord aan mijn klerk. En zo gingen wij verder. Zo snel als de klerk het op kon schrijven, volgden er opdrachten, en gingen wij door met de volgende. Zo ging het vier dagen lang door. Alle wagens werden geladen, er werden groepen georganiseerd, en men ving de terugreis naar [de vallei] aan.’ (Daniel W. Jones, *Forty Years Among the Indians* [1960], blz. 107.)

De zeventien jongemannen vertrokken met de laatste wagen die op weg ging naar de Salt Lake Valley, waar zij herenigd werden met hun familieleden en geliefden.

Broeder Jones arriveerde later bij president Young, om verslag uit te brengen. Hij wist niet zeker hoe hij ontvangen zou worden. Had hij moeten wachten op de geschreven instructies van de president? Uiteindelijk bleek dat president Young inderdaad een brief met instructies had gedictieerd die echter nooit was afgeleverd. Dan bracht in detail verslag uit. Het was een getuigenis voor hem om te vernemen dat de inspiratie die hij in Wyoming ontvangen had *exact* hetzelfde was als de instructies in de brief van de profeet.

De jongemannen van Dan Jones hadden meer gedaan dan ze zich ooit hadden kunnen voorstellen.

• Ze waren de vlakten overgestoken in wagens en met handkarren, maar vooral te voet.

• Zij hadden onderweg veel vrienden en familieleden zien sterven.

• Zij hadden vrijwillig de winter doorgebracht op bijna vijfhonderd kilometer afstand van hun bestemming.

• Zij hadden een bijzonder strenge winter doorstaan met weinig voedsel en nauwelijks enige vormen van gemak.

• Zij hadden gehoor gegeven aan de oproep van de profeet om hun medeheiligen te dienen.

• Zij hadden edel volhard tot het einde en waren gezegend voor hun inspanningen.

Ik herhaal, broeders: Gewone mannen, gezegend met het voorrecht om het priesterschap van God te dragen, kunnen worden geroepen voor buitengewone taken en kunnen heldhaftige daden verrichten door geloof in die heilige macht!

Een van mijn helden uit het Boek van Mormon, Ammon, de grootse zoon van Mosiah, legt uit hoeveel twee personen kunnen bereiken als een van hen de Heer is:

‘Ja, ik weet, dat ik niets ben; wat mijn kracht aangaat ben ik zwak; daarom wil ik niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in Zijn kracht kan ik alles doen; ziet, vele grote wonderen hebben wij in dit land gewrocht, waarvoor wij Zijn naam eeuwig zullen prijzen.’ (Alma 26:12.)

Tot jullie, jongemannen van de Aäronische priesterschap, en tot u, broeders van de Melchizedekse priesterschap, getuig ik dat wij *echt* ‘vele grote wonderen’ kunnen verrichten, zoals Ammon én Dan Jones getuigd hebben! Zij namen de Heer als hun Leidsman, luisterden naar de Heilige Geest en gehoorzaamden die, en kwamen erachter dat zij werkelijk grote wonderen konden verrichten, wat zij zelf nooit verondersteld hadden.

Wij zullen zelf ook met grote moeilijkheden geconfronteerd worden. Onze behoeften zullen groot zijn. Onze trouw aan de geweldige waarheden van het evangelie moet even groot zijn als die van de jongemannen die honderdveertig jaar geleden volhardden in hun taak.

Het is mijn gebed, broeders, dat ieder van ons de Heer – en zijn geopenbaarde woord, door zijn dienstknechten, de profeten – de leidende invloed in ons leven zal maken. Ieder van ons moet een wonder verrichten, een reis volbrengen, en een wonderbaarlijke zending vervullen.

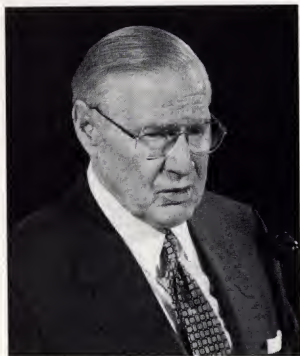
Moge onze hemelse Vader u zegenen zodat u zult weten dat u een van zijn uitverkoren zonen bent in een gezegend, koninklijk geslacht – en dat Hij grote wonderen voor u te verrichten heeft. Met zijn kracht en de leiding van de Geest, kunt ook u alles! Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De macht van het priesterschap

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Zorg voor anderen is de kern van de priesterschapstaak. Het is de macht om te zegenen, om te genezen en om de heilbrengende verordeningen van het evangelie te bedienen.'

Mijn geliefde broeders, met een gebed in mijn hart vraag ik om uw geloof om mij te steunen bij deze enorme taak om deze grote menigte priesterschapsdragers toe te spreken. Ik wil graag zeggen hoezeer ik uw trouw, geloof en toewijding waardeer. Het werk van God onze Vader gaat vooruit als nooit tevoren. Dat komt door uw inspanning voor en uw toewijding aan dit heilige werk.

Broeders, we moeten de grote macht van het heilige priesterschap nooit ongebruikt laten. We werken nauw samen in het grootste en heiligste werk dat er in de wereld uitgevoerd wordt. Om deze grote machten uit te kunnen oefenen, moeten we rein zijn in onze gedachten en daden. We moeten niets doen wat de volledige uitoefening van deze buitengewone macht kan hinderen.

Het priesterschap is de grootste macht op aarde. Met het priesterschap werden er werelden geschapen. Om deze heilige macht te waarborgen, handelen alle priesterschapsdragers onder leiding van hen die de sleutels van het priesterschap bezitten. Deze sleutels zorgen ervoor dat er orde is in ons leven en in de organisatie van de kerk. Voor

ons is de macht van het priesterschap, de macht en het gezag die God ons heeft gegeven en in zijn naam te handelen voor de zaligheid van zijn kinderen. Zorg voor anderen is de kern van de priesterschapstaak. Het is de macht om te zegenen, om te genezen en om de heilbrengende verordeningen van het evangelie te bedienen. Rechtvaardig priesterschapsgezag hebben we het meest nodig binnen de muren van ons eigen huis. Het moet met grote liefde uitgeoefend worden. Dit geldt voor alle priesterschapsdragers: diakenen, leraren, priesters, ouderlingen, hogepriesters, patriarchen, zeventigen en apostelen.

Het beginsel van de pastorale zorg leerde ik het eerst van mijn eigen vader en grootvader. Ik heb het echter ook zien uitdragen door duizenden goede mannen. Ik heb als leraar in de Aäronische priesterschap belangrijke lessen geleerd over de pastorale zorg. Ik werd aangewezen om de juniorcollega te zijn in een koppel huisonderwijzers. Mijn collega was een hele aardige Zweedse emigrant uit Malmö. Hij heette Algot Johnson. Ik bewonderde alles aan hem, ook zijn ontwepende accent. Hij leerde me de eigenlijke betekenis van de instructies van de Heer aan de leraren.

'De plicht van de leraar is om altijd over de [...] kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken; en toe te zien dat er geen ongerechtigheid onder de [...] kerk is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken.

'En toe te zien dat de [leden der] kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.'¹

Broeder Johnson had veel opgegeven om zijn geliefde Zweden te verlaten en naar de Verenigde Staten te komen. Hij was zeer toegewijd. Hoewel het leeftijdsverschil groot was, werden we vrienden voor het leven. Toen hij de superintendent werd van de zondagsschool van onze wijk, vroeg hij mij zijn raadgever te zijn. Ik was toen nog maar zeventien. Hij was een succesvolle

aannemer en toen ik na de Tweede Wereldoorlog weer naar huis kwam, bouwde hij mijn eerste huis. Toen ik klaar was met mijn rechtenstudie, verstrekte ik hem juridisch advies. Toen ik hem dat in rekening bracht, betaalde hij me meer dan ik vroeg. Dat gebeurde niet zo vaak. Ik vertel u die ervaring om te benadrukken hoe belangrijk het is dat elke Aäronische priesterschapsdrager de gelegenheid krijgt om als juniorcollega samen te werken met trouwe Melchizedeks-priesterschapsdragers.

Soms zullen huisonderwijzers meer moeten doen dan het maandelijke bezoek. Ze dienen zorgzaam te zijn en klaar te staan als de nood aan de man komt. Ik ken hogepriesters die gereedschap meemenen als ze op huisonderwijs gaan. We verwachten niet van huisonderwijzers dat ze alles kunnen repareren, zoals computers en andere geavanceerde apparatuur. Ze kunnen met hun wijsheid en ervaring echter wel behulpzaam zijn bij het vinden van de juiste hulp.

Zorgzame huisonderwijzers maken zo mogelijk vooraf een afspraak met hun gezinnen. De jonge Aäronisch-priesterschapsdragers kunnen er veel baat bij hebben als zij op huisonderwijs gaan met trouwe Melchizedeks-priesterschapsdragers. Broeder F. J. J. vertelde ons deze ervaring die hij lang geleden had als juniorcollega:

'Mijn benen leken wel van drilpadding en het was alsof er een steen op mijn maag lag toen we de deur naderden. Ik was er zeker van dat ik zou gaan flauwvallen toen mijn [huisonderwijs]collega zei dat ik nu het voortouw moest nemen. (...) Ik was vijftien jaar en ging met knikkende knieën de trap op naar de flat van zuster Rice. Zij was een weduwe uit de wijk Bountiful 1. Mijn collega, Don Gabbott, zou me die avond een belangrijke les leren in de pastorale zorg van priesterschapsdragers voor aan-huisgebonden leden die verstoken zijn van kerkactiviteit.

'Broeder Gabbott had me een onderwerp gegeven dat ik aan de vijf ons toegewezen gezinnen zou presenteren, en ik was bang. (...) Ik [had] wat aantekeningen op een blaadje gezet, maar ik voelde me toch behoorlijk opgelaten met een hogepriester naast me.

'Het duurde lang voor er werd opengedaan. (...) Bijna had ik gezegd dat er blijkbaar niemand thuis was. Toen verscheen de frêle gedaante van een oude zuster om de hoek van de gang. Ze leek niet te weten wie ze kon verwachten. Ze keek blij op toen ze broeder Gabbott herkende. Ze nodigde ons uit in haar woonkamer en vroeg ons plaats te nemen.

'Na een korte groet, keek broeder Gabbott me aan alsof hij wilde zeggen: oké Bob, het is tijd om je boodschap te geven. De steen op mijn maag werd nog een beetje zwaar-

der, toen ik begon te spreken. Ik kan me niet meer herinneren, wat ik heb gezegd – in feite doet dat er verder ook niet toe – want ik kreeg les in de taken en plichten van de priesterschap. Toen ik opkeek van mijn blaadje nadat ik de boodschap had gegeven, zag ik tranen op de wangen van die lieve, gevoelige zuster. Ze vertelde hoe dankbaar ze was dat er priesterschapdragers in haar eenvoudige huis waren.

'Ik was sprakeloos. Wat had ik gezegd dat zo'n indruk had gemaakt? Wat moest ik nu doen? Gelukkig kwam broeder Gabbott me te hulp. Hij gaf zijn getuigenis en vroeg of we nog wat we in huis konden doen. Dat bleek het geval te zijn.

'Zuster Rice zei zich niet goed te voelen en vroeg ons haar in ons gebed te bedenken. Toen keerde ze zich tot mij en vroeg of ik dat gebed wilde uitspreken. Tegen die tijd was ik helemaal onder de indruk van de geest van die gebeurtenis. Ik was verbaasd dat ze mij daar voor vroeg, terwijl er iemand was die ouder was, meer ervaring had en vertrouwer was. Automatisch stemde ik toe en sloot dat huisbezoek af met een gebed. Ik vroeg daarin om die getrouwe zuster vooral te zegenen met gezondheid en kracht. Een zuster die ik nauwelijks kende, maar die ik snel heel graag mocht en ging respecteren.

'Er zijn al 25 jaar voorbij sinds ik voor het eerst op huisonderwijs ging bij zuster Rice, die al lang geleden is overgegaan. Maar ik kan nooit aan dat oranjekleurige flatgebouw voorbijgaan zonder aan de ervaring terug te denken die broeder Gabbott en een getrouwe zuster mij toen hebben gegeven. Zij zagen in hoe goed het was om de mach-

ten des hemels aan te roepen, die belichaamd werden in een gehoorzame hogepriester en een onzekere, bange leraar in het Aäronische priesterschap.²

Ik wil graag iets zeggen tegen onze trouwe en toegewijde bisschoppen. Onlangs heb ik in het *Handboek Melchizedekse-priesterschapsleiders* de taken van de bisschop nog eens doorgelezen. Deze taken zijn zwaar en vaak veeleisend. Sommige taken kan de bisschop niet delegeren, maar andere taken dienen door zijn raadgevers, de vaders, de huisonderwijzers en de quorumleiders afgehandeld te worden. President Harold B. Lee heeft ons jaren geleden meer inzicht gegeven in de aanwijzing van de Heer over dit onderwerp. Die aanwijzing luidt als volgt: 'Laat daarom een ieder zich bij zijn eigen ambt bepalen, en in zijn eigen roeping arbeiden.'³ Hij zei toen: '(...) het is de plicht van leiders om iedereen toe te staan, ja de kans te geven zijn taak te leren. (...) Niemand is ermee geholpen als een leider de taken van iemand anders op zich neemt (...)'⁴ Dat houdt ook in dat de presiderende functionarissen van de kerk zorgvuldig moeten handelen en niet de taken moeten overnemen van diegenen aan wie zij leiding geven.

Bisschoppen, in de belangrijke roeping die u nu bekleedt heeft u meer dan ooit de kans om anderen ten goede te beïnvloeden. Terwijl u de taak van bisschop en presiderende hogepriester uitvoert, zult u gaven ontvangen van wijsheid, inzicht en inspiratie met betrekking tot uw mensen. Als president van de Aäronische priesterschap en het priestersquorum schenkt u veel aandacht aan de jongeren, zowel de jongens als de meisjes.

Ik heb gesproken over de taak van priesterschapsleiders en leden om voor hun gezin, quorum, wijk en ring te zorgen. Nu wil ik graag iets zeggen over nog een aspect van de plicht van de priesterschap, namelijk onze leiders steunen. Wilford Woodruff heeft een opmerkelijke gebeurtenis opgetekend die aangeeft hoe belangrijk dat is.

In de beginperiode van de kerk vroeg president Brigham Young Wilford Woodruff met zijn gezin naar Boston te gaan en de heiligen uit New England en Canada te vergaderen en hen naar Zion te sturen. Met een groep van honderd mensen kwamen ze met zonsondergang in Pittsburg aan. Broeder Woodruff schreef:

'We wilden daar niet blijven dus gingen we naar de eerste de beste stoomboot toe die zo gaun vertrekken. Ik besprak met de kapitein onze passage. Net toen ik dat gedaan had, zei de Geest tegen me: "(...) Ga niet aan boord van die boot." Natuurlijk ging ik terug naar de kapitein en zei hem dat ik van gedachten was veranderd.

Even later vertrok het schip. Toen het nog maar zeven kilometer de rivier af was, brak er aan boord brand uit, waarbij er driehonderd mensen omkwamen in de vlammen.⁵ Stel je voor dat de heiligen de raad van Wilford Woodruff niet hadden opgevolgd? Ze maakten allemaal de wijze keuze om gehoorzaam te zijn. Als ze dat niet hadden gedaan, dan waren ze omgekomen.

Priesterschapsgezag erkennen en steunen is een essentiële sleutel tot geluk in dit leven. Dat begint met gezinsleden die het priesterschapsgezag thuis erkennen. De diakenen behoren de president van hun quorum te eren, net zoals de leraren, priesters en de leden van de Melchizedekse-priesterschapsquorums dat behoren te doen. De leden van het Quorum van het Eerste Presidium en van het Quorum der Twaalf Apostelen, zijn ook leden van de wijken en ringen, waarin zij wonen en ieder van hen eert de roeping van zijn bisschop en zijn ringpresident.

Het is wel eens voorgekomen dat ik vraagtekens heb gezet bij de wijsheid en inspiratie van presiderende priesterschapsleiders. Ik heb altijd geprobeerd hun raad op te volgen, of ik het er nu mee eens was of niet. Later bleek dat zij meestal goed waren afgestemd op de Geest en dat ik dat niet was. De veilige koers is om onze priesterschapsleiders te steunen en het verder aan God over te laten om hun daden te beoordelen.

In de beginperiode van de kerk verlieten veel leden de kerk omdat ze Joseph Smith niet wilden steunen als de gezalfde des Heren. De profeet Joseph heeft zelfs over de leiders in Kirtland gezegd dat 'er maar twee mensen waren die niet tegen me opstonden, Brigham Young en Heber C. Kimball.'⁶ Het was door deze getrouwheid dat de Heer Brigham Young riep om de kerk naar het

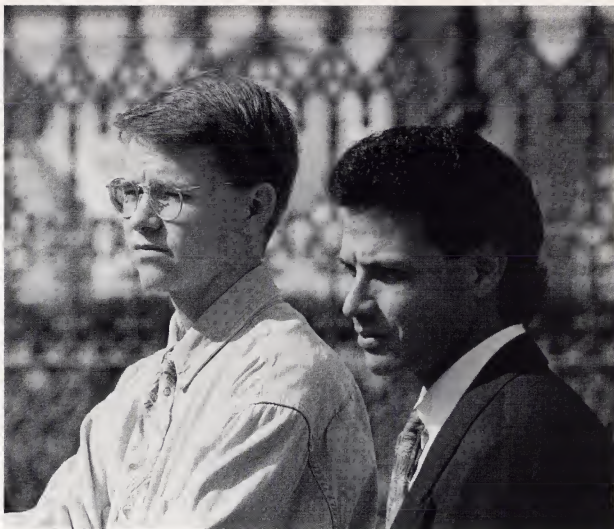
westen te leiden. Later, toen het Eerste Presidium werd gereorganiseerd, werd Heber C. Kimball geroepen als de eerste raadgever van Brigham Young.

Ik heb het niet over blinde gehoorzaamheid, maar over gelovige gehoorzaamheid, waarmee we onze steun hechten aan beslissingen in het vertrouwen dat die geïnspireerd zijn. Ik bepleit meer harmonie met de Geest, zodat we een bevestiging kunnen krijgen inzake de juistheid van de aanwijzingen van onze priesterschapsleiders. We zullen ons veilig en vredig voelen als we achter de beslissingen van onze priesterschapsleiders scharen.

De priesterschap in deze kerk heeft tot taak het werk van gerechtigheid in de hele wereld vooruit te brengen. Als we in de priesterschap willen dienen dan zullen we onze zelfzuchtige verlangens en interesses opzij moeten zetten. Broeders, we moeten onszelf voorbereiden, zodat we de priesterschapsroepingen kunnen aanvaarden, waarvoor wij wellicht geroepen worden. We behoren met vooruitziende blik te leven en daar onze leefstijl op af te stemmen. Met vooruitziende blik leven, houdt in dat we binnen ons budget blijven en rekening houden met toekomstige behoeften en gebeurtenissen. We dienen niet in de valkuil te vallen van onnodige schulden. We moeten in geval van moeilijke tijden zorgen dat we een appeltje voor de dorst hebben. Kortom, we behoren onze zaakjes in orde te hebben, zodat we nu of in de toekomst zonder probleem een roeping kunnen accepteren.

Julie jongemannen dienen te begrijpen dat deze grootste macht, de macht van het priesterschap, niet op dezelfde manier verkregen wordt, zoals dat in de wereld gebeurt. Het kan niet gekocht of verkocht worden. In het boek Handelingen lezen we dat een man Simon genaamd, de priesterschapsmacht van de apostelen wilde kopen om handen op te leggen en de Heilige Geest te verlenen. 'Maar Petrus zeide tot hem: Uw geld zij met u ten verderve, daar gij gemeend hebt de gave Gods voor geld te kunnen verwerven.'⁷ Velen van jullie hebben grote bewondering voor sporthelden, beroemde of rijke mensen, of mensen met grote politieke of militaire macht. In de wereld wordt macht vaak op meedogenloze wijze uitgeoefend. Echter, de macht van het priesterschap wordt alleen maar ingeroepen door die beginselen van gerechtigheid, waardoor het priesterschap wordt bestuurd. De Heer heeft gezegd: 'Geen macht of invloed kan of dient krachten het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde;

'Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen. (...)

'Laat uw binnenste eveneens vervuld zijn van liefde jegens alle mensen, en jegens het huisgezin des geloofs, en laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.'⁸

Ons wordt verteld dat 'velen worden geroepen, maar weinigen gekozen.'⁹ Iemand die wordt geroepen, is degene die door God begunstigd¹⁰ wordt. Broeders, hoe kunnen we geroepen worden? We kunnen alleen maar geroepen worden als we door God geroepen worden. 'Niet gij hebt Mij, maar Ik heb u uitgekozen en u aangewezen, opdat gij zoudt heengaan en vrucht dragen en uw vrucht zou blijven, opdat de Vader u alles geve, wat gij Hem bidt in mijn naam.'¹¹ Dit gebeurt alleen maar als het hart en de ziel veranderd zijn, als we er met al onze macht, kracht en sterkte naar gestreefd hebben, alle geboden van God te onderhouden. Het gebeurt als we 'de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren',¹² nakomen. Op deze manier kunnen we 'de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk, en de uitverkorenen Gods'¹³ worden.

President Stephen L. Richards, voormalig raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd: 'Ik ben tot de conclusie gekomen dat geen enkele man, ongeacht zijn uitzonderlijke intellectuele vaardigheden of dienstvaardigheid, naar Gods wens tot volle wasdom kan komen als zoon en man Gods,

zonder dat hij het heilige priesterschap ontvangt. En, mijn broeders, omdat ik mij daar van bewust ben, dank ik de Heer voortdurend voor deze wonderbaarlijke zegen die mijn deel is – en die het deel was van sommige van mijn voorouders. Een zegen die naar ik hoop ook mijn zoons, kleinzons en achterkleinzons, meer dan welk ander erfgoed, zullen genieten.'¹⁴

Broeders, mogen we ernaar streven de eed en het verbond die tot het priesterschap behoren, na te komen en ons klaar te maken om alle hemelse zegeningen, die God heeft voor zijn getrouwe zonen, te kunnen ontvangen. Dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Leer en Verbonden 20:53–55.
2. Robert F. Jex, 'My First Word', *New Era*, mei 1989, blz. 27.
3. LV 84:109.
4. Harold B. Lee, bijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 4–5 april 1973.
5. *Discourses of Wilford Woodruff*, blz. 294–295.
6. *History of the Church*, deel 5 blz. 412.
7. Handelingen 8:20.
8. LV 121:41, 42, 45.
9. LV 121:34
10. *Webster's Ninth New Collegiate Dictionary*, 1990, blz. 237.
11. Johannes 15:16.
12. LV 84:39.
13. LV 84:34.
14. Conference Report, oktober 1955, blz. 88.

Ze zullen komen

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Laten wij, met onwrikbaar geloof en onbeperkte liefde bruggen bouwen naar het hart van hen die aan onze zorg zijn toevertrouwd.'

Een paar jaar geleden heeft een bijzondere film hier en in andere landen veel publiek getrokken. Hij heette *Field of Dreams* en ging over een jongeman die, tengevolge van de verering die hij voelde voor de honkballers uit zijn jeugd, een groot stuk van zijn maïsveld veranderde in een echt honkbalveld. De mensen vonden hem maar een dwaas en spotten over zijn gebrek aan gezond verstand. De film laat zien hoeveel moeilijkheden hij moest overwinnen om zijn plan door te voeren en het honkbalveld klaar te maken voor het publiek. Het was verre van eenvoudig, maar in de periode dat hij twijfelde of zijn droom verwezenlijkt kon worden, werd hij voortgestuwd door de woorden: 'Als jij het bouwt, zullen [ze] komen.' En ze kwamen inderdaad. Met duizenden kwamen ze die unieke plek bekijken die doortrokken was van de vele herinneringen aan het honkbal.

De afgelopen tijd heb ik erover nagedacht hoe belangrijk het is een brug te bouwen naar andersmans hart. Ik denk aan de welhaast 55 duizend zendingen die wij de wereld in sturen met de goddelijke opdracht om te onderwijzen, te getuigen en te dopen. Hun taak om harten te raken is ontzagwekkend en engszins overweldigend. Met Gods gebod steeds voor ogen

en de instructie van de Heer in hun hart, zetten zij door in hun verheven roeping. Zij overdenken de woorden van de Heer: 'Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen.'¹ 'Gaaf dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld.'²

Vorig jaar, bij de viering van het honderdjarig bestaan van de staat Utah, hebben ambassadeurs van andere landen ons Capitool en ook het bestuursgebouw van de kerk bezocht. Velen hebben ook het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo bezocht. Zij bezochten de klassen; zij hoorden het getuigenis van hen die werden uitgezonden naar hun zendingenveld. Zij stonden verbaasd over de talenkennis, het geloof en de liefde die de zendingen ten toon spreidden. Een ambassadeur zei: 'Ik heb bij iedere zending doelgerichtheid, een vast voornemen om zich voor te bereiden en te dienen, en een vreugdevol hart gezien.'

Deze zendingen gaan in geloof voortwaarts. Zij kennen hun plicht. Zij begrijpen dat zij een onmisbare schakel zijn tussen de mensen die zij gaan onderwijzen en de leringen en getuigenissen die bij hen opwellen wanneer zij anderen tot de waarheden van het evangelie brengen.

Zij hunkeren naar meer mensen om te onderrichten. Zij bidden voor de wezenlijke hulp die ieder lid van de kerk kan geven bij het bekeringsproces.

Het besluit om je leven te veranderen en tot Christus te komen is wellicht het belangrijkste besluit van je leven. Over de hele wereld vinden er dagelijks zulke dramatische veranderingen plaats.

Alma, hoofdstuk 5, vers 13, beschrijft zo'n persoonlijk wonder: 'En ziet, (...) een machtige verandering werd in hun harten teweeggebracht; en zij vernederden zich en stelden hun vertrouwen in de ware en levende God.'³

Het doopverbond waar Alma voor spreekt doet ons allemaal de diepten van

onze ziel peilen: '(...) en nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn; ja, en gewillig zijt met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, (...) Nu, ik zeg u, indien dit het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een verbond hebt gesloten, en dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?'

Ons onderzoek toont aan dat de meesten van hen die de boodschap van de zendingen aannemen reeds andere contacten hebben gehad met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zij hebben misschien genoten van het schitterende Tabernakelkoor of hebben via een tijdschrift of de TV kennis genomen van interviews met onze welbereide president, Gordon B. Hinckley, die raad weet met alle vragen die hem toegeworpen worden, of zij kennen gewoon iemand die lid is en respecteren die. Ons leven moet de leringen van het evangelie weerspiegelen en ons hart en onze stem moet steeds bereid zijn de waarheid uit te dragen.

Het begeleiden van een onderzoeker moet lang voor de doop beginnen. Wat de zendingen leren moet vaak worden vergezeld van het tweede getuigenis van een pasbekeerd lid van de kerk. Ik heb ervaren dat een dergelijk getuigenis, regelrecht uit het hart van iemand die net zelf die machtige verandering heeft meegemaakt, tot een vast besluit voert. In de tijd dat ik zendingenpresident was in het oosten van Canada hebben we ervaren dat er in Toronto, evenals in de meeste plaatsen in Ontario en Quebec, geen gebrek was aan bereidwillige leden om de zendingen te vergezellen en onderzoekers te begeleiden, ze welkom te heten op vergaderingen en ze voor te stellen aan de leiders, leiders en leden van de wijk of gemeente. Begeleiden, vriendschap sluiten en heractiveren spelen een dagelijkse rol in het leven van een heilige der laatste dagen.

Iedere nieuwe bekeerling moet een roeping krijgen in de kerk. Dat voert tot belangstelling, stabiliteit en groei. De taak kan een heel eenvoudige zijn, zoals de taak die Jacob de Jager kreeg toen hij met zijn gezin lid werd in Toronto. Hoewel hij een vooraanstaande positie in de zakenwereld bleekde, bestond zijn eerste roeping in de kerk uit het klaarleggen van de lofzangbundels. Hij vatte zijn opdracht ernstig op. Terugdenkende aan zijn allereerste roeping

zei hij: 'Ik moest er wel zijn iedere week, anders lagen de lofzangbundels niet op hun plaats.' Zoals u weet, heeft ouderling De Jager de kerk vele jaren gediend in het Eerste Quorum der Zeventig. Hoewel hij vele grote verantwoordelijkheden droeg als algemeen autoriteit, vergat hij nooit zijn eerste roeping in de kerk.

De onzichtbare hand van de Heer leidt de inspanningen van hen die ernaar streven de waarheid van het evangelie te leren en na te leven. Als zendingspresident ontving ik iedere week een brief van iedere zending. Eén daarvan die mij goed deed, was afkomstig van een jonge zending die werkzaam was in Hamilton. Met zijn collega onderwees hij een fijn gezin – een jong echtpaar met twee kinderen. Beide ouders onderkenden de waarheid van de boodschap en hun verlangen naar de doop, maar de moeder was bang dat haar ouders, die ver weg in het westen van Canada woonden, hen zou verstoppen als ze lid werden van de kerk. Ze pakte pen en papier en schreef haar ouders in Vancouver als volgt:

'Lieve vader en moeder,

Ik wil jullie met heel mijn hart bedanken voor al jullie liefde en begrip en voor alles wat jullie mij als kind hebben geleerd. John en ik hebben een grote waarheid ontdekt: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. We hebben de lessen bestudeerd en laten ons aanstaande zaterdagavond dopen. We hopen niet alleen dat jullie het zullen begrijpen, maar ook dat jullie, net als wij, de zendingen thuis zullen willen ontvangen.'

De brief werd met een traan gesloten, de postzegel erop geplakt en verstuurd naar Vancouver. Op dezelfde dag dat die daar werd ontvangen, kreeg het echtpaar in Hamilton een brief van de ouders. Ze schreven:

'We wonen zo ver weg, anders hadden we dit zeker met jullie besproken. We willen jullie laten weten dat de zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bij ons thuis zijn geweest en dat we de waarheid van hun boodschap niet kunnen ontkennen. We hebben voor volgende week een doopdatum afgesproken. We hopen dat jullie het zullen begrijpen en ons besluit zullen kunnen eerbiedigen. Dit evangelie betekent zoveel voor ons en heeft ons zoveel vreugde gebracht dat wij bidden dat jullie er op zekere dag ook meer van zullen willen weten.'

Kunt u zich indenken wat er gebeurde toen het echtpaar in Hamilton die brief ontvingen? Ze belden naar Vancouver en er vloeiden vele vreugdevolle tranen. Ik weet zeker dat er een stevige telefonische omarming plaatsvond, want beide gezinnen werden lid van de kerk.

Ja, onze hemelse Vader weet wie we zijn: zijn zoons en zijn dochters. Hij wil ons de zegeningen geven waar wij recht op hebben. En dat kan Hij ook. Hij kan alles.

We hebben een zichtbare en ontroerende blijk van begeleiding gezien in die aloude stad Rome. Een aantal jaren geleden waren mijn vrouw en ik daar samen met 500 leden aanwezig op een districtsconferentie. De districtspresident in die tijd was Leopoldo Larcher, een geweldige Italiaan. Toen zijn broer destijds als gastarbeider in een Duitse autofabriek had gewerkt, hadden twee zendingen hem in het evangelie onderwezen. Hij ging terug naar Italië en onderwees ook zijn broer in het evangelie. Leopoldo nam het aan en werd later president van het Zendingsgebied Rome en vervolgens van het Zendingsgebied Catania.

Tijdens die vergadering viel het me op dat velen in de menigte een witte anjer droegen. Ik vroeg Leopoldo: 'Wat betekent dat, die witte anjer?'

Hij antwoordde: 'Dat zijn nieuwe leden. We geven een witte anjer aan iedereen die sinds de vorige districtsconferentie is gedoopt. Zo weten alle leden en zendingen dat die mensen een bijzonder welkom moeten krijgen.'

Ik keek hoe die nieuwe leden werden omarmd, begroet en aangesproken. Het waren niet meer vreemdelingen of bijwo-

ners, maar 'medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods.'⁵

Naast het nieuwe lid van de kerk zijn er anderen die zijn afgedwaald van het pad dat opwaarts voert en om de ene of de andere reden maanden- of zelfs jarenlang minder-actief zijn geworden. Misschien zijn ze destijds niet goed begeleid; misschien zijn vrienden weggevallen. Wat ook de reden is, dit feit blijft bestaan: wij hebben hen nodig, en zij ons. Het is goed wanneer de zendingen die mensen bezoeken. Binnen de beschermende muren van hun eigen huis zullen die leden wellicht weer gaan denken aan de heerlijke gevoelens die zij kregen toen hun voor het eerst de beginselen van het evangelie werden uitgelegd. De zendingen kunnen die mensen opnieuw onderwijzen en getuige zijn van de veranderingen die er in hun leven plaatsvinden wanneer zij weer actief worden in de kerk.

Zij hebben vrienden met een getuigenis nodig. Zij hebben het nodig te weten dat wij werkelijk om ieder mens geven.

Aäronische-priesterschapsadviseurs en leerkrachten van de jongevrouwen bevinden zich bij uitstek in het frontgebied, en wonderen liggen binnen hun bereik. Welke vroegere leerkracht herinnert u zich het beste? Ik vermoed dat het diegene is die uw naam kende, die u welkom heette in de klas, die belangstelling voor u had en

werkelijk om u gaf. Wanneer een leider of leidster door het leven gaat met een dierbare jongere aan zijn zij, ontstaat er een wederzijdse betrokkenheid die de jongere beschermt tegen de verleidingen van de zonde en hem of haar op het pad houdt dat zonder afwijking voorwaarts en opwaarts voert naar het eeuwige leven. Ontwikkel een band met iedere jongere.

Ieder van ons, hier en elders, moet vanavond gehoor geven aan de oproep van onze profeet, president Gordon B. Hinckley, om uit alle kracht diegenen te begeleiden en heractiveren die onze hulp, onze inspanning en ons getuigenis nodig hebben.

Sta mij toe u te vertellen over mijn bezoek aan twee ringconferenties waar ik getuige was van het wonder dat kan gebeuren wanneer wij de woorden ter harte nemen van die pionierslofzang, 'Steek uw handen uit de mouw'.

Het ene bezoek was aan de ring Millcreek in Salt Lake City een paar jaar geleden. Het jaar daarvoor waren ruim honderd toekomstige ouderlingen inderdaad tot ouderling geordend. Ik vroeg president James Clegg naar het geheim van zijn succes. Hij was te bescheiden om met de eer te gaan strijken. Zijn raadgever verklaapte dat president Clegg, zich bewust van de uitdaging, iedere toekomstige ouderling had gebeld en een afspraak had gemaakt voor een persoonlijk gesprek. In de loop daarvan noemde hij de tempel des Heren, de redende verordeningen, en de verbonden die daar werden gesloten, waarna hij besloot met de vraag: 'Zou u het niet heerlijk vinden om uw lieve vrouw en uw kinderen mee te nemen naar de tempel, zodat u voor

eeuwig als gezin bij elkaar kunt zijn?' Er volgde een bevestigend antwoord, waarna de heractivering werd voortgezet en het doel bereikt.

Het andere bezoek, aan de ring North Carbon in Price (Utah), vond vele jaren geleden plaats. Ik merkte tijdens dat bezoek op dat zij in één jaar 86 van de toekomstige ouderlingen hadden gered en ze met hun vrouw hadden meegenomen naar de Manti-tempel. Ik vroeg de ringpresident, Cecil Broadbent: 'Hoe heeft u dat gedaan, president?'

'Dat was ik niet,' antwoordde hij. 'Dat was mijn raadgever, president Judd.'

President Judd was een forse, blozende kompelt uit Wales. Ik zei: 'President Judd, wilt u me zeggen hoe u het voor mekaar hebt gekregen in één jaar 86 broeders te riden?'

Ik was benieuwd naar zijn antwoord. 'Nee!' zei hij.

Ik stond versteld. Ik had nog nooit iemand zo botweg *nee* horen zeggen. 'Waaróm niet?' vroeg ik.

'Omdat u dat doorgeeft aan de andere ringen die u bezoekt en dan zijn we niet meer de beste van de kerk bij het heractiveren.' Zijn lach verraadde echter dat hij het niet echt meende. Hij zei: 'Ik maak een deal met u, broeder Monson. Ik vertel u hoe we in één jaar 86 mannen hebben gereactiveerd als u mij twee kaartjes voor de algemene conferentie bezorgt.'

'Afgesproken!' riep ik. En dus vertelde hij het. Wat hij niet zei, was dat hij van plan was me tien jaar lang aan die afspraak te houden. Ieder half jaar kwam hij steevast zijn twee kaartjes halen.

In zowel de ring Millcreek als de ring North Carbon, en overal waar men succes heeft gehad met dit werk, werden vier beginselen benut:

1. Het werk werd op wijkniveau aangepakt.

2. De bisschop werd erbij betrokken.

3. Er werd gezorgd voor bekwame, geïnspireerde leerkrachten.

4. Er werd aandacht geschonken aan ieder mens.

Wanneer we ons deel doen bij het ontwikkelen van een band met een onderzoeker, een nieuw lid of een minder-actief lid, zal de Heer ook zijn deel doen. Ik kan tot u getuigen van dat feit.

Toen ik destijds zelf bisschop was, merkte ik op een zondagochtend dat een van onze priesters ontbrak op de priesterschapsvergadering. Ik droeg de zorg voor het quorum over aan de adviseur en reed naar Richards huis. Zijn moeder vertelde dat hij aan 't werk was bij de West Temple Garage.

Ik reed erheen en zocht overal zonder Richard te kunnen vinden. Plotseling kreeg ik de ingeving om te kijken in de ouderwetse smeerkuil aan de zijkant van de garage. Uit het donker keken twee glanzende ogen naar me op en hoorde ik Richard zeggen, 'U heeft me gevonden, bisschop! Ik kom eruit.' Daarna heeft hij zelden een priesterschapsvergadering gemist.

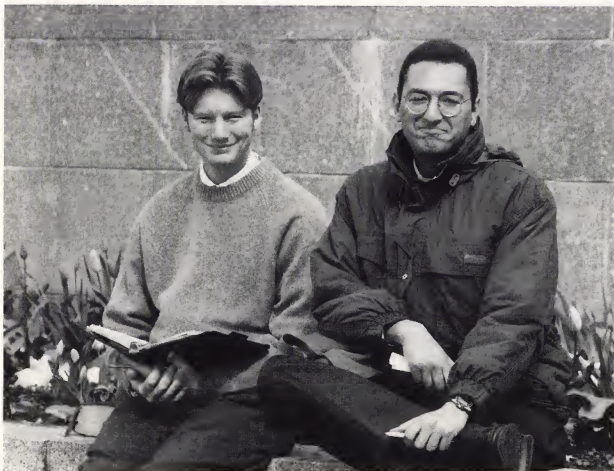
Het gezin verhuisde naar een ring in de buurt. De tijd ging voorbij en ik kreeg de boodschap dat Richard op zending was geroepen naar Mexico. De familie nodigde mij uit om op zijn afscheidsdienst te spreken. Toen Richard op mijn woorden reageerde, vertelde hij dat het keerpunt bij zijn overwegingen om al dan niet op zending te gaan, op een zondagochtend was gekomen – niet in de kapel, maar toen hij vanuit de diepten van een smeerkuil de uitgestoken hand van zijn quorumpresident zag.

Door de jaren heen heeft Richard mij op de hoogte gehouden van zijn getuigenis, zijn gezin en zijn trouwe dienst in de kerk, waaronder zijn roeping als bisschop.

Geliefde broeders, laten wij, met onwrikbaar geloof en onbeperkte liefde bruggen bouwen naar het hart van hen die aan onze zorg zijn toevertrouwd. Het zal zijn zoals in die film, *Field of Dreams*: als wij bouwen, zullen zij komen. Van dat feit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

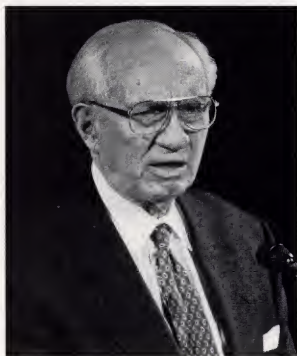
1. Leer en Verbonden 18:10.
2. Matteüs 28:19–20.
3. Alma 5:13.
4. Mosiah 18:8–10.
5. Efeziërs 2:19.
6. Lofzang 169.

Bekeerlingen en jongemannen

President Gordon B. Hinckley

'Elke bekeerling is kostbaar. Elke bekeerling is een zoon of dochter van God. Elke bekeerling vormt een belangrijke en ernstige verantwoordelijkheid.'

Ik onderstreep wat er deze avond gezegd is. Ik hoop dat u goed geluisterd hebt en het ter harte neemt. President Monson heeft gesproken over het behoud van bekeerlingen. Ik bevestig wat hij gezegd heeft en wil op dit onderwerp wat verder ingaan. Ik vind dat uitgesproken belangrijk.

Elk jaar wordt een aanzienlijk aantal mensen lid van de kerk, voornamelijk door de zendelingen. Afgelopen jaar waren er 321 385 bekeerlingen, waaronder mannen, vrouwen en kinderen. Dat zijn er genoeg om in één jaar honderd nieuwe ringen in Zion te vestigen. Honderd nieuwe ringen per jaar, denkt u dat eens in! Daaruit volgt dat ieder van ons de dringende taak heeft om degenen die zich bij ons voegen, te begeleiden.

Het is niet gemakkelijk om lid te worden van deze kerk. Het houdt meestal in dat we oude gewoonten nalaten, oude vrienden en relaties kwijtraken, en onze intrede doen in een nieuwe, andere en enigszins veeleisende gemeenschap.

Met een steeds toenemend aantal bekeerlingen moeten we steeds meer spanningen leveren om ze op hun weg te begeleiden. Allemaal hebben zij behoefte

aan drie dingen: een vriend, een taak, en voeding met 'het goede woord van God'. Het is onze plicht om daarin te voorzien.

Ter verduidelijking wil ik u vertellen hoe ik eens in gebreke ben gebleven. Ik veronderstel dat sommige mensen denken dat ik nooit gefaald heb. Wel dus. Laat me u een voorbeeld geven:

Drieënzestig jaar geleden, toen ik op de Britse Eilanden op zending was, onderzochten mijn collega en ik een jongeman, en tot mijn vreugde mocht ik hem dopen. Hij had een goede opleiding. Hij was beschaafd. Hij was leergierig. Ik was zo trots dat deze jongeman lid van de kerk was geworden. Ik wist dat hij alle kwaliteiten had om eens een leider van ons volk te worden.

Hij bevond zich in het proces waarin een bekeerling echt lid wordt. In de korte periode voordat ik ontheven werd, kon ik vriendschap met hem sluiten. Daarna ging ik terug naar huis. Hij kreeg een kleine taak in zijn gemeente in Londen. Hij had geen idee van wat er van hem verwacht werd. Hij maakte een fout. Het hoofd van de organisatie waarin hij werkte, was iemand die ik het beste typeer als weinig liefdevol, maar heel kritisch. Op een nogal genadeloze manier riep hij mijn vriend, die de fout gemaakt had, op het matje.

De jongeman verliet die avond verdrietig ons gehuurde gebouw, gekwetst door zijn leider. Hij zei bij zichzelf: 'Als die mensen zo zijn, kom ik daar niet terug.'

Hij werd inactief. Jaren gingen voorbij. De oorlog brak uit en hij diende in het Engelse leger. Zijn eerste vrouw overleed. Na de oorlog trouwde hij met een vrouw wier vader een protestants dominee was. Dat maakte hem er niet geloviger op.

Toen ik in Engeland was, heb ik wanhopig geprobeerd hem op te sporen. Op zijn kaart stond geen recent adres. Toen ik weer thuis was, lukte het me eindelijk, na veel zoeken, hem op te sporen.

Ik schreef hem. Hij schreef terug, maar geen woord over het evangelie.

Toen ik daarna weer in Londen was, ging ik opnieuw naar hem op zoek. Op de dag van mijn vertrek vond ik hem. Ik belde hem op en we ontmoetten elkaar in het metrostation. We omhelsden elkaar. Er rustte me niet veel tijd voordat mijn vliegtuig vertrok, maar we spraken even met elkaar, volgens mij met oprechte achting voor elkaar. Bij mijn vertrek omhelsde hij me opnieuw. Ik nam me voor om hem nooit meer uit het oog te verliezen. In de loop van de jaren schreef ik hem brieven die, naar ik hoopte, hem zouden bemoedigen en prikkelen om weer naar de kerk te gaan. In zijn brieven werd de kerk nooit genoemd.

Jaren vergleden. We werden allebei ouder. Hij ging met pensioen en verhuisde naar Zwitserland. Toen ik eens in Zwitserland was, maakte ik een omweg om het dorp te vinden waar hij woonde. Een groot deel van de dag brachten we samen door: hij, zijn vrouw, mijn vrouw en ik. We hadden het geweldig samen, maar duidelijk was dat het vuur van zijn geloof allang gedoofd was. Ik kon, hoe ik ook probeerde, geen manier vinden om het weer aan te wakkeren. We bleven corresponderen. Ik stuurde hem boeken, tijdschriften, opnamen van het Tabernakelkoor en dergelijke, waarvoor hij zijn waardering liet blijken.

Een paar maanden geleden is hij overleden. Zijn vrouw schreef het me. Ze schreef: 'Jij bent altijd zijn beste vriend geweest.'

Tranen stroomden over mijn wangen toen ik die brief las. Ik wist dat ik gefaald had. Als ik hem had kunnen omvangen toen hij zo slecht behandeld werd, zou het anders met hem gelopen zijn. Ik denk dat ik hem toen had kunnen helpen. Ik denk dat ik zijn wond had kunnen genezen. Ik heb maar één troost: ik heb het geprobeerd. Er zit mij maar één ding dwars: het was me niet gelukt.

De uitdaging is nu groter dan ooit omdat het aantal bekeerlingen groter is dan ooit. Weldra zal er in de hele kerk een programma van start gaan om bekeerlingen in de kerk te houden en te versterken. Ik vraag u dringend, broeders, ik vraag u, ieder van u, om u daarvoor in te zetten. Elke bekeerling is kostbaar. Elke bekeerling is een zoon of dochter van God. Elke bekeerling vormt een belangrijke en ernstige verantwoordelijkheid.

Moroni sprak lang geleden over deze mensen met wie we in onze tijd te maken hebben. Hij zei:

'Evenmin lieten zij iemand tot de doop toe, tenzij hij met een gebroken hart en een verslagen geest tot hen kwam, en voor de kerk toegedigd, dat hij zich waarlijk van al zijn zonden had bekeerd.'

‘En niemand werd tot de doop toegelaten, tenzij hij de naam van Christus op zich nam met het vaste besluit Hem tot het einde te dienen’ (Moroni 6:2-3).

Ik geloof dat deze bekeerlingen een getuigenis van het evangelie hebben. Ik denk dat zij geloof hebben in de Heer Jezus Christus en weten dat Hij wezenlijk goddelijk is. Ik geloof, mijn broeders, dat zij zich oprecht van hun zonden bekeerd hebben en vastbesloten zijn om de Heer te dienen.

Moroni zegt verder over hen na hun doop:

‘En nadat zij de doop hadden ontvangen, en de macht van de Heilige Geest op hen had ingewerkt en hen had gereinigd, werden zij tot het volk der kerk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te houden, en hen voortdurend het gebed indachtig te doen zijn, en alleen te doen vertrouwen op de verdiensten van Christus, Die de Bron en Voleinder van hun geloof was’ (Moroni 6:4).

Ook in onze tijd worden bekeerlingen ‘tot het volk der kerk gerekend (...) opdat zij bekend [zullen] zijn, en door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te houden, en hen voortdurend het gebed indachtig te doen zijn.’ Broeders, laten we ze behulpzaam zijn bij hun eerste stappen als lid.

Dat is een taak voor iedereen. Voor huis-onderwijzers en huisbezoeksters. Voor de bisschop, de priesterschapsquorums, de zustershulpvereniging, de jongemannen en jongevrouwen en zelfs voor het jeugdwerk.

Afgelopen zondag was ik in een vasten- en getuigenisdienst. Een jongen van een jaar of vijftien stond voor de gemeente en zei dat hij besloten had zich te laten dopen.

Toen liepen de jongens van het lerarenquorum één voor één naar de microfoon om te zeggen dat ze van hem hielden, dat hij juist handelde en dat ze hem terzijde zouden staan. Het was geweldig om te horen hoe die jongemannen hun waardering voor hun vriend uitten en hem aanmoedigden. Ik ben ervan overtuigd dat al die jongens, ook degene die afgelopen maandag gedoopt is, op zending zullen gaan.

In een recent interview door de pers werd mij gevraagd: ‘Waarin vindt u nu de grootste voldoening als u het werk van de kerk beschouwt?’

Ik antwoordde: ‘De grootste voldoening ervaar ik als ik zie wat dit evangelie voor mensen doet. Het geeft hun een nieuwe kijk op het leven. Het geeft hun perspectief als nooit tevoren. Het richt hun blik op edele en goddelijke zaken. Er gebeurt iets wonderlijks met ze. Zij zien op tot Christus en komen tot leven.’

Welnu, broeders, ik vraag uw aller hulp bij deze aangelegenheid. We hebben behoefte aan uw vriendelijke aanpak, uw verantwoordelijkheidsgevoel. De Heiland van de mensheid liet de negenennegentig achter om de ene die zoek was, op te sporen. Het was niet nodig dat die ene zoekraakte. Maar als hij daar ergens in de schaduw is, en als we de negenennegentig achter moeten laten om hem te gaan zoeken, moeten we dat doen. (Zie Lucas 15:3-7.)

Dit is alles wat ik hierover vanavond wil zeggen, behalve dan dat er volgens mij niets belangrijkers bestaat.

Nu stap ik over op een ander onderwerp.

Ik richt me tot de jongemannen. Ik gebruik daarbij de brieven van Paulus aan zijn jonge vriend en metgezel Timoteüs. Ik heb bij die zendelingen uitgebreid uit die brieven geciteerd, en nu spreek ik tot jullie, als toekomstige zendelingen.

Ik zie Paulus als de oude, vermoede leraar van de waarheid. Hij schrijft aan zijn jonge vriend, in wie hij groot vertrouwen heeft en van wie hij veel houdt.

Hij zegt onder andere: ‘Hierom getroosten wij ons moeite en grote inspanning, omdat wij onze hoop gevestigd hebben op de levende God, die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen’ (1 Timoteüs 4:10).

Paulus werd vervolgd en verdreven, hij werd gehaat en veracht. Uiteindelijk werd hem het leven genomen omdat hij onbevreesd getuigde van de Verlosser van alle mensen.

Wij moeten klaarstaan om dat ook te doen.

Zoals Nephi verkondigde: ‘En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij prefereren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergaving hunner zonden mogen verwachten’ (2 Nephi 25:26).

Paulus schrijft verder aan Timoteüs: ‘Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid’ (1 Timoteüs 4:12).

Degene die wij onderrichten, zullen onze jeugd niet opmerken als we tijdens onze gesprekken door onze naastenliefde, onze geest, ons geloof en onze reinheid de geest van Christus uitstralen. Vloeken kunnen we ons niet permitteren. We kunnen ons niet overgeven aan godslasterlijke taal, onreine gedachten, woorden en daden, en toch de Geest van de Heer bij ons hebben.

Paulus zegt vervolgens: ‘Veronachtzaam de gave in u niet, die u krachtens een profetenwoord geschonken is onder handoplegging van de gezamenlijke ousten’ (1 Timoteüs 4:14).

Wie zijn die ousten? Dat zijn de ouderlingen van de kerk. Jullie allemaal, diakenen, leraren en priesters zijn geordend door iemand met het juiste gezag, meestal door jullie vader of jullie bisschop. Jullie hebben een belangrijke en kostbare gave gekregen. Jullie kunnen de waarheid spreken. Jullie moeten de waarheid spre-

ken. Jullie kunnen getuigen van de geweldige, goede zaken van het evangelie. Dat is jullie gave. Veronachtzaam die niet!

Paulus gaat verder: 'Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden' (1 Timoteüs 4:16).

Door je werk met je kameraden om ze te helpen met hun geloof, zul je hen en ook jezelf behouden.

Paulus geeft Timoteüs nogmaals raad: 'Houd u rein' (1 Timoteüs 5:22).

Dat zijn simpele woorden. Maar ze zijn o zo belangrijk. In feite zegt Paulus: blij weg van de zaken die je beschadigen en je geestelijke instelling teniet doen. Kijk niet naar TV-shows die je onreine gedachten geven en onreine taal doen uitslaan. Kijk niet naar video's die je slechte gedachten oproepen. Ze leiden nergens toe. Ze beschadigen je alleen. Blijf af van vulgaire boeken en tijdschriften waar vuiligheid in staat. Houd jezelf rein.

Voorts zegt Paulus: 'Want de wortel van alle kwaad is de geldzucht' (1 Timoteüs 6:10). Geldzucht en verlangen naar zaken die je met geld kunt kopen, maken ons kapot. We hebben allemaal geld nodig om in onze behoeften te voorzien. Maar de zucht ernaar beschadigt ons, zet ons op het verkeerde been, leidt ons af van geestelijke zaken en kweekt zelfzucht en begeerte.

En nu de grootste uitspraak van Paulus: 'Want God heeft ons niet gegeven een geest van latharigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.

'Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here (...)' (2 Timoteüs 1:7-8).

God heeft ons niet de geest van angst gegeven; die komt van de tegenstander. Zovelen van ons zijn bang voor wat onze leeftijdgenoten ervan zullen zeggen, bang dat er op ons neergekeken wordt en dat we gekritiseerd worden als we ons achter het goede scharen. Maar ik herinner u eraan dat goddeloosheid nimmer geluk heeft gebracht (zie Alma 41:10). Slechtheid heeft nooit geluk gebracht. Zonde heeft nooit geluk gebracht. Geluk ligt besloten in de kracht en in de liefde en in de zoete eenvoud van het evangelie van Jezus Christus.

We hoeven niet preuts te zijn. We hoeven niet in een hoekje weg te kruipen. We hoeven ons niet te schamen. We hebben het machtigste van heel de wereld: het evangelie van de herren Jezus Heiland. Paulus heeft ons een opdracht gegeven: 'Schaam u dus niet voor het getuigenis van onze Here'. (2 Tim. 1:8.)

Als diaken, leraar en priester, geordend tot het heilige priesterschap, kunnen we rechtstreeks staan en zonder enige zweem van angst ons getuigenis van Jezus Christus afleggen.

Nog een raad van Paulus: 'Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen (...)' (2 Timoteüs 2:15).

Als we voor God geroepen werden om rekenschap van onze daden af te leggen, zouden we dat dan zonder schaamtegevoel kunnen doen? Hier volgt het grootste pleidooi van Paulus aan het adres van zijn jonge vriend, gericht aan jullie allemaal. Hij vervolgt: 'Maar vermijd de onheilige, holle klanken; want zij zullen de goddeloosheid nog verder drijven' (2 Timoteüs 2:16).

Hij waarschuwt ervoor om maar wat aan te rommelen, onze tijd te verdoen met praten over onnutte zaken. Ledigheid leidt tot het kwade.

Hij zegt verder: 'Schuw de begeerten der jeugd en jaag naar gerechtigheid, naar trouw, naar liefde en vrede met hen, die de Here aanroepen uit een rein hart' (2 Timoteüs 2:22).

Sir Galahad heeft gezegd: 'Mijn kracht is als die van tien anderen, omdat mijn hart rein is' (Alfred, Lord Tennyson, *Sir Galahad*, 1842).

We kunnen het niet vaak genoeg zeggen. Schuw de begeerten der jeugd. Blijf af van drugs. Die kunnen je volkomen verwoesten. Schuw ze als een vreselijke ziekte, want dat is het gevolg ervan. Gebruik geen obscene en vuile taal. Die kan tot je ondergang leiden. Wees volkomen eerlijk. Oneerlijkheid kan verontreinigen en vernietigen. Houd je aan het woord van wijsheid. Je moet niet roken, je mag niet roken. Kauw geen tabak. Drink niet. Je hebt het priesterschap van God. Je moet je verheffen boven deze verlokkelijke zaken. Bid veel. Roep de Heer in geloof aan en Hij zal je gebeden verhoren. Hij houdt van je. Hij wil je zegenen. Hij zal dat ook doen als jij zorgt dat je zijn zegen waardig bent.

Er staan je grote uitdagingen te wachten. Je komt terecht in een wereld vol meedogenloze concurrentie. Zorg voor een zo breed mogelijke opleiding. De Heer heeft ons gezegd hoe belangrijk een opleiding is. Daardoor krijg je betere kansen. Je wordt toegerust om in de toekomst waardevolle dingen te doen. Als je hoger onderwijs kunt en wilt volgen, doe dat dan. Als je dat niet wilt, ga dan een beroepsopleiding volgen om je meer vaardigheden en bekwaamheden eigen te maken.

Bereid je nu op een zending voor. Het zal je niet belasten. Het is geen tijdverspilling. Het is een mooie kans en een grote uitdaging. Het zal je iets heel bijzonders opleveren. Je zult bedrevener worden. Je zult leiding leren geven. Je zult

een getuigenis in je hart ontvangen. Je zult zowel anderen als jezelf tot zegen zijn. Als je getuigt van je hemelse Vader en zijn goddelijke Zoon, zal dat je nader tot Hen brengen.

Je kennis van het evangelie zal krachtiger worden en zich verdiepen. Je liefde voor je naasten zal toenemen. Je angsten zullen verdwijnen naarmate je stoutmoediger van de waarheid getuigt.

Wij houden van jullie, jonge kameraden in dit belangrijke werk. We bidden voor jullie dat jullie trouw en oprecht zullen blijven. We rekenen erop dat jullie je erop voorbereiden om onze plaats in te nemen en het werk voor God voort te zetten. Bid elke dag, 's morgens en 's avonds. Volg de raad van jullie vaders en moeders op. Kijk naar jullie bisschop en zijn raadgevers. Zij zullen jullie de juiste richting aangeven. [Ziet op! tot God (...)] en liefst' (Alma 37:47).

Jullie zijn op aarde gekomen in een belangrijke periode van dit werk van de Heer. Geen andere generatie heeft dezelfde mogelijkheden gehad die jullie hebben en zullen krijgen. Begin nu (de doelen te stellen waardoor jullie gelukkig worden: een opleiding in het beroep of de richting die je kiest, wat dat ook mag zijn; een zending waarin je jezelf helemaal aan de Heer overgeeft om zijn werk te doen; in de toekomst een huwelijk in het huis van de Heer met een fijne, lieve partner die je door je manier van leven waardig bent.

Moge de Heer jullie, jonge vrienden, zegenen. Moge Hij over jullie werken, jullie beschermen en leiden. Hij heeft belangrijk werk voor jullie. Stel Hem niet teleur. Ik laat jullie mijn liefde en mijn zegen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Standbeeld van Joseph Smith op Temple Square.

Zij toonden ons de weg

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Jezus Christus, de Heiland van de wereld, (...) was en is de hoogste Pionier, want Hij is ons voorgedaan, waarbij Hij iedereen de weg heeft gewezen.'

Dit jaar, in 1997, herdenken wij de 150ste verjaardag van de aankomst van de pioniers, onder de geïnspireerde leiding van Brigham Young, in de Salt Lake Valley, waar de profeet verklaarde: 'Hier is het -rij door'.¹ Er zal gedurende deze conferentie veel worden gezegd over die uiterst belangrijke gebeurtenis, en God zal gedankt worden voor zijn waakzame zorg en leiding.

Op deze prachtige sabbatmorgen wil ik wat zeggen over 'andere pioniers' die leefden vóór die trek. Daarbij wil ik stilstaan en nadenken over de woordenboekdefinitie van het woord *pionier*: 'Iemand die nieuwe wegen opent, voorttrekker, baanbreker.'²

Laten wij de klok terugzetten en naar andere plekken reizen om eens te kijken naar verscheidene personen van wie ik meen dat zij aan de hoge norm voor het woord *pionier* voldoen.

Zo iemand was Mozes. Hij was opgevoed aan het hof van de farao, en was in alle wijsheid van de Egyptenaren onderricht. Hij werd machtig in woord en daad. Men kan

Mozes, de grote wetgever, niet los zien van de stenen tabletten die God hem verschafte, waarop de tien geboden geschreven werden. Zij waren toen bindend, en zij zijn nu nog bindend.

Mozes moest leven met de frustratie dat enkelen van zijn trouwste volgelingen weer vervielen in hun oude gewoonten. Hoewel hij teleurgesteld werd door hun daden, had hij hen toch lief en leidde hen, de kinderen van Israël, uit hun Egyptische slavernij. Mozes komt beslist in aanmerking voor het predikaat pionier.

Iemand anders die daarvoor in aanmerking komt, is Ruth, die haar volk opgaf, haar familie en haar land, om haar schoonmoeder, Naomi, te vergezellen - en die Jehova aanbad in zijn land, en de gewoonten van zijn volk overnam. Hoe belangrijk was Ruths gehoorzaamheid aan Naomi niet, evenals het resulterende huwelijk met Boaz, waardoor zij uiteindelijk - zij, de buitenlandse Moabitische bekeerlinge - overgrootmoeder van David werd, en daardoor ook voorouder van Jezus Christus. Het boek in de Bijbel dat haar naam draagt, bevat een poëtisch taalgebruik, wat haar vastberaden, moedige geest weerspiegelt. 'Bring er bij mij niet op aan, dat ik u in de steek zou laten, door van u terug te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik heengaan, en waar gij zult vernachten, zal ik vernachten: uw volk is mijn volk en uw God is mijn God; waar gij zult sterven, zal ik sterven, en daar zal ik begraven worden. Zo moge de Here mij doen, ja nog erger: voorwaar, de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en u.'³ Ja, Ruth, die dierbare Ruth, was een pionier.

Ook andere getrouwe vrouwen komen voor dat predikaat in aanmerking, zoals Maria, de moeder van Jezus. Maria Magdalena, Ester en Elisabet. Laten we ook Abraham niet over het hoofd zien, of Isaak en Jakob, noch Jesaja, Jeremia, Ezechiël, en enkelen uit een latere periode.

We denken aan Johannes de Doper. Zijn kleding was eenvoudig, zijn leven spaars, en zijn boodschap kort: geloof, bekeering, doop door onderdompeling, en de bevestiging van de Heilige Geest door een bevoegdheid, groter dan hijzelf bezat. Hij heeft gezegd: 'Ik ben de Christus niet, maar ik ben voor Hem uit gezondend.'⁴ 'Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik (...) die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.'⁵

De rivier de Jordaan was de historische ontmoetingsplek toen Jezus uit Galilea kwam om zich door Johannes te laten dopen. Aanvankelijk vroeg Johannes de Meester: 'Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?' Waarop het antwoord kwam: 'Aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. (...) Tersdond nadat Jezus gedoopt was, steg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.'⁷

Johannes verklaarde en onderwees openlijk: 'Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.'⁸

Over Johannes heeft de Heer gezegd: 'Onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper.'⁹ Zoals zoveel andere pioniers in de annalen van de geschiedenis, droeg ook Johannes de kroon van martelaar.

Velen die zowel in geest als in daad een pionier waren, werden door Jezus geroepen om zijn apostel te zijn. Over ieder zou veel verteld kunnen worden.

Petrus bevond zich onder de eerste discipelen van Jezus. Petrus de visser gaf gehoor aan een goddelijke oproep, legde zijn visnetten opzij, en luisterde naar de verklaring van de Meester: 'Kom achter Mij en Ik zal u vissers van mensen maken.'¹⁰ Ik kan niet aan Petrus denken zonder zijn getuigenis van de Heer te bewonderen: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.'¹¹

Johannes de Geliefde is de enige van de Twaalf van wie is opgetekend dat hij bij de kruisiging van Christus was. Vanaf het wrede kruis sprak Jezus deze geweldige opdracht aan Johannes uit, waarbij hij verwees naar zijn moeder, Maria: 'Zie, uw moeder.'¹² en tegen Maria: 'Zie, uw zoon.'¹³

De apostelen gingen voor en wezen anderen de weg die zij moesten volgen. Zij waren pioniers.

Maar uit de geschiedenis blijkt dat de meeste mensen niet tot Christus kwamen, noch de weg volgden die Hij hun leerde. De Heer werd gekruisigd, de meeste apostelen gedood, de waarheid verworpen. Het felle zonlicht verdween, en de steeds langer wor-

De Salt Lake-tempel.

Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President Thomas S. Monson
Eerste raadgever

President Gordon B. Hinckley

President James E. Faust
Tweede raadgever

Status per april 1997

De Raad der Twaalf

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph E. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Het Presidium der Zeventig

Lidian Porter

Joe J. Christensen

Monte J. Brough

W. Eugene Hansen

Jack H. Goodrich

Harold G. Helton

Earl C. Unry

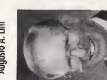
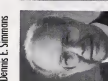
Het Eerste Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

Het Tweede Quorum der Zeventig

(in alfabetische volgorde)

De Presiderende Bisschop

Richard C. Eedy
Bischof des Ersten
Quorums

U. Harold Brown
President des Zweiten
Quorums

Keith B. Merrill
Bischof des Dritten
Quorums

De Assembly Hall op Temple Square.

dende schaduwen van een zwarte nacht omhulden de aarde.

Al generaties eerder had Jesaja geprofeet: 'Duisternis zal de aarde bedekken, en donkerheid de natiën.'¹⁴ Amos had een hongersnood in het land voorgezegd: 'Geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen.'¹⁵ De duistere eeuwen van de geschiedenis leken niet tot een einde te komen. Zouden er geen hemelse boodschappers verschijnen?

Na verloop van tijd poogden eerlijke mensen met een smachtend hart, met gevaar voor eigen leven, aanknopingspunten te verschaffen om de ware weg te kunnen vinden. De dag van de hervorming naderde, maar de weg die voor hen lag, was moeilijk. De vervolging zou heviger zijn, de persoonlijke offers zwaar, en de prijs van onschatbare grootte. De hervormers waren pioniers, die een weg baanden in de wildernis bij hun wanhopige zoektocht naar die aanknopingspunten die, zo meenden zij, de mensheid terug konden leiden naar de waarheid die Jezus had geleerd.

John Wycliffe, Maarten Luther, John Huss, Zwingly, Knox, Calvijn en Tyndale waren allen pioniers uit de hervormingsperiode. Van belang was de uitspraak van Tyndale tegen zijn critici: 'Ik zal ervoor zorgen dat een jongen die een ploeg stuurt meer van de Schriften weet dan u.'¹⁶

Zo waren de leringen en het leven van de grote hervormers. Hun daden waren heldhaftig, hun bijdragen talrijk, hun offers groot – maar zij herstelden het evangelie van Jezus Christus niet.

Men kan zich over de hervormers afvragen: 'Was hun opoffering voor niets? Was hun moeite nutteloos?' Dat beantwoord ik met een beargumenteerd: 'Nee.' Want nu was de Bijbel binnen het bereik van de mensen. Iedereen kon zijn of haar weg beter vinden. O, konden maar allen lezen en konden maar allen begrijpen. Maar sommigen konden lezen, en anderen konden luisteren, en allen hadden toegang tot God door het gebed.

De langverwachte dag van de herstelling kwam inderdaad. Maar laten wij die uiterst belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis van de wereld behandelen door te denken aan het getuigenis van de boerenjongen die profheet werd, de getuige die erbij was, namelijk Joseph Smith.

Joseph heeft over zijn ervaring gezegd: Ik 'las (...) op zekere dag uit de Zendbrief van Jakobus hoofdstuk 1 vers 5, dat luidt: En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt, en zij zal hem gegeven worden.'¹⁷ (...) Uiteindelijk kwam ik tot de gevolgtrekking dat ik in het duister en de verwarring moest blijven verkeren,

als ik de weg die Jakobus wees niet bewaardde: wijsheid van God begeren. (...) (ik) befaf (...) mij (...) het bos in om de poging te doen. Het was op de morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820.

'Toen (...) ben ik neergekniel en begon de verlangens van mijn hart tot God op te zenden. (...) (ik) zag (...) recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel. (...) Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemde, en zei, op de Ander wijzend: Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!¹⁸

De Vader en de Zoon, Jezus Christus, waren verschenen aan Joseph Smith. De ochtend van de bedeling van de volheid der tijden was gekomen, en had de duisternis van de lange generaties met een geestelijke nacht verjaagd.

Er zijn boeken vol geschreven over het leven en de prestaties van Joseph Smith, maar wij hoeven er vandaag slechts enkele te behandelen: Hij werd bezocht door de engel Moroni. Van de kostbare platen waarnaar hij geleid werd, vertaalde hij het Boek van Mormon, met zijn nieuwe getuigenis van Christus voor de hele wereld. Hij was het werktuig in de handen van de Heer door wie machtige openbaringen werden ontvangen aangaande de vestiging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. In de loop van zijn bediening werd hij nog bezocht door Johannes de Doper, Mozes, Elia, Petrus, Jakobus en

Johannes, zodat de herstelling van alle dingen mocht plaatsvinden. Hij doorstond vervolging; hij verdroeg enorm lijden, net als zijn volgelingen. Hij vertrouwde op God. Hij was zijn profetische roeping trouw. Hij begon een wonderbaarlijk zendingswerk in de hele wereld, dat heden ten dage licht en waarheid brengt aan de hele mensheid. Uiteindelijk stierf Joseph Smith de martelaarsdood, net als zijn broer Hyrum.

Joseph Smith was waarlijk een pionier.

Slaan wij van begin tot einde de bladzijden van de schriftuurlijke geschiedenis om, dan vernemen we ook wie de grootste pionier was: Jezus Christus. Zijn geboorte werd voorspeld door de profeten vanouds; zijn opkomst op het toneel van het leven werd aangekondigd door een engel. Zijn leven en zijn bediening hebben de wereld veranderd.

Met de geboorte van het kindje in Bethlehem, kwam er een grote begiftiging, een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van Caesar. Dat kind zou de Koning der koningen worden, en de Heer der heren, de beloofde Messias, Jezus Christus, de Zoon van God. Hij werd geboren in een stal, en had een kribbe als wieg. Hij kwam uit de hemel om op aarde te leven als een sterfelijk mens en om het koninkrijk van God te vestigen. Tijdens zijn sterfelijke bediening gaf Hij het denken van de wereld opnieuw vorm. Hij zegende de zieken. Hij liet de lammen lopen, de blinden zien, de doven horen. Hij bracht zelfs de doden weer tot leven.

Eén zin uit het boek Handelingen spreekt boekdelen: Jezus 'is rondgegaan, weldoende (...) want God was met Hem'¹⁹

Hij heeft ons bidden geleerd. 'Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd; uw Koninkrijk kome; uw wil geschiede, gelijk in de hemel also ook op de aarde.'²⁰

In de hof van Getsemane, waar zijn lijden zo groot was dat er bloed uit zijn poriën kwam, bad Hij smekend: 'Vader, indien Gij wilt, neem deze beker van Mij weg; doch niet mijn wil, maar de uwe geschiede!'²¹

Hij heeft ons geleerd dat we moeten dienen: 'In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.'²²

Hij heeft ons geleerd dat we moeten vergeven: 'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven.'²³

Hij heeft ons geleerd hoe we moeten liefhebben: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.'²⁴ Als de pionier die Hij was, nodigde Hij ons uit: 'Kom hier, volg Mij.'²⁵

Op naar Kafarnaüm. Daar kwam Jairo, een overste van de synagoge, naar de Meester toe en zei: 'Mijn dochterje ligt op haar uiterste; kom toch en leg haar de handen op, dan zal zij behouden worden en in leven blijven.'²⁶ Toen kwam er bericht van het huis van de overste: 'Uw dochter is gestorven.'²⁷ Christus antwoordde: 'Wees niet bevreesd, geloof alleen.'²⁸ Hij liep naar het huis en langs de rouwenden en zei tegen hen: 'Waarom maakt gij misbaar en weent gij? Het kind is niet gestorven, maar het

slaapt. En zij lachten Hem uit,'²⁹ omdat ze wisten dat het dood was. 'Hij dreef hen allen het huis uit. (...) En Hij vatte de hand van het kind en zeide tot haar: (...) Meisje, Ik zeg u, sta op! (...) En zij ontzetten zich terstond bovenmate.'³⁰

Het valt me zwaar om de gebeurtenissen te noemen die voorafgingen aan de kruisiging van de Meester. Ik krimp ineen als ik lees wat Pilatus zei in antwoord op het geroep van de menigte: 'Kruisig Hem! Kruisig Hem!'³¹ Pilatus 'nam water, wies zich de handen ten aanschouwen van de schare en zeide: Ik ben onschuldig aan zijn bloed; gij moet zelf maar zien, wat ervan komt.'³² Jezus werd bespot. Men bespuwde Hem, en een doornenkroon werd op zijn hoofd gezet. Hij kreeg azijn te drinken. Ze kruisigden Hem.

Zijn lichaam werd in een geleend graf gelegd, maar geen graf kon het lichaam van de Heer gevangen houden. Op de ochtend van de derde dag bereikte het goede bericht Maria Magdalena, Maria, de moeder van Jakobus, en andere vrouwen die met hen naar het graf kwamen, zij zagen dat de grote sluitsteen was weggerold en dat het graf leeg was. Twee engelen zeiden tegen de wennende vrouwen: 'Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.'³³ Ja, de Heer was werkelijk herrezen. Hij verscheen aan Maria; Hij werd gezien door Kefas of Petrus, vervolgens door zijn broeders van de Twaalf. Hij werd gezien door Joseph Smith, die verklaarde: 'Dit [is] het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods.'³⁴

Onze Middelaar, onze Verlosser, onze Broeder, onze Voorspraak bij de Vader, is gestorven voor onze zonden en de zonden van de hele mensheid. De verzoening van Jezus Christus is de voorbeschikte maar vrijwillige daad van de eniggeborene Zoon van God. Hij heeft zijn leven geofferd als losprijs voor ons allen.

Zijn zending, zijn bediening onder de mensen, zijn leringen, zijn genade, zijn niet aflatende liefde voor onze zellen ons aan tot dankbaarheid en verwarmen ons hart. Jezus Christus, de Heiland van de wereld, de Zoon van God, was en is de hoogste Pionier, want Hij is ons voorgestaan, waarbij Hij iedereen de weg heeft gewezen die gevolgd moet worden. Dat wij Hem altijd zullen volgen is mijn gebed. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

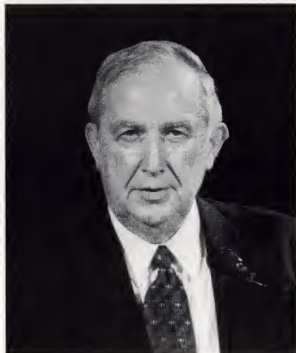
1. Geciteerd door Wilford Woodruff in *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Van Dale, *Groot Woordenboek der Nederlandse Taal*, twaalfde druk in de nieuwe spelling, blz. 2289.
3. Ruth 1:16-17.
4. Johannes 3:28.
5. Lucas 3:16.
6. Matteüs 3:14.
7. Matteüs 3:15-17.
8. Johannes 1:29.
9. Matteüs 11:11.
10. Matteüs 4:19.
11. Matteüs 16:16.
12. Johannes 19:27.
13. Johannes 19:26.
14. Jesaja 60:2.
15. Amos 8:11.
16. Zie Roger Hillas, 'The History of the Book', *Washington Post*, 10 april 1996.
17. Joseph Smith-Geschiedenis 1:11.
18. Joseph Smith-Geschiedenis 1:13-17.
19. Handelingen 10:38.
20. Matteüs 6:9-10.
21. Lucas 22:42.
22. Matteüs 25:40.
23. Leer en Verbonden 64:10.
24. Matteüs 22:37-39.
25. Lucas 18:22.
26. Marcus 5:23.
27. Marcus 5:35.
28. Marcus 5:36.
29. Marcus 5:39-40.
30. Marcus 5:40-42.
31. Marcus 15:13-14.
32. Matteüs 27:24.
33. Lucas 24:5-6.
34. LV 76:22-23.

Jezus Christus, onze Verlosser

Ouderling Richard G. Scott
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Verlosser houdt van u en zal u helpen bij het volbrengen van de belangrijke zaken die nu en voor eeuwig geluk brengen.'

Het is 6 april. In hedendaagse schrijftuur staat dat Jezus Christus op deze dag geboren is.¹ Nederling spreek ik over deze glorievolle Mens aan wie we allemaal zoveel te danken hebben. Ik weet dat wat er in de Schriften over Hem staat waar is, en gedeelten daaruit zal ik gebruiken om uiting te geven aan mijn gevoelens.

Paulus getuigde: 'En toen Hij de volmaaktheid had bereikt, is Hij oorzaak van eeuwig heil geworden voor wie hem gehoorzamen.'² Hoe kostbaar is dat eeuwig heil! Maar we moeten Hem gehoorzamen om het te verkrijgen.

'Jezus zeide (...): Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.'³ En indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben.'⁴ Nooit sterven, het eeuwige leven hebben – daarvoor dient u te gehoorzamen en te volharden tot het einde toe.

Ik getuig dat de Heer in de wereld kwam 'opdat hij alle mensen moge redden, indien zij naar Zijn stem willen luisteren',

dat Hij 'de pijnen van alle mensen' heeft geleden, en dat Hij gekruisigd is 'opdat de opstanding tot alle mensen moge komen en allen op de grote oordeelsdag voor Hem zullen kunnen staan.' Ik getuig dat 'Hij [alle mensen] gebiedt, (...) dat zij zich moeten bekeren, en in Zijn naam moeten worden gedoopt met volmaakt geloof in [Hem], (...) zonder hetwelk zij niet zalig kunnen worden in het koninkrijk Gods.'⁵ Bekering, doop, volmaakt geloof in Hem, en volharding tot het einde: dat zijn een aantal essentiële vereisten waaraan we moeten voldoen.

Ik weet dat er geen ander pad of middel is, waardoor de mens zalig kan worden dan 'door het verzoeningsbloed van Jezus Christus.'⁶ Ik getuig dat Jezus Christus verzoening heeft bewerkt 'voor de zonden der wereld om het plan der barmhartigheid te volvoeren, en de eisen der gerechtigheid te bevredigen, opdat God een volmaakt, rechtvaardig en tevens een barmhartig God zou zijn.'⁷ Ik getuig dat alleen de verzoening van de Verlosser ervoor gezorgd heeft dat er aan de eisen van gerechtigheid is voldaan en dat wij in de tegenwoordigheid van God kunnen terugkeren, deel kunnen hebben aan zijn heerlijkheid en verhoging.⁸ Want wij maken allemaal fouten waardoor wijzelf niet aan de eisen van de gerechtigheid kunnen voldoen. Ik getuig dat wij na onze dood niet bij God kunnen terugkeren, dan alleen door de 'eindelozige verzoening' van Christus. En zoals Jakob ernstig waarschuwde, 'zouden onze geesten aan [de duivel] moeten worden onderworpen; (...) en zij zouden nimmer herrijzen. En onze geesten hadden aan hem gelijkt moeten worden, duivels, engelen van een duivel, uitgesloten uit de tegenwoordigheid van onze God, om bij de vader der leugens te vertoeven, in de ellende.'⁹

Ik getuig dat 'verlossing [komt] in en door de Heilige Messias (...) voor allen, die een gebroken hart en een verslagen geest hebben, voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten der wet.'¹⁰ Dat

absolute vereiste van 'een gebroken hart en een verslagen geest' houdt in: de noodzaak om onderdanig, meegaand en nederig te zijn, ofwel willen leren, en gehoorzaam te zijn. Tot slot getuig ik hoe 'belangrijk [het is] dat deze dingen aan de inwoners der aarde worden bekendgemaakt, zodat zij mogen weten, dat niemand in de tegenwoordigheid Gods kan wonen dan alleen door de verdiensten, de barmhartigheid en de genade van de Heilige Messias.'¹¹

Jezus Christus bezat verdiensten die geen ander kind van onze hemelse Vader zou kunnen bezitten. Voordat hij in Betlehem geboren werd, was hij een God, Jehova. Zijn geliefde Vader heeft Hem niet alleen zijn geestlichaam gegeven, maar Jezus was ook zijn eniggeboren Zoon in het vlees. Onze Meester leidde een volmaakt, zondeloos leven en was daarom vrij ten aanzien van de eisen der gerechtigheid. In elk opzicht was hij volmaakt: in liefde, medeleven, geduld, gehoorzaamheid, vergevensgezindheid en nederigheid. Als wij ons bekeren en Hem gehoorzamen, betaalt Hij vanwege zijn barmhartigheid onze schuld aan de gerechtigheid. Omdat we, ondanks onze meest intensieve pogingen om zijn leringen te volgen, toch tekort schieten, zullen we, 'na alles, wat wij kunnen doen,'¹² vanwege zijn genade gered worden.

Hoewel we het ons niet meer herinneren, woonden we, voordat we naar deze aarde kwamen, bij God, onze eeuwige Vader, en zijn Zoon Jezus Christus. We juichten van vreugde toen we het voorrecht kregen om

naar deze aarde te gaan, een lichaam te ontvangen en verder te gaan in Gods plan voor ons geluk. We wisten dat we hier beproefd zouden worden. We waren vastbesloten om ons hele leven gehoorzaam te zijn, om terug te kunnen keren en voor eeuwig bij onze Vader te blijven. Onderdeel van die beproeving is dat er zoveel interessants te doen valt dat we kunnen vergeten wat het belangrijkste doel is van onze aanwezigheid hier. Satan werkt daar heel hard aan.

Goed beschouwd zit het plan heel eenvoudig in elkaar. De Heer heeft ons gezegd dat we hier zijn om beproefd en getest te worden, om te zien of we moedig zijn en gehoorzaam aan zijn leringen. U bent, van alle mensen op aarde, het best in staat om die test te doorstaan, omdat u toegang hebt tot de volheid van het herstelde evangelie en de leringen van de Heiland. Als u er rustig over nadenkt, zult u weten wat in dit leven echt van groot belang is, en wat niet. Wees verstandig en laat wat van cruciaal belang is niet verdringen door wat goed is.

Wat is van cruciaal belang? Dat wat met de leer samenhangt. Daarin zijn vervat de verordeningen en de belangrijke verbonden. Die verordeningen zijn: de doop en de bevestiging in zijn kerk en koninkrijk op aarde. Voor mannen die dat waardig zijn, hoort daarbij de ordening tot het Melchizedeks priesterschap, en het te eren en te gebruiken ten dienste van anderen. Voor elke volwassen man en vrouw leidt dat tot alle verordeningen van de tempel, inclusief de eigen begiftiging. Die omvatten de verzegeling in de tempel, waarbij man

en vrouw de belofte krijgen dat ze, op voorwaarde van gehoorzaamheid, voor tijd en alle eeuwigheid bij elkaar kunnen zijn. Op diezelfde voorwaarde zijn kinderen die binnen dat huwelijk geboren worden, of later aan hun ouders verzegeld worden, voor eeuwig in liefde en vreugde verenigd. Teneinde alle zegeningen van zijn zoenoffer te kunnen ontvangen wordt slechts van ons gevraagd dat we zijn geboden gehoorzamen en *alle* belangrijke verordeningen ontvangen. Door de verzoening kunnen niet alleen onze overtredingen en fouten teniet gedaan worden, maar op zijn tijd zullen daardoor alle onbillikheden van het leven worden rechtgetrokken – die onredelijke zaken die het gevolg zijn van omstandigheden of andermans daden, en niet van onze eigen beslissingen.

Hoewel sommigen het niet zullen begrijpen of ermee instemmen, getuig ik dat het niet voldoende is om zich te laten dopen en vervolgens een aanvaardbaar leven te leiden zonder grote overtredingen. De Heer heeft bevolen dat u voor verhoging en eeuwig leven de aanvullende verordeningen en verbonden die ik genoemd heb, moet ontvangen. Om de verordeningen van de tempel waardig te zijn, moet u ervoor kiezen te doen wat velen in de wereld niet kiezen. U zult de sabbat heilig houden, geloof oefenen in het betalen van tiende en vastengaven, regelmatig de kerkdiensten bijwonen en uw gezinsleden liefde en waardering tonen door ieder van hen te helpen. Nadat u alle tempelverordeningen ontvangen hebt, zult u blijven groeien door de verbonden die u gesloten

hebt na te komen en in getrouwheid 'standvastig [te blijven] tot het einde'.¹³

Het is niet moeilijk om u aan uw verbonden te houden als dat gewillig gebeurt 'met een gebroken hart en een verslagen geest'¹⁴ Indien gehoorzaam, schenken die verbonden geluk en vreugde. Zij geven richting aan het leven. De problemen komen als men keuzes maakt die niet stroken met die verbonden. Denk diep na over wat u in uw vrije tijd doet, tijd die u zelf kunt invullen. Merkt u dat u zich dan bezighoudt met zaken van de hoogste prioriteit en van het grootste belang? Of vult u uw tijd onbewust consequent met onbeduidende activiteiten die geen waarde hebben en u ook niet dichter brengen bij het doel waarvoor u op aarde bent? Denk aan het eeuwig perspectief van het leven, niet alleen aan vandaag of morgen. *Geef waarnaar u in het leven het meest verlangt, niet op voor wat u op dit moment denkt nodig te hebben.*

De belangrijke zaken die tijdens uw proefperiode op aarde moeten worden bereikt, moeten prioriteit hebben. Ze moeten niet voor mindere zaken worden opgeofferd, al zijn dat goede en waardevolle verworvenheden. Na dit leven zult u worden hersteld tot dat wat u zelf geworden bent. O, was ik maar in staat om over te brengen welke vrede en kalme voortkomen uit de wetenschap dat u en uw gezin alle verlossende verordeningen hebben ontvangen en dat de daarmee samenhangende verbonden in rechtschapenheid worden nageleefd.

Ik spoor u aan met alles wat in mij is om *alle* verlossende verordeningen te ontvangen en te doen wat in uw vermogen ligt om uw andere gezinsleden die vóór hun dood te doen ontvangen. U kunt hier op aarde in uw sterfelijk lichaam veel sneller vooruitgang maken dan als geest in de geestenwereld.¹⁵ Vergeleken met de duur van een normaal leven vergt het niet veel tijd om alle verordeningen te ontvangen die nodig zijn voor de verhoging. Het vergt ijver, inzicht en gehoorzaamheid. Van u wordt gevraagd om alles te doen wat in uw vermogen ligt om voor die verordeningen in aanmerking te komen en er zoveel te ontvangen als u kunt. Als u, om redenen waarop u geen invloed hebt, ze niet allemaal kunt ontvangen, leef dan rechtschapen en sluit uzelf niet uit door verzuim, onverschilligheid of het gevoel dat u ze niet waardig bent. De Heer zal zorgen dat u op zijn tijd en plaats alle zegeningen kunt ontvangen.

Als u, al dan niet opzettelijk, leeft alsof de Heiland en zijn leringen slechts een onderdeel zijn van de vele prioriteiten in uw leven, staan u ongetwijfeld teleurstellingen en treurnis te wachten. Is het echt verstandig eeuwig geluk te verspelen door

maar aan een gedeelte van de vereisten te voldoen? Ik bid dat u ertoe zult worden aangezet om nu de nodige veranderingen aan te brengen.

Kom alstublieft terug als u door overtredding bent afgedwaald. Als u door wereldse zaken ertoe verleid bent om de zaken van God te vergeten, stel dan uw prioriteiten bij. Als u niet alle belangrijke verordeningen hebt ontvangen, besluit dan nu het noodzakelijke te doen om ze te ontvangen.

O, hoe dankbaar dienen we te zijn voor de verzoening door onze Verlosser, Jezus Christus! Als we leven volgens wat in deze teksten staat, wordt ons leven verrijkt en zullen we vreugde ervaren.

'Nochtans vastten en baden zij dikwijls, en werden sterker en sterker in hun ootmoed, en steeds standvastiger in het geloof van Christus, zodat hun ziel met blijdschap en vertroosting werd vervuld, ja, zodat hun hart werd gereinigd en geheiligd, welke heiliging geschiedde, omdat zij hun hart aan God hadden gewijd.'¹⁶

Ik getuig dat 'de vergeving van zonden [door de verzoening] zachtmoedigheid [brengt] en nederigheid des harten; en op zachtmoedigheid en nederigheid des harten volgt de komst van de Heilige Geest, welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult.'¹⁷ Ik getuig dat God, uw eeuwige Vader, van u houdt. Hij hoort uw gebeden en zal ze verhoren.¹⁸ De Verlosser houdt van u en zal u helpen bij het volbrengen van de belangrijke zaken die nu en voor eeuwig geluk brengen. Ik ben een getuige van Jezus Christus. Ik weet dat Hij leeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Leer en Verbonden 20:1.
2. Hebreëen 5:8-9, Groot Nieuws Bijbel (GNB).
3. Johannes 11:25-26.
4. LV 14:7.
5. Zie 2 Nephi 9:21-24.
6. Helaman 5:9.
7. Alma 42:15.
8. John Taylor, *The Mediation and the Atonement*, blz. 179-183. Zie ook Openbaring 3:21; 21:7.
9. 2 Nephi 9:8-9.
10. 2 Nephi 2:6-7 (cursivering toegevoegd).
11. 2 Nephi 2:8 (cursivering toegevoegd).
12. 2 Nephi 25:23.
13. Omni 1:26.
14. 3 Nephi 12:19-20.
15. Zie Melvin J. Ballard - *Crusader for Righteousness*, blz. 212-213, Bookcraft, Salt Lake City, 1966.
16. Helaman 3:35 (cursivering toegevoegd).
17. Moroni 8:26.
18. Zie *The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 252, Bookcraft, Salt Lake City, 1982.

U hoeft de reis niet te vrezen

Ouderling M. Russell Ballard
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ongeacht de moeilijkheidsgraad van de reis (...) kunnen we troost putten uit de gedachte dat anderen die ons zijn voorgegaan, smartelijke en tragische beproevingen hebben weten te dragen door zich tot de hemel te wenden.'

In de afgelopen paar maanden heeft de aandacht van kerk zich gericht op de buitengewone gebeurtenissen rondom de vestiging van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hier in de Salt Lake Valley en elders in de wereld. Het is schitterend om te zien dat er wijken en gemeenten zijn die de pioniersherdenking van dit jaar aangripen om de Utah-pioniers van 1847 te eren, en in het verleden daarvan de opmerkelijke prestaties van onze pioniers elders in de wereld, die met geloof bij elk van hun voetstappen baanbrekend werk hebben verricht.

De handker die men in Siberië heeft gebouwd en die momenteel van zendingengebied naar zendingengebied in Rusland en Oekraïne gaat, is een goed voorbeeld van de wereldwijde inspanningen ter ere van de pioniers. Er bestaan plannen om met die handker, als laatste onderdeel van de tocht, door Emigration Canyon te trekken, om op 22 juli bij het This Is The Place State Park te eindigen.

Dit is een jaar waarin wij ons verleden in herinnering roepen en kracht putten uit

het gelovige en moedige voorbeeld van de onoverwinnelijken van gisteren, om zelf als overwinnaar uit de strijd van nu te komen. Ter ere van die grote pioniers uit vele landen zullen we hun verslagen aanhalen, die ons vaak tot tranen toe roeren en ons hart met dank vervullen. Door middel van muziek, toneel en reïncenering van de tocht zullen we herinnerd worden aan de ongeloflijke pioniersdaden, zowel materieel als spiritueel. We zullen de tocht van de grondleggers van deze bedeling evenwel nooit goed begrijpen als we niet eerst hun geestelijke fundament begrijpen. Als we dat verband eenmaal hebben gelegd, zullen we zien dat hun tocht overeenkomt met die van ons. In elke voetstap die zij hebben gedaan, zit voor ons een les - lessen in liefde, moed, ijver, toewijding, volharding en, bovenal, geloof.

Het geloof van de Utah-pioniers van 1847 was gebaseerd op beginselen. Zij lieten hun woningen, hun tempel, en in sommige gevallen hun familieleden achter op zoek naar een toevluchtsoord waar zij zonder gevaar voor vervolging hun godsdienst konden belijden. Veel konden ze niet meenemen aan proviand en goederen, maar elke huifkar en handkar was zwaarbeladen met geloof - geloof in God, geloof in de herstelling van zijn kerk door de profeet Joseph Smith, en het geloof dat God wist waar ze naartoe gingen en dat Hij ze zou bijstaan.

En van de reizigers die in 1847 de *Mormon Trail* had afgelegd, heeft dat het 'pad van de hoop' genoemd. Dat klinkt mij goed in de oren: 'pad van de hoop'. Daarin komt het universele menselijke verlangen tot uiting om een veilige haven te vinden, een gemeenschap van de heiligen waar men één is en waar de hoop heerst.

De 19de-eeuwse pioniers die we dit herdenkingsjaar hulde brengen, wilden niet de held spelen, maar toch hebben ze zich op heroïsche wijze geverd. En dat maakte ze tot heiligen. Ze waren een groep gelovigen

die het goede om de juiste redenen probeerden te doen, gewone mensen die geroepen waren om een buitengewoon werk te doen. Soms gaven ze toe aan ontmoediging en vervielen tot mokken en klagen. Maar uiteindelijk kreeg toch hun geloof in God en in de man die zij steunden als hun profeet en leider, de overhand; en behalve hun koers stelden ze ook hun visie en houding bij. Aldoende vonden ze vreugde temidden van de ontberingen en beproevingen die de reis met zich meebracht.

Bijna zeven jaar vóór de exodus naar de bergen van Utah riep William Clayton zijn medeheiligen in Engeland per brief op om naar Zion te komen, niet wetend dat Zion zich spoedig in huifkarren en handkarren naar het westen zou begeven. Hij schreef: 'Hoewel we (...) ver van elkaar verwijderd zijn, vergeet ik u niet. Maar laat het gezegd zijn ter ere van God dat alles wat ik heb doorstaan, mij nooit schade heeft berokkend of ontmoedigd, maar mij alleen ten goede is gekomen.

'We zijn soms bijna omgekomen van de hitte (...) soms bijna doodgevroren. We sliepen op planken in plaats van veren. (...) We hebben in doornatte kleren rondgelopen zonder die te kunnen drogen of droge aan te trekken (...) moesten onder de blote hemel slapen in strenge kou, en er ons nog veel meer overkomen waarvan u geen weet heeft (...) [toch] (...) zijn we gezond en opgewekt (...).

'Als u getrouw bent, hoeft u de reis niet te vrezén. De Heer zorgt voor zijn heiligen.¹

William Clayton zou later in Iowa de tekst van 'Komt, heiligen, komt' schrijven. Hij en vele anderen zouden gedurende de tocht van ruim 2000 km naar Utah zelfs nog grondiger leren dat 'u de reis niet hoeft te vrezén' als u vergezeld gaat van geloof.

Kunnen we een les leren uit de ervaringen van de pioniers? Ik denk het wel. Het geloof waaruit de pioniers van 1847 putten, alsook de pioniers in andere landen, was een eenvoudig geloof met als kern de fundamentele leringen van het herstelde evangelie dat zij hadden aanvaard. Daar ging het bij hen in wezen om, en ik ben van mening dat het bij ons daar ook om gaat. Ons geloof moet zich richten op de fundamentele waarheden dat God leeft en dat wij zijn kinderen zijn, dat Jezus Christus zijn eniggeboren Zoon is, en dat Hij onze Heiland is. Wij moeten weten dat Zij de kerk in zijn volheid op aarde hebben hersteld door de profeet Joseph Smith. Door het herstelde evangelie van Jezus Christus leren we dat het plan van gelukzaligheid van onze Vader voor zijn kinderen helder is en vrij eenvoudig als we het in echt geloof bestuderen en aanvaarden.

De reis van Nauvoo naar de Salt Lake Valley in 1847 verschilt in wezen niet van de reis van een jonge zendeling die eind 1993, als een van de eerste heiligen der laatste dagen, van Idaho naar Sibirië reist om daar zendingswerk te doen. Nagegenoe elke dag komen onze zendingelingen aan in landen waarvan ze de taal mondjesmaat beheersen en waar het eten, de cultuur en de levensomstandigheden hemelsbreed

verschillen van wat ze gewend zijn. En toch gaan ze onverschrokken als hedendaagse pioniers. Onbevreesd voor de reis, met geloof bij elke voetstap brengen zij de mensen het goede nieuws van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

In geloof kunnen wij net zo onverschrokken en onbevreesd zijn voor de duur van onze reis, of we nu een ouder zijn met een weerspanning kind, of een alleenstaande ouder die haar kinderen een goede opvoeding probeert te geven, of een jongere die zijn weg probeert te vinden in deze slechte en verwarrende wereld, of een vrijgezel die de levensreis alleen moet afleggen. Ongeacht de moeilijkheidsgraad van de reis en ongeacht het gewicht van onze last, kunnen we troost putten uit de gedachte dat anderen die ons zijn voorgedaan, smartelijke en tragische beproevingen hebben weten te dragen door zich tot de hemel te wenden voor goedersrust, troost, en hoopvol vertrouwen. Evenals zij kunnen wij weten dat God onze eeuwige Vader is, dat Hij individueel en collectief om ons geeft, en dat wij, zo lang wij ons geloof en vertrouwen in Hem blijven oefenen, 'de reis niet hoeven te vrezén'. Evenals de pioniers van 1847 op hun reis naar het westen relatief dicht bij het verse water van bijvoorbeeld de Platte en de Sweetwater River bleven, moeten wij het Levende Water van Christus volgen en drinken om ons geloof te versversen en onze inspanningen vol te houden op ons pad door de sterfelijheid.

Het leven is niet altijd gemakkelijk. Ergens op onze reis voelen we ons wellicht als de pioniers toen zij door Iowa trokken – tot onze knieën in de modder, gedwongen een paar van onze dromen langs de weg te begraven. We stuiten allemaal op rotsachtige bergketens, waar de wind ons in het gezicht blaast en de winter zich aankondigt. Soms lijkt het wel alsof het stof ons in de ogen blijft prikken en ons het zicht blijft benemen. En er is altijd een Devil's Gate, die wijd openzwaait om ons te verlokken. Wie wijs en getrouw is, stippelt een koers uit die zo ver mogelijk van verleiding vandaan is, terwijl anderen – en soms zijn dat mensen die ons dierbaar zijn – zwichten voor de bekoring van het gemak, het gerief, het comfort en de rust. Af en toe bereiken we, zoals de pioniers, de top van een berg, om voor ons alleen maar meer bergtoppen te zien liggen, hoger en adembenemender dan de top waar we ons op bevinden. Puttend uit onvermoede reservoires van geloof en volharding, banen wij ons, evenals onze voorvaders, moeizaam een weg naar die dag als onze stem zich voegt bij die van alle pioniers die in geloof hebben volhard om 'alles wel!, alles wel!' te zingen.

En hoe zullen we ons dan voelen, als het schouder aan schouder staan met de grote

pioniers uit de kerkgeschiedenis? Hoe zullen ze over ons denken? Zullen zij geloof bij elke voetstap van ons zien? Ik geloof het wel, vooral ook omdat zij ons leven en onze ervaringen bezien vanuit een weids eeuwig perspectief. Hoewel onze reis tegenwoordig lichamelijker minder van ons vergt dan de tocht van onze pioniers 150 jaar geleden, is die niet minder gevaarlijk. Uiteraard viel het niet mee een werelddeel te overbruggen om in een droge woestijn een nieuw tuis op te bouwen. Maar wie zal zeggen dat moeilijker is geweest dan tegenwoordig een rechtschape leven te leiden in een verwarrende, zondige wereld, waarin het pad voortdurend veranderd, waarop bovendien de goddelijke bakens van goed en kwaad vervangen worden door politiek eigenbelang en vervaagde zedelijkheid. Het pad waarop we tegenwoordig reizen is verraderlijk, en uit de Schriften leren wij dat zo tot het einde toe blijft. Maar wie beloning die ons wacht zal dezelfde zijn als die van alle pioniers die door de eeuwen heen de leringen van de Heer Jezus Christus getrouw hebben nageleefd, goede keuzen hebben gemaakt, en alles hebben gegeven ter opbouw van het koninkrijk Gods op aarde.

Wij zijn de erfgenamen van een ontzagwekkend erfgoed. Nu hebben wij de eer en de plicht om mee te werken aan de voortgaande ontvouwing van de herstelling. Ook nu kunnen we grote en heroïsche geloofsdaden tot stand brengen. We zullen elk greintje van onze kracht, wijsheid en energie nodig hebben om de hindernissen te nemen die voor ons liggen. Maar zelfs dat zal niet genoeg zijn. Wij zullen er evenals onze pioniers achterkomen dat we alleen in geloof – *echt* geloof, beproefd en gelouterd – bescherming en vertrouwen vinden op de riskante paden door ons leven.

Wij zijn allen verenigd – 19de- en 20ste-eeuwse pioniers en meer – in onze grote reis om de Heer Jezus Christus te volgen, zodat zijn zoenoffer wonderen in ons leven tot stand kan brengen. Hoewel we allen waardering kunnen hebben voor de gelovige voetstappen van Joseph Smith en zijn volgelingen van Palmyra naar de evangenis in Carthage, en verder over de vlakten, behoren we immer en altijd van eer en ontzag blijk te geven voor het pad dat alleen onze Meester is gegaan. Zijn getrouwe voetstappen naar Getsemane en naar Golgota voerden tot de redding van iedereen en maakte de terugkeer naar ons hemelse tuis mogelijk.

Laten we bedenken dat de Heiland de Weg, de Waarheid en het Leven is, en er kan geen grotere belofte zijn dan te weten dat Hij ons, bij getrouwheid, op zekere dag met de armen van zijn liefde zal omvatten (zie Leer en Verbonden 6:20). Hij is er altijd om ons aan te moedigen, vergiffenis te schen-

ken, en te redden. Daarom hoeven we, als we geloof oefenen en ijverig zijn in het onderhouden van de geboden, de reis niet te vrezen.

In de zomer stond ik met drie van mijn kleinzoons op een berg die bekend is als de *Eminence*. We keken neer op de Sweetwater River waar vlakbij de groep Willie gestrand was, hongerig en stervend van de kou. We lezen in de dagboeken over de vreugde die hun redding teweegbracht. Zo schreef John Chislett: 'Net toen de zon prachtig onderging achter de verre heuvels (...) zagen we verschillende huifkarren (...) op ons afkomen. Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurgedreue door het kamp (...) Er klonken vuurdekreten; sterke mannen lieten hun tranen de vrij loop over hun gegroefde en gebruide gezichten. (...) Die avond hoorden we, voor het eerst in lange tijd, de lofzangen van Zion in het kamp. (...) Nu de honger gestild was en het hart vervuld was van dankbaarheid jegens God en onze goede broeders, verenigden wij ons in gebed, waarna wij gingen slapen.'²

Op dat moment, toen we op dezelfde heuvel stonden vanwaar de groep Willie hun redders zag aankomen, overdacht ik de vreugde die ons hart zal vervullen als we tot het volle besef komen van het eeuwige belang van de grootste redding – de redding van het gezin van God door de Heer Jezus Christus. Want het is dankzij Hem dat we de belofte van het eeuwige leven hebben. Ons geloof in de Heer Jezus Christus is de bron van onze geestelijke kracht, die u en mij de zekerheid geeft dat we de reis niet hoeven te vrezen. Ik weet dat de Heer Jezus Christus leeft, en ons standvastig geloof in Hem zal ons door ons leven loodsen, waarvan ik getuig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Brief uit Commerce, 10 december 1840, William Clayton Collection, LDS Church Archives.
2. Geciteerd in LeRoy R. Hafen en Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1858–1860* (1976), 106–107.

Geloof bij elke voetstap: de heroïsche tocht van de pioniers

De videopresentatie laat zien hoe het Eerste Presidium zes historische plaatsen bezoekt en eer bewijst aan de pioniers.

President Gordon B. Hinckley in Nauvoo (Illinois).

Commentaar: **President Hinckley**

De heroïsche pionierstocht van de heiligen der laatste dagen is begonnen aan de Mississippi. Hier in Nauvoo hadden ze het moerasland veranderd in een welvarende stad. Maar Nauvoo zou geen eindpunt zijn – eerder een rustplaats van korte duur. De hevige vervolging die de heiligen uit Missouri had verdreven, bedreigde ook hier weer hun leven en hun stad. De profeet Joseph Smith en Hyrum vonden op 27 juni 1844 de dood in de gevangenis van Carthage. Het doek zou weldra vallen voor Nauvoo.

Zondag 1 februari 1846, de heiligen vierden voor het laatst de sabbat samen in de 'Stad van Joseph'. De volgende dag gaf Brigham Young gezinnen de opdracht om binnen vier uur klaar te zijn voor vertrek.

In de ijsselijke kou van die bittere winter was de exodus begonnen. Vele heiligen

pakten hun bezittingen op, sloten de deur van hun woning voor het laatst en richtten zich op wat over de rivier lag – het westen.

Nauvoo ligt er nu vredig bij. De huizen en winkels zijn liefdevol gerestaureerd. In deze plaats zijn de ijver en toewijding nog voelbaar. Ik zie hun moed en vakmanschap waarmee zij een stad voor God bouwden.

Hoe zullen de heiligen zich gevoeld hebben toen zij zoveel moesten achterlaten: de ontgonnen velden, de geplante bomen, de tempel die ze hadden gebouwd. De mannen, vrouwen en kinderen verlieten hun woning, klommen op hun wagen, reden naar de rivier, staken die over en gingen langzaam op weg door Iowa. Af en toe keken ze achterom naar wat zij achterlieten en nooit meer terug zouden zien.

Weggaan uit Nauvoo was een opmerkelijke geloofsdaad. Er wachtte de pioniers

heel wat ontbering, maar ze hadden geloof in hun leiders en geloof in de Heer en zijn goedertierenheid. Het geloof dat Hij zijn volk opnieuw naar het beloofde land zou leiden. Het geloof dat zij niet zouden wankelen noch vallen. Daarom gingen zij de wildernis in, hun tocht gekenmerkt door geloof bij elke voetstap.

Commentaar: President Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium

Langzaam bewogen zij zich naar het westen. Velen waren slecht voorbereid op de afmattende reis. Lage temperaturen, aanhoudende regen en modder kniehoog stelden zelfs de meest doorgewinterde emigrant op de proef. Ze deden er maar liefst 131 dagen over om door Iowa te trekken.

Evenals het leger van Israël hadden ze overdag een wolkkolom en 's nachts een vuurkolom. Uit de ontberingen van Iowa ontstond de lofzang die al generaties lang weerklinkt. 'Komt, heiligen, komt, geef werk noch strijd gevreesd, maar uw reis blij volbracht.'

Deze getrouwe pioniers bouwden hulp-posten bij Garden Grove en Mount Pisgah voor wie zouden volgen, en reisden verder naar de rivier de Missouri, waar zij overwinterden.

Hier in Winter Quarters was Zion in de wildernis. Onder leiding van president Brigham Young organiseerden de mensen zich en voegden hun schamele middelen samen. Toch kon dat de kampen niet vrijwaren van ziekte en dood.

Dit monument staat bovenop de graven van een onbekend kind en zeven andere pioniers. Het ontroert mij dat deze edele heiligen zo'n hoge prijs hebben betaald om gehoor te kunnen geven aan de oproep van een profeet om hun huis te verlaten en naar het westen te reizen.

Voor velen was het een strijd en ze verloren veel. Deze edele pioniers hebben met recht een pad van pijn gevolgd en een spoor van tranen achtergelaten. Hun reis is voorbij, maar hun namen leven voort als getuige van hun liefde voor de waarheid en hun geloof in de Heer.

Commentaar: President Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium

Toen in april 1847 de lente aanbrak, wees het Quorum der Twaalf, onder leiding van Brigham Young, een stootgroep aan, die Winter Quarters met 143 mannen, 3 vrouwen en 2 jongens, 72 wagens, 93 paarden, 66 ossen, 52 ezels, 19 koelien, 17 honden en enkele kippen verliet.

Tussen dat toeluchtsoord en de belofte van Zion lagen de uitgestrekte vlakten en de Platte River – hun levensader op hun reis naar het westen. Zij reisden door Nebraska, telden de kilometers die werden afgelegd, en kwamen voorbij Chimney Rock, een berg die plots uit de prairie opdoemt.

In dit land, dat bezaaid is met alsemstruiken en waar de lucht doortrokken is van stof, sjokten de vermoeide ossen voort, kraakten de wagenwielen, zwoegen moedige mensen, en huilden af en toe de wolven. Zelfs nu nog kan men hun sporen in het landschap zien. De pioniers verlieten de North Platte en volgden nu de Sweetwater, een riviertje dat zij vaak zouden doorwaden. Een paar van die 19e-eeuwse reizigers lieten tijdens hun kampement bij Independence Rock hun naam achter in de granieten rotsen.

Na Independence Rock kwamen de wagens langs Devil's Gate, een diepe kloof in de heuvels die vaak wordt vermeld in hun dagboeken. De route ging spoedig de rotsen en bergen in.

Deze plek bij Rocky Ridge is heilige grond. Het is een van de hoogste punten van de route. De pioniers die over deze bergkam gingen, kregen het zwaar te verduren – sommigen vonden zelfs de dood – bij de beklimming van deze steile helling. Ik heb hier een spijker en een stukje ijzer die zijn losgestoten van een wagen of handkar. Stel u eens voor hoe het moet zijn geweest om in een wagen naar boven te gaan; of om een handkar te trekken.

Sommigen is de beklimming van Rocky Ridge fataal geworden. De handkargroepen van Martin en van Willie werden hier vlakbij door de vroege sneeuwstormen verrast. De hulp die uit Salt Lake City

President Thomas S. Monson voor het beeld Tragedy at Winter Quarters, vervaardigd door Aourd Fairbanks, in Winter Quarters (Nebraska).

kwam toegesnel, kon niet verhinderen dat bijna tweehonderd mensen omkwamen in de koude en diepe sneeuw.

Velen vonden in die wanhopige tijd beschutting in Martin's Cove. Bij Rock Creek staat nu een gedenksteen ter ere van hen die hier begraven liggen, voor hun geloof ondanks de vreselijke ontberingen.

Uit het heroïsche geploeter van de handkarpioniers leren wij een grote waarheid. Iedereen moet door een louterend vuur heen, zodat het onbeduidende in ons leven kan wegsmelten, en ons geloof

helder, gaaf en sterk zal zijn. Het lijkt erop dat ieder te maken krijgt met pijn, verdriet en smart, de rechtschapenen en gelovigen niet uitgezonderd. Toch maakt dit deel uit van de loutering, noodzakelijk om God te leren kennen.

Commentaar: President Monson

Met het Wind River-gebergte in het noorden, gaat de pioniersroute door de South Pass, de enige grote pas tussen de bergketens door en de meest directe route naar het Great Basin. Zij kwamen Utah in het noordoosten binnen en bewogen zich moeizaam door Echo Canyon, een smalle doorgang die wordt geflankeerd door rode, overhangende rotsen.

Dit laatste stuk zou hun laatste beetje kracht opeisen. Voor hen strekten zich ontelbare heuvels en bergen uit in alle richtingen. Waren zij eerst enthousiast omdat het eind van de tocht in zicht was, nu zonk hen de moed in de schoenen omdat zij wisten dat ze maar een kant opkonden – eroverheen.

Vanaf deze hoge berg, die ze Big Mountain noemden, zagen de pioniers hun nieuwe thuis voor het eerst, een glinsterende bergvallei aan de horizon. Wat moeten ze blij geweest zijn! De ontelbare offers en ontberingen waren bijna voorbij. De Salt Lake Valley was in zicht. Hoewel er nog veel problemen in het verschiet lagen, hadden ze het volgehouden. Met kapotte en vermoeide voeten, hadden zij

Hier en daar langs de Mormon Pioneer Trail is de route van de pioniers nog steeds in steen gegrift.

President James E. Faust bij Rocky Ridge in Wyoming.

gelijke tred weten te houden met hun geloof.

Big Mountain heeft een speciaal plaatsje in mijn hart. Gibson Condie, een pionier-voorouder van mij, is over deze berg heengekomen toen hij op weg was naar de gestrande handkarpioniers. Op bevel van een profeet reisde hij naar deze plek in de bitterkoude winter van 1856. Er lag ongeveer vijf meter sneeuw. Ik ben dankbaar voor deze pioniervoorouder, die huis en haard verliet en zijn leven waagde om mensen in nood te hulp te komen.

Commentaar: President Faust

President Young kwam op zaterdag 24 juli in de vallei aan. De pioniers, die van zover waren gekomen en zoveel gegeven hadden, rusten op de sabbat om God te aanbidden en Hem dank te zeggen dat zij het hadden gehaald.

Ze doorkruisten een continent, 'één uit een stad en twee uit een geslacht' (Jeremia 3:14), naar een nieuw leven in de woestijn. Wat anders dan een goddelijke herstelling had hen kunnen aanzetten tot een dergelijk avontuur en had dergelijke offers kunnen eisen? Zij waren in geloof gegaan in de overtuiging dat God leeft en dat Hij wist waar hun stappen naartoe zouden leiden.

In deze vallei vatten zij nieuwe moed voor de taken die voor hen lagen. Ze moesten huizen bouwen, grond ontginnen, gewassen planten en een tempel bouwen.

Commentaar: President Hinckley

Ten noorden van de Salt Lake Valley doemt een koepelvormige berg op.

Brigham Young heeft die berg in een visioen gezien voordat de heiligen uit Nauvoo vertrokken. Hij zag een banier op de berg neerdalen en hoorde Joseph Smith zeggen: 'Bouw onder dit punt (...) en u zult voorspoedig zijn en vrede hebben.'

Toen Brigham Young de vallei binnenreed, herkende hij de berg onmiddellijk. In de morgen van 26 juli 1847 beklommen de mannen die later het Eerste Presidium zouden vormen, en enkele leden van de Twaalf deze berg.

Die kleine groep priesterschapsleiders zagen uit over de vallei. 'Hier zullen we ons vestigen', zei president Young, 'hier za de Heer zijn volk laten gedijen.'

Nu ik op Ensign Peak sta en de vallei beneden mij zie, bewonder ik de vooruitziende blik van dat groepje mannen. Die profeten, gekleed in oude, haveloze plunje, met laarzen aan hun voeten die zij meer

dan 1500 kilometer gedragen hadden, bespraken een millenniaans visioen. Het was stoutmoedig. Het was bijna ongelooflijk.

Daar stonden ze dan, ruim 1600 kilometer van de dichtstbijzijnde nederzetting in het oosten en haast 1300 kilometer van de Grote Oceaan. Ze bevonden zich in een onbeproofd klimaat. Nog nooit hadden ze daar een gewas geteeld. Ze hadden daar nog niets gebouwd.

Het waren ballingen, verdreven uit hun mooie stad aan de Mississippi naar het woestijngebied in het westen. Maar zij werden gedragen door een visioen, gebaseerd op het geopenbaarde woord in de Schriften: 'En Hij zal een banier opheffen voor de volken, en de verdrevenen van Israël verzamelen en de verstrooide[n] van Juda vergaderen van de vier einden der aarde' (Jesaja 11:12).

Die grote pioniersbeweging van meer dan een eeuw geleden is nu ook actief. Ook in onze aderen stroomt pioniersbloed, net zoals bij hen die naar het westen gingen. Het is de kern van onze moed om hedendaagse bergen te trotseren en van onze toewijding om het vaandel over te nemen. Het geloof van die eerste pioniers leeft voort, en de hedendaagse pioniers die over een duidelijke visie van het werk van de Heer beschikken, zijn de volken tot zegen.

De voetstappen die zulke diepe sporen hebben achtergelaten in het binnenland van Amerika, laten evenzeer hun sporen achter in landen over de hele wereld – van België tot Brazilië en van Frankrijk tot de Filipijnen. Stap voor stap, in geloof, zijn we samen op weg naar een glorieus bestemming – de opbouw van Gods koninkrijk op aarde, om alle mensen waar ook ter wereld uit te nodigen om tot Christus te komen, de Verlosser en Heiland van de wereld. □

Gezicht op Salt Lake City

Trouw aan het geloof

President Gordon B. Hinckley

'Met een dusdanig geweldig erfgoed kunnen wij niet minder dan ons best doen. De pioniers verwachten dat van ons. Dat mandaat hebben wij van de Heer.'

In het verlengde van die video wil ik nog iets meer zeggen over onze voorouders. Het is al een paar keer eerder gezegd, we gedenken dit jaar dat zij 150 jaar geleden aankwamen in deze vallei, en ik wil publiekelijk ingaan op hun geweldige prestaties en wat die voor ons betekenen. De meesten van u zijn vertrouwd met het verhaal, maar het is het waard nogmaals te vertellen.

Het verhaal is zo omvangrijk, zo beladen met menselijk leed en geloofservaringen dat het nooit zal gaan vervelen.

Of u nu afstamt van de pioniers of u gisteren liet dopen, ieder is de begunstigde van die grote onderneming.

Wat is het geweldig om terug te kunnen kijken op grote en edele voorouders. Wat fijn dat we de ontvangers zijn van een schitterend erfgoed, dat verhaalt over de leidende hand van de Heer, over het luisterende oor van zijn profeten, over de totale toewijding van een grote groep heiligen die de zaak voor hun eigen leven stelden. Het is dan ook geen wonder dat honderdduizenden van ons, ja zelfs miljoenen, in juli stil zullen staan bij hun wonderbaarlijke prestaties, en ons zullen verblijden over het wonder dat is gebouwd op het fundament dat zij hebben gelegd.

Sta mij toe Wallace Stegner te citeren. Hij was geen lid van de kerk, maar studeerde gelijk met mij aan de University of Utah. Later was hij professor creatief schrijven aan Stanford en winnaar van de Pulitzerprijs. Hij had een scherp oog en was een gewetensvolle wetenschapper. Hij heeft het volgende over de mormoonse pioniers geschreven:

'Zij vestigden een gemenebest, of zoals zij het noemden, een koninkrijk. Maar het verhaal van hun migratie is meer dan het verhaal over de vestiging van Utah. Tijdens hun hidzra ontsloten zij zuidelijk Iowa van Locust Creek tot aan de Missouri, ze legden wegen aan, bouwden de eerste bruggen, vestigden de eerste woonplaatsen. Zij veranderden de Missouri bij Council Bluffs van een handelspost en een indianenliaison in een vooruitgeschoven post van de beschaving, stichten nederzettingen op beide oevers van de rivier en maakten van Winter Quarters (...) en later Kanesville (...) bevoorradingssteden die Independence, Westport en St. Joseph naar de kroon staken. Hun landkaarten en bakens, hun bruggen en veerboten, bedoeld voor de heiligen die zouden volgen, werden ook gebruikt door niet-mormonen. (...)'

Hij vervolgt: 'De mormonen waren een van de drijvende krachten bij de ontsluiting van het westen. Hun hoofdgroep ontsloot zuidelijk Iowa, de Missouri-frontier, Nebraska, Wyoming, Utah. De groep Samuel Brannan, de heiligen uit het oosten, die rond Kaap Hoorn voeren met het schip de *Brooklyn*, en het Mormoons Bataljon dat 2500 kilometer marcheerde van Fort Leavenworth naar San Diego, waren vertakkingen van de mormoonse beweging; gezamenlijk droegen zij bij tot de ontsluiting van het zuidwesten en van Californië. Er waren soldaten van het bataljon in Coloma toen er goud glinsterde bij Sutters molenvliet (...) Brigham Youngs koloniserende mormonen klommen na een kort verblijf in de Salt Lake, Utah en Weber Valleys weer op de bok en zwermden uit naar noordelijk Arizona tot de Lemhi River in Idaho, en van Fort Bridger

in Wyoming tot Genoa in Carson Valley (...) en in het zuidwesten voorbij St. George en Las Vegas tot San Bernardino.¹

Dat is in een notendop een verslag van hun opmerkelijke prestaties.

In slechts zeven jaar tijds hebben onze mensen, op de vlucht voor het bevel tot uitroeiing van gouverneur Boggs van Missouri, in Illinois een stad gebouwd die toen de grootste van de staat was. Die stad lag aan de Mississippi in een bocht van de rivier. Daar bouwden zij stenen huizen en een school, richtten een universiteit op, trokken een vergaderzaal op en bouwden hun tempel, naar verluidd het prachtigste gebouw in de hele staat. Maar de haat jegens hen bleef opblazen. Dat leidde tot de dood van hun leider, Joseph Smith, en zijn broer, Hyrum, die op 27 juni 1844 neergeschoten werden in de gevangenis van Carthage.

Brigham Young wist dat ze daar niet konden blijven. Ze besloten naar het westen te trekken, naar een afgelegen plek waar, zo had Joseph Smith gezegd, (...) de duivel ons niet kan uitroeken.² Op 4 februari 1846 reden de eerste huifkarren door Parley Street naar de rivier. Ze werden overgezet en hobbelden Iowa in. Ze kregen bitterkoud weer te verduren. De rivier bevroor en zij staken op het ijs over. Met Nauvoo achter zich gaven zij zich over aan de elementen van de natuur en de genade van God.

Toen de dooi inzette was er modder, diepe en verraderlijke modder. De karren zakten er tot hun as in weg en de spannen moesten verdubbeld of verdriedubbeld worden om ze in beweging te krijgen. Ze gingen waar nog nooit iemand was geweest.

Toen zij eindelijk de Grand Encampment aan de Missouri bereikten, bouwden ze honderden onderkomens, sommige heel primitief, andere gerieflijker. Maar alles was beter dan het verraderlijke weer.

De hele winter van 1846 leidden de smidseuren en galmden de aambeelden in die nederzettingen om karren te maken. Mijn eigen grootvader, amper twintig, ontpopte zich tot een kundige smid en karrenmaker. Geen talent was in die dagen nuttiger dan het buigen van ijzer. Later zou hij zijn eigen kar maken en met zijn jonge vrouw, zijn baby en zwager naar het westen trekken. Ergens op die lange reis werd zijn vrouw ziek en stierf. Dezelfde dag stierf ook zijn zwager. Hij begroef ze beiden, nam in tranen afscheid van ze, pakte zijn baby liefdevol op en vervolgde zijn weg naar de Salt Lake Valley.

In de lente van 1847 vertrokken de eerste wagens van de hoofdgroep uit Winter Quarters in de richting van het westen. Zij volgden de route aan de noordkant

President Gordon B. Hinckley (midden) begroet de leden van het Quorum der Twaalf na binnenkomst in de Tabernakel.

van de Platte River. De kolonisten die naar Californië en Oregon trokken, volgden de route aan de zuidkant. Langs de route van de mormonen zou later de Union Pacific Railroad en de transcontinentale snelweg lopen.

Zoals u weet, reden ze op 24 juli 1847, na 111 dagen, uit het bergreviën de Salt Lake Valley in. Brigham Young zei toen: 'Hier is het.'³

Ik heb eerbied voor die uitspraak. Ze hadden door kunnen reizen naar Californië of Oregon waar de grond goed was, waar er voldoende water was, waar het klimaat gematigder was. Jim Bridger had hen afgeraden om iets te telen in de Salt Lake Valley. Sam Brannan had er bij Brigham Young op aangedrongen om door te reizen naar Californië. En nu keken ze uit over een dorre vallei, waarin westelijke richting het zoute water in de julizon glinsterde. Nog nooit was er een ploegschaar in de zongebakken bodem gezet. En daar stond Brigham Young, 46 jaar oud, die zijn mensen zei dat dit de plaats was. Ze hadden nog nooit een gewas gezaaid noch geoogst. Ze wisten niets van het klimaat. Spoedig zou de vallei volstromen met tienduizenden die zich nu nog op de vlakten bevonden. Zij aanvaardden

Brigham Youngs profetische verklaring.

Al snel sprongen de huizen in de vallei als paddestoelen uit de grond. Er werden bomen geplant, en het wonder is dat ze groeiden. De bouw van een schitterende tempel werd in gang gezet, een karwei dat veertig jaar in beslag zou nemen. Vanaf het begin in 1847 totdat de spoorweg in 1869 in gebruik werd genomen, kwamen ze met tienduizenden tegelijk naar hun Zion in de bergen. Nauwvo was geëvacueerd. De tempel daar was door een pyromaan aangestoken, waarna een storm de muren neerhaalde.

In 1837 was het zendingswerk in Engeland begonnen. En vandaar verbreidde het zich naar Scandinavië en geleidelijk naar Duitsland en andere landen. Alle bekeerlingen wilden naar Zion.

Die vergadering was niet een lukrake onderneming. De agenten van de kerk hielden toezicht op elk detail. Er werden schepen gecharterd om de emigranten naar New Orleans, New York en Boston te vervoeren. Het einddoel was altijd hetzelfde, de Salt Lake Valley, van waaruit de emigranten in alle richtingen uitwaaiden om nieuwe steden en nederzettingen te stichten, meer dan 350 in het gebied van de Rocky Mountains.

Er stierven onderweg honderden mensen. Ze stierven aan cholera, zwarte kanker, of uitputting, honger en bittere kou.

Welbekend is de afschuwelijke tol die de handkarrengroepen van Willie en van Martin in 1856 hebben betaald.

Er waren geen wagens genoeg om alle bekeerlingen uit Engeland en het Europese vasteland te vervoeren. Als ze naar Zion kwamen, zouden ze moeten lopen en een handkar trekken. Honderden deden dat en reisden sneller dan de spannen ossen deden. Maar deze twee groepen liepen in 1856 de dood tegemoet. Ze vertrokken laat in het jaar, en niemand wist dat ze eraan kwamen. Hun karren waren niet klaar. Een paar die zich een huifkar konden veroorloven, werden hun toegewezen als begeleiders. Zingend gingen ze op weg. Ongewis van wat hun te wachten stond.

Ze hielden de route langs de Platte River aan. Bij Fort Laramie begonnen hun moeilijkheden. Het begon te sneeuwen. Hun voedselvoorraad slonk zienderogen. Op de vlakten van Wyoming wisten ze dat de situatie hopeloos was. Ongeveer tweehonderd mensen kwamen om in die tragische mars.

De verhalen van wie erbij waren zijn legio. Zij leden onmenselijk en droegen voor

de rest van hun leven de littekens mee van hun vreselijke ervaring. Het was een tragedie die zijn gelijke niet kent in de geschiedenis van de kerk.

Alles bij elkaar genomen, kan niemand zich voorstellen noch begrijpen hoe wanhopig hun situatie geweest moet zijn. Ik wil hulde brengen aan de leden van de ring Riverton Wyoming, die het tempelwerk hebben gedaan en een monument hebben opgericht voor hen die zijn omgekomen tijdens die dodenmars. Ik zou verhaal na verhaal kunnen vertellen, maar zoveel tijd heb ik niet. Ik vertel er een in het kort.

Bij Rock Creek Hollow, op grond nu in het bezit van de kerk, is een gemeenschapelijk graf van dertien mensen die dezelfde nacht zijn gestorven. Onder hen was een negenjarig meisje uit Denemarken die meereisde met een ander gezin. Ze heette Bodil Mortensen.

In oktober 1856 lag de sneeuw al twee voet dik toen de groep van James G. Willie beschutting zocht tegen de jagende storm. Bodil ging erop uit om takken te verzamelen om een vuur mee aan te leggen. Ze wist met de takken onder de arm haar kar nog te bereiken, maar stierf kort daarna aan de bevriezingsdood. Honger en koude hadden het laatste beetje leven uit haar uitgemedelde lichaam gezogen.

We danken de Heer dat dit alles nu anderhalve eeuw achter ons ligt.

Wij zijn nu de begunstigen van hun inspanningen. Ik hoop dat we dankbaar zijn. Ik hoop dat we in ons hart de dankbaarheid meedragen voor alles wat ze voor ons gedaan hebben.

Het is nu 1997 en de toekomst ligt voor ons. Van hen werd veel verwacht, maar ook van ons. Zij deden het met wat ze hadden. Wij hebben zoveel meer, met die ontzaglijke uitdaging om het koninkrijk verder op te bouwen. Er is nog zoveel te doen. Wij hebben de goddelijke opdracht om het evangelie naar alle naties, volken en talen te brengen. We hebben tot taak in de naam van de Heer Jezus Christus onderricht te geven en te dopen. De herren Heiland heeft gezegd: 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.'⁴

We maken deel uit van een grote en allesomvattende kruistocht voor waarheid en gerechtigheid. Gelukkig leven we in een tijd van *goodwill*. We zijn de bezitters van een erfgoed aan respect voor onze mensen. We moeten de fakkel overnemen en de wedren uitlopen.

Onze mensen bekleden overal ter wereld verantwoordelijke posities. Hun goede reputatie komt het werk van de Heer ten goede. Waar we ons ook bevinden, wat onze omstandigheden ook zijn, laten we

'als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is' dat nastreven.⁵

De kleine steen, gezien door Daniël, rolt voort met majesteit en macht. Nog steeds zijn er mensen die ons minachten. Laten we daar boven staan. Nog steeds zijn er mensen die ons een eigenaardig volkje vinden. Laten we dat als een compliment opvatten en hun door onze levenswijze laten zien welke kracht en goedheid onze overtuiging bij ons losmaakt.

Ofshoorn over de hele wereld de gezinnen uit elkaar vallen, moeten wij ons gezin hechter maken, sterker maken, in waarheid en gerechtigheid koesteren.

Met een dusdanig geweldig erfgoed kunnen wij niet minder dan ons best doen. De pioniers verwachten dat van ons. Dat mandaat hebben wij van de Heer. We hebben een visie van onze zaak en ons doel.

Laten we op zoek gaan naar de rechtvaardigen op aarde die naar onze heilboodschap willen luisteren. Laten we licht en begrip brengen aan een generatie die in haar desillusie geneigd is om het in andere zaken te zoeken.

God heeft ons gezegend met prachtige gebouwen waarin we onderricht kunnen geven in de waarheid. We hebben nu kerkgebouwen op alle continenten. Laten we die gebruiken om onze mensen te voeden 'met het goede woord Gods'⁶

We hebben nu overal tempels en er zijn er meerdere in aanbouw, zodat het grote werk van de verlossing der doden met nog meer vaart voortgang kan vinden.

Onze voorouders hebben een stevig en geweldig fundament gelegd. Nu is het aan ons om daarop een bovenbouw te zetten, goed ineenluitend waaraan Jezus Christus de hoeksteen is.

Mijn geliefde broeders en zusters, we zijn zeer gezegend! We hebben een gewel-

dig erfgoed, opgebouwd uit offers, lijden, dood, visie, geloof en de kennis en het getuigenis van God de eeuwige vader en zijn Zoon, de herren Heer, Jezus Christus.

De huifkarren van weleer zijn vervangen door vliegtuigen die het luchtruim doorklieven. De paard en wagen zijn vervangen door auto's met airco die voortsnellen over de snelwegen. We hebben voortaanstaande onderwijsinstellingen. We hebben grote schatten aan familiegeschiedenis. We hebben duizenden kerkgebouwen. De regeringen der aarde behandelen ons met respect. De media zijn ons gunstig gezind. Dit is onze tijd.

We eren onze voorvaders het beste als we de zaak van de waarheid met hart en ziel dienen. Moge de Almachtige ons begunstigen naarmate wij eernaar streven zijn wil te doen, en voorwaarts te gaan als 'uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, [en] een volk Gode ten eidgeendom.'⁷

Dat is mijn nederig gebed, nu ik zowel terug als vooruit gekeken heb in dit herdenkingsjaar, in de naam van onze Meester, de Heer Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

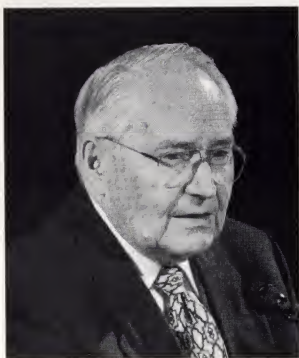
1. *The Gathering of Zion, The Story of the Mormon Trail*, blz. 6-7.
2. Zie *Leringen van de profeet [Joseph Smith]*, blz. 302. (Zie ook DHC 6:222.)
3. Roberts, B. H.; *Comprehensive History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, deel 3, hoofdstuk 93.
4. Marcus 16:15-16.
5. Geloofsartikel 13.
6. Jakob 6:7.
7. 1 Petrus 2:9.

De Geest, die u aanspoort goed te doen

Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heilige Geest zal voortdurend onze metgezel zijn als wij ons aan de wil van onze Vader in de hemel onderwerpen.'

Toen de pioniers eenmaal in de Salt Lake Valley waren, merkten ze dat het heel moeilijk was om van de woestijn hun woongebied te maken. Ze kregen dagelijks met problemen en tegenslagen te maken die hun eraan herinnerden dat hun nieuwe leven totaal verschilde van datgene waaraan zij gewend waren. Ze moesten huizen bouwen, land ontginnen, irrigatiegeulen graven, tuinen aanleggen, hout hakken en vee hoeden. De voortdurende stroom nieuwe immigranten, de droogte, de sprinkhanenplag, al deze factoren maakten het beheer van het nieuwe territorium zeer onzeker. Doordat het voorzien in de levensbehoeften van hun gezin zoveel energie van de vroege pioniers vergde, zakten sommigen van hen af tot gesteljelike onverschilligheid. Dit stemde de vroege kerkleiders tot ernstige bezorgdheid. Zij meenden dat sommige problemen die de heiligen hadden het directe gevolg waren van lakshied in het onderhouden van de geboden.

In 1856 startte het Eerste Presidium een hervormingsbeweging. Kerkleiders reisden

door het hele gebied om de heiligen tot bekering te roepen. Ze stuurden de huisbezoekers met een vragenlijst naar de gezinnen. Deze vragen waren onder meer:

Heeft u uw broeders of zusters in enig opzicht bedrogen?

Heeft u overspel gepleegd?

Heeft u de naam van de Godheid ijdel gebruikt?

Bent u onder invloed van sterke drank geweest?

Heeft u uw schulden afbetaald?

Leert u uw gezin het evangelie der zaligheid?

Bidt u iedere ochtend en avond met uw gezin?

Wooit u de vergaderingen in uw wijk bij? (De vragen zijn aangepast overgenomen uit *De geschiedenis van de kerk in de volheid der tijden*, blz. 366)

De heiligen werden door hun leiders aangemoedigd om zich opnieuw toe te wijden in dienstbetoon aan de Heer en het onderhouden van zijn geboden, en zij namen die raad aan en bekeerden zich.

In 1997 hebben wij veelal dezelfde problemen, hoewel onze wereld er heel anders uitziet. Wij zouden vandaag de dag zeker nog dezelfde vragen kunnen stellen. Sterker nog, de lijst kan waarschijnlijk langer worden als gevolg van nieuwe bronnen van verleiding waarover de eerste pioniers nooit gepeikierd zouden hebben. Het fijne evenwicht tussen leven in de wereld, maar niet van de wereld zijn is steeds moeilijker te vinden. De tijdschriften, radio, televisie en Internet omgeven ons met wereldse zaken. Sommige televisieprogramma's zijn met zoveel negatieve kritiek van het publiek ontvangen dat men een beoordelingssysteem heeft opgezet zodat de kijkers de inhoud van de programma's van tevoren kunnen inschatten. Hiermee geeft men duidelijkte ook dat er veel materiaal beschikbaar is dat vermeden dient te worden. Het is de vraag of

wij het beoordelen van programma's aan anderen kunnen overlaten. Wij zijn gelukkig gezegend met een bijzondere macht om ons bij het maken van deze belangrijke keuzen tussen goed en kwaad te leiden.

Op die bijzondere heilige avond waarop de Heiland besefde dat zijn aardse bediening ten einde liep, riep Hij de Twaalf bij elkaar voor wat wij *Het Laatste Avondmaal* noemen. Hij gaf hun de hoop dat zij niet alleen gelaten zouden worden nadat hij bij hun weg gegaan zou zijn. Hij troostte hun met deze woorden:

'Uw hart worde niet ontroerd; gij gelooft in God, gelooft ook in Mij.

'In het huis mijns Vaders zijn vele woningen – anders zou Ik het u gezegd hebben – want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal U tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben' (Johannes 14:1-3).

Op het ontvangen van deze zegen reageerde Judas, niet Iskariot, met de vraag: '(...) Here, en hoe komt het, dat Gij Uzelf aan ons zult openbaren en niet aan de wereld?

'Jezus antwoordde en zeide tot hem: Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woorden bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen.

'(...) maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Johannes 14:22-23, 26).

Na de opstanding van onze Heer en Heiland werd de beloofde Trooster aan hen gegeven die gewillig waren om zich in water te laten dopen en onder zijn heiligen te worden gerekend. Op de Pinksterdag vond de grote manifestatie van de Geest plaats en werden de Twaalf van de Heilige Geest vervuld.

Toen de Heiland aan de Nephieten verscheen, deed zich een soortgelijke gebeurtenis voor.

De vestiging van de kerk van de Heiland werd gevolgd door donkere dagen waarin de afval zijn intrede deed onder de leden van de kerk. Het gezag van het priesterschap werd wegens de onrechtvaardigheid van de mensen van de aarde weggenomen.

Het licht keerde naar de wereld terug door middel van de profeet Joseph Smith toen hij in 1820 het eerste visioen ontving. De profeet Joseph Smith werd een decennium lang zorgvuldig voorbereid om Gods kerk opnieuw te vestigen. Hij ontving het gezag van het priesterschap – eerst het Aäronisch priesterschap van Johannes de Doper, daarna het Melchizedekes priesterschap van Petrus, Jakobus en Johannes. Joseph ontving openbaringen en Gods stem

sprak weer uit de hemel. De communicatie tussen God en zijn profeet was hersteld.

Op 6 april 1830 kwam een kleine groep gelovigen bij elkaar om de kerk te organiseren. De profeet Joseph Smith vroeg de aanwezigen of zij gewillig waren om hem en Oliver Cowdery als hun leraren en bijzondere raadslieden aan te nemen. De aanwezigen staken hun hand op ten teken van goedkeuring.

Hoewel ze eerder reeds het Melchizedeks priesterschap hadden ontvangen, ordenden Joseph en Oliver elkaar toen tot het ambt van ouderling om te kennen te geven dat zij daardoor ouderling in de zojuist opgerichte kerk waren. Vervolgens werd het avondmaal bediend. Joseph en Oliver bevestigden daarna de gedoopten tot lid van de Kerk van Jezus Christus en verleenden hun de gave van de Heilige Geest. (zie *De geschiedenis van de kerk in de volheid der tijden*, blz. 67-68)

Wat een geweldige zegen om tot degenen te behoren die, door de macht van het priesterschap, in water zijn gedoopt en daarna door handoplegging de gave van de Heilige Geest hebben ontvangen.

Ouderling LeGrand Richards beschreef de gave van de Heilige Geest als volgt:

'Volgens mij is de gave van de Heilige Geest even belangrijk voor de mens als zonneschijn en water voor de planten. Neem ze weg en de planten sterven. Neem de Heilige Geest uit deze kerk en zij zou niets anders meer zijn dan welke andere kerk ook. Dit wordt ons heel duidelijk als we naar de leden van de kerk kijken, hun leven en toewijding.' ('De gave van de Heilige Geest', *De Ster*, mei 1980, blz. 127)

Gaven hebben alleen hun volledige waarde als ze gebruikt worden. De Heilige Geest zal voortdurend onze metgezel zijn als wij ons aan de wil van onze Vader in de hemel onderwerpen, Hem altijd indachtig zijn en zijn geboden onderhouden.

Ik herinner mij hoe dankbaar ik was tijdens een belangrijke periode in mijn leven dat de stille zachte stem mij leiding gaf bij het nemen van een belangrijke beslissing. Ik had enige jaren voor een detailhandel gewerkt. We hadden veel succes. We wilden de zaak uitbreiden maar hadden daarvoor veel kapitaal nodig. Om het geld bij elkaar te krijgen, zochten we contact met de beste financiële adviseurs die er te vinden waren. Zij raadden ons aan een fusie met een grote bedrijf aan te gaan. De fusie werd tot stand gebracht en men vroeg mij een vijfjarig contract te tekenen om als manager voor de continuïteit van het bedrijf te zorgen. Binnen enkele maanden bevond ik mij in een zeer moeilijke situatie. De nieuwe eigenaars wilden dat ik een oneerlijke transactie uitvoerde en dat kon ik niet. Er werd lang heen en weer gepraat. Zij bleven aandringen, ik

bleef weigeren. Ik zag wel dat wij het niet eens konden worden en bood mijn ontslag aan. Dit vond plaats op een heel slecht moment. Mijn vrouw was ernstig ziek en had veel medische verzorging nodig, een van onze dochters woonde op kamers voor haar studie en we hadden een zoon op zending. Gedurende het eerste jaar kon ik niet genoeg werk als consulent krijgen om het hoofd boven water te houden. Toen werd ik door een bedrijf in Californië voor een sollicitatiegesprek gebeld. Ik was in staat een heel goed contract met hun op te stellen en ik was erg enthousiast over deze kans. Ik zei dat ik het thuis met de rest van het gezin moest bespreken. Dus ging ik naar huis en overtuigde iedereen er door een voorzichtig gesprek van dat dit de juiste koers was. Maar terwijl ik de firma opbelde om het aanbod aan te nemen, kwam een stem, sterker en machtiger dan ooit, tot mij die zei: 'Sla het aanbod af.' Ik kon die stem niet negeren dus sloeg ik het aanbod af, maar ik was gefrustreerd. Ik begreep niet waarom ik dit moest doen. Ik ging boven in mijn slaapkamer op mijn bed zitten en sloeg de Schriften open. Het boek viel open bij de Leer en Verbonden, afdeling 111. Dit was de enige openbaring die Joseph Smith in de staat Massachusetts, waar ik op dat moment woonde, had ontvangen. Mijn ogen werden letterlijk naar de volgende woorden getrokken:

'Bekommt u niet over uw schulden, want Ik zal u in staat stellen deze te betalen. (...)

'Blijft in deze plaats en in de omliggende landstreek.' (Leer en Verbonden 111:57)

Er kwam een diepe vrede in mijn gemoed. Een paar dagen later werd mij een goede baan in Boston aangeboden. Enkele maanden later leidde ik een conferentie met president Lee, toen eerste raadgever in het Eerste Presidium, als voornaamste spreker. De conferentie was een heerlijke gebeurtenis waarbij wij genoten van de woorden van president Lee. In de maand juli volgend op deze conferentie overleed president Joseph Fielding Smith en werd president Lee de profeet. Drie maanden later werd mij gevraagd om naar Salt Lake City te komen en daar ontving ik mijn roeping om mijn baan op te geven en een van de algemene autoriteiten te worden.

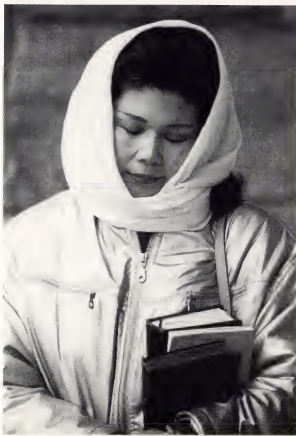
Ik heb me vaak afgevraagd wat er zou zijn gebeurd als ik niet naar de stem van de Heilige Geest had geluisterd die me aanraaide om in Boston te blijven.

Parley P. Pratt heeft ons inzicht verschaft in hoeveel de Heilige Geest voor ons kan betekenen. Hij zei:

'De gave van de Heilige Geest studeert al onze verstandelijke vermogens. Ze versterkt, vergroot, ontvouwt en zuivert alle natuurlijke hartstochten en gevoelens,

en maakt ze door de gave van wijsheid geschikt voor hun rechtmatig gebruik. Ze inspireert, ontwikkelt en veredelt alle fijnbesnaarde gevoelens van medeleven, vreugde, smaak en dergelijke aangeboren gemoedsbewegingen, en brengt ze tot rijpheid. Ze inspireert tot deugd, vriendelijkheid, goedheid, tederheid, zachtheid en naastenliefde. Ze ontwikkelt schoonheid van persoon, gestalte en gelaatstrekken. Ze draagt bij tot gezondheid, vitaliteit, levensdijheid en sociaal gevoel. Ze stimuleert alle lichamelijke en verstandelijke vermogens van de mens. Ze schenkt de zenuwen veerkracht. Kortom, ze is als het ware merv voor de beenderen, vreugde voor het hart, licht voor de ogen, muziek voor de oren en leven voor het hele wezen.' (Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology*, 9e uitgave, blz. 101.)

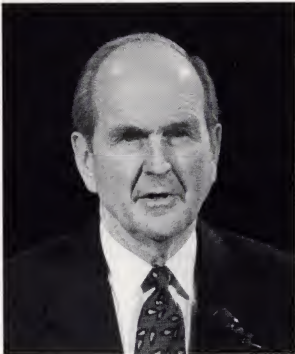
Ik getuig dat de gave van de Heilige Geest kracht en troost biedt aan hen die door hun levenswijze de Heilige Geest waardig zijn. Het is een enorme geruststelling voor ons dat we niet aan ons lot overgelaten worden om alleen de koers te vinden die we moeten volgen om de eeuwige zegeningen van onze Vader in de hemel te verdienen. Wij hebben geen menselijke beoordelings-systemen nodig om te bepalen wat we moeten lezen, waarnaar we moeten kijken en luisteren of wat voor leven we moeten leiden. Wél moeten we zo leven dat we het voortdurende gezelschap van de Heilige Geest waardig zijn en moeten we de moed hebben om zijn aanvijzingen in ons leven op te volgen. Moge de Heer ons zegenen dat wij deze grote kostbare gave, ja, de gave van de Heilige Geest, altijd indachtig mogen zijn, bid ik nederig in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

Volhard en word verheven

Ouderling Russell M. Nelson
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Uw verantwoordelijkheid om te volharden, is alleen uw verantwoordelijkheid. Maar u staat nooit alleen. Ik getuig dat de verheffende kracht van de Heer de uwe kan zijn.'

Al vroeg in ons huwelijksleven, toen mijn vrouw en ik nog in Minneapolis woonden, besloten we eens een middagje uit te gaan met onze dochter van twee. We gingen naar een van de prachtige meren die Minnesota rijk is, en huurden een bootje. Toen we ver van de oever waren weggeroed, hielden we stil om wat uit te rusten en te genieten van de vredige omgeving. Plotseeling tilde onze peuter een been op, hield het buiten de boot, en wilde uitstappen met de uitroep: 'Tijd om uit te stappen, pappie!'

We pakten haar snel beet en legden uit: 'Nee, liefje, het is nog geen tijd om uit te stappen; we moeten in de boot blijven tot je ons veilig weer terug aan land gebracht heeft.' Slechts met veel moeite waren we in staat om haar te overtuigen dat voortijdig de boot verlaten tot een ramp zou hebben geleid.

Kinderen zijn geneigd om dergelijke gewaarlijkse dingen te doen, gewoonweg omdat ze nog niet de wijsheid hebben verkregen die hun ouders bezitten. Zo is het ook met ons, als kind van onze hemelse Vader: ook wij kunnen voortijdig 'uit de boot willen stappen', voordat wij op de bestemming aankomen die Hij wil dat wij bereiken. De Heer leert ons telkens weer dat wij tot het einde¹ toe moeten volharden.² Dat is een veel voorkomend thema in de Schriften. Ik zal een

voorbeeld geven van de vele passages die een soortgelijke boodschap overbrengen:

'En gezegend zijn zij, die te dien dage zullen trachten Mijn Zion voort te brengen, want zij zullen de gave en de macht van de Heilige Geest hebben; en wanneer zij volharden tot het einde, zullen zij ten laatstendage verheven en zalig worden in het eeuwige koninkrijk van het Lam.'³

De zegeningen die God verstrekt, zijn altijd gebaseerd op gehoorzaamheid aan een wet.⁴ Om bij mijn gelijkis te blijven, moeten we eerst bij Hem 'instappen'. Daarna moeten we bij Hem *blijven*. En als we niet voortijdig 'uittappen', zullen we zijn koninkrijk bereiken, waar we verheven zullen worden tot het eeuwige leven.

De term 'verheven' houdt verband met een natuurkundige wet die makkelijk te demonstreren is.⁵ Ik neem een klosje garen, en blaas in het gat dat door de as loopt. Door de kracht van mijn adem beweegt een stukje van een papieren zakdoekje zich van mij af. Daarna neem ik een gewoon kartonnen kaartje en een rechte speld. Ik prik de speld door het kaartje. Vervolgens houd ik de speld in het gat van het klosje, en houd het kaartje dicht bij het klosje. Ik blaas weer in het gat. Terwijl ik blaas, laat ik het kaartje los, zodat het kan reageren op natuurkundige krachten. Wilt u, voordat ik verder ga, voorspellen wat er zal gebeuren? Blaas ik het kaartje weg, of wordt het opgeheven naar mij toe? Bent u klaar? [Ouderling Nelson demonstreert door in de opening van het klosje te blazen, dat het kaartje omhoog gaat in de richting van het klosje.]

Hebt u dat gezien? Zolang ik nog voldoende adem had, werd de kaart opgeheven. Maar toen ik het niet langer uithield, viel het kaartje. Toen mijn adem op was, kreeg de tegenwerkende zwaartekracht de overhand. Als ik het qua energie had kunnen volhouden, was het kaartje voor altijd opgeheven.⁶

Er is altijd energie nodig om iets op te heffen tegen de tegenwerkende krachten in. Diezelfde wetten gelden ook in ons eigen leven. Als we iets gaan ondernemen, zijn zowel de energie als de wil om te volharden

van essentieel belang. De winnaar van een wedloop van vijf kilometer wordt vastgesteld aan het eind van de vijf kilometer, en niet na een of twee kilometer. Als je een schoolopleiding wilt hebben, dan kun je niet halverwege de opleiding van school af gaan – net zo goed als je in een chique restaurant niet betaalt om al na het proeven van het voorgerecht weg te lopen.

Wat uw werk ook mag zijn, volhard al aan het begin: volhard tijdens het proces ondanks de tegenwerkende krachten; en volhard tot het einde. Elk kerwei moet afge maakt worden voordat u kunt genieten van de resultaten waarvoor u zich inzet. Een dichter heeft het als volgt beschreven:

*Werk aan je taak, tot het op je inwerkt.
Er zijn veel beginners, maar weinigen
houden vol.
Eer, macht, positie en lof
Zijn voor hem die volhardt in zijn werk.*

*Werk aan je taak, tot het op je inwerkt.
Zet je rug eronder, zweet ervoor,
glimlach erom.
Uit je zweet, je glimlach en je rug zo krom,
Ontstaan de overwinningen in dit leven.'*

Soms ontstaat de noodzaak om te volharden wanneer wij met een fysiek probleem geconfronteerd worden. Iedereen die een ernstige ziekte heeft, of last heeft van de zwakheden van de ouderdom, hoopt tot het einde van die beprovingen te kunnen volharden.⁸ En meestal gaan ernstige fysieke problemen ook gepaard met geestelijke problemen. Denk eens aan de eerste pioniers. Als zij in de ontberingen van hun trek naar het westen nu eens niet hadden volhard? Dan hadden wij dit jaar niet de honderdvijftigste verjaardag van hun aankomst hier kunnen vieren. Zij volhardden standvastig – ondanks vervolging,⁹ verdrijving,¹⁰ een uitroeiingsbevel van overheidswege,¹¹ en inbeslagname van eigendommen,¹² en nog veel meer. Hun volhardend geloof in de Heer verthief hen net zozeer als het u en mij verheffen zal.

De uiteindelijke zorg van de Heer is om het behoud en de verhoging van elke ziel. Als de apostel Paulus na zijn bekering nu eens niet volhard had? Dan zou hij aan het eind van zijn bediening niet hebben getuigd: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden.'¹³

Als Jezus nu eens had gewankeld in zijn toewijding aan het doen van de wil van zijn Vader?¹⁴ Dan zou zijn verzoening nooit tot stand zijn gebracht. De doden zouden niet zijn opgewekt. De zegeningen van de onsterfelijkheid en het eeuwige leven zouden dan niet beschikbaar zijn geweest.¹⁵ Maar Jezus volhardde wél. In zijn laatste uren had

Jezus tot de Vader, en zei: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.'¹⁶

Al aan het begin van zijn bediening in het sterfelijk leven werd Jezus bezorgd om de toewijding van zijn volgelingen. Hij had net de schare van vijftienduizend gevoed,¹⁷ en hen vervolgden in de leringen van het koninkrijk onderricht. Maar sommigen hadden haar oppermid: 'Deze rede is hard, wie kan haer aanhoren?'¹⁸ Zelfs toen Hij hen gevoed had, ontbrak het velen aan het geloof om te volharderen en Hem te blijven volgen. Hij wendde zich tot de Twaalf en zei: 'Gij wilt toch ook niet weggaan?'

'Simon Petrus antwoordde Hem: Here, (...) Gij hebt woorden van eeuwig leven, en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods.'¹⁹

Petrus' antwoord geeft een definitie van de ware kern van toewijding. Als wij zonder twiifel weten dat Jezus de Christus is, willen wij bij Hem blijven. Als wij werkelijk bekeerd zijn, hebben wij de macht om te volharderen.

Die macht om te volharderen is essentieel voor de twee belangrijkste relaties die wij in het leven aangaan. De ene is het huwelijk; de andere is het lidmaatschap in de kerk van de Heer. Zij zijn verder uniek omdat zij beiden verbondsrelaties zijn, en geen contractrelaties.

Het huwelijk – en vooral het tempelhuwelijk – en familiërelaties zijn verbondsrelaties. Zij kunnen niet lichtvaardig beschouwd worden. Nu de echtscheidingspercentages over de hele wereld stijgen, is het duidelijk dat veel huwelijkspartners niet volharderen tot het einde van hun periode van onderlinge toewijding. En sommige tempelhuwelijken falen omdat een echtgenoot vergeet dat het zijn hoogste en belangrijkste priesterschapsplicht is om zijn vrouw te eren en te steunen.²⁰ Het beste wat een vader kan doen voor zijn kinderen, is van hun moeder te houden.²¹

President Gordon B. Hinckley heeft onlangs een uitspraak gedaan waaraan iedere HLD-echtgenoot zich zou moeten houden: 'Eer uw [vrouw],' zei hij, 'want daarmee eert u uw priesterschap.'²² Aan dit diepzinnige advies kunnen wij de tijdloze raad van Paulus koppelen, die het volgende gezegd heeft: '(...) laat ieder (...) zijn eigen vrouw zo liefhebben als zichzelf en de vrouw moet ontzag hebben voor haar man.'²³ Volhardende liefde verschaft volhardende verhefing tijdens de beproevingen van het leven. Een volhardend huwelijk is het resultaat als zowel de man als de vrouw hun huwelijksband zien als een van de twee belangrijkste verbonden die zij ooit zullen sluiten.

Het andere verbond met eeuwigdurende consequenties, is met de Heer.²⁴ Helemaal sluiten sommigen een verbond met God – gesymboliseerd door de heilige verordening van de doop – zonder een vast en diep voor-

nemen om te volharderen in zijn navolging. De doop is een uiterst belangrijke verordening. Maar het is slechts een voorbereidende verordening. De allesovertreffende voeden van het lidmaatschap in de kerk kunnen wij pas ontvangen door de verhogende verordeningen van de tempel. Met die zegeningen komen wij in aanmerking voor 'tronen, koninkrijken, rijken, [en] machten'²⁵ in het celestiale koninkrijk.

De Heer kan makkelijk onderscheid maken tussen hen die slechts oppervlakkige tekenen van activiteit tonen en hen die diep geworteld zijn in zijn kerk. Dat onderrichte Jezus in de gelijkenis van de zaaiër. Hij merkte op dat sommigen 'hebben geen wortel in zich, maar zijn mensen van het ogenblik; wanneer later verdrukking of vervolging komt om der wille van het woord, komen zij terstond ten val.'²⁶

Met trouw aan de Heer gaat ook een plicht gepaard van trouw aan hen die door de Heer geroepen zijn om zijn kerk te leiden. Hij heeft zijn bevoegdheid gegeven, zodat er mensen geordend kunnen worden om in zijn heilige naam te spreken.²⁷ Wanneer zij zijn onzinkbare boot veilig naar de oever van het heil sturen, doen wij er goed aan om bij hen aan boord te blijven.²⁸ Geen zee deert het vaartuig waar Gij mee vaart, de Meester van hemel en zee en aard.'²⁹

Niettemin zijn er enkelen die 'uit de boot' willen stappen voordat het land bereikt is. En anderen worden, verdrietig genoeg, door hun metgezellen overreed om uit te stappen onder het mom dat zij meer weten van de gevaarlijke reis door het leven dan de profeten van de Heer. Vaak rijzen er problemen die u zelf niet veroorzaakt hebt. Sommigen onder u worden misshien in de steek gelaten door degene die u vertrouwde, zonder dat u daar schuld aan hebt. Maar u wordt nooit in de steek gelaten door uw Verlosser, die heeft gezegd: 'Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg.'³⁰

Zonder een sterke toewijding aan de Heer is men ook meer geneigd om minder toegewijd te zijn aan een huwelijkspartner. Een gebrek aan toewijding aan eeuwige verbonden leidt tot verliezen met eeuwige consequenties. Het weagelen dat sommigen later in hun leven doen, is vaak doorspekt met berouw – zoals in de volgende regels:

*Van alle droeve woorden die men ooit
gesproken of geschreven heeft,
Zijn de droefste deze: 'Het zou zo mooi zijn
gewees!'³¹*

We hebben het nu over de belangrijkste van alle zegeningen. De Heer heeft gezegd: 'Indien gij Mijn geboden onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.'³²

Ieder van u die werkelijk wil volharderen tot dat heerlijke einde dat onze hemelse Vader voorzien heeft, behoort zijn prioriteiten goed vast te leggen. Omdat er zoveel interesse wekken om uw aandacht, moet u allereerst opletten dat u 'aan boord' blijft. Niemand kan twee heren dienen.³³ Als Satan u zover kan krijgen dat u iets verkiest – plezierjes, flirten, roem of rijkdom – boven een huwelijkspartner of de Heer met wie u heilige verbonden hebt gesloten om te volharderen, dan is de tegenstander aan de winnende hand. Wordt u met dergelijke verleidingen geconfronteerd, dan zult u merken dat u kracht kunt ontlenuen aan vaste voornemens die u ruim van tevoren gemaakt hebt. De Heer heeft gezegd: 'Neem u in uw hart vast voor om te doen wat Ik u zal leren en gebied.'³⁴ En Hij heeft bij monde van zijn profetia Jeremia gezegd: 'Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.'³⁵

Als uw prioriteiten goed zijn, wordt uw macht om te volharderen vergroot. En als ze echt een deel van u worden, zullen die prioriteiten ertoe bijdragen dat u niet 'overboord slaat'. Zij zullen u ervan weerhouden te bedriegen – in uw huwelijk, in de kerk, en in het leven.

Als u echt als de Heer wilt zijn – meer dan wat dan ook of wie dan ook – dan zult u bedenken dat uw liefde voor Jezus het beste getoond kan worden door zijn voorbeeld te volgen. Dan zult u niet toestaan dat een andere liefde belangrijker wordt dan uw liefde voor uw huwelijkspartner, uw gezin en uw Schepper. U zult uzelf niet met andermans regels besturen, maar met de geopenbaarde beginselen van de waarheid.

Uw verantwoordelijkheid om te volharderen, is alleen uw verantwoordelijkheid. Maar u staat nooit alleen. Ik getuig dat de verheffende kracht van de Heer de uwe kan zijn als u 'tot Christus' komt en in Hem 'volmaakt' wordt. U zult u onthouden 'van alle goddeloosheid'. U zult 'God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte.'³⁶

De levende profet van de Heer heeft een duidelijke oproep gedaan: 'Ik nodig ieder van u uit,' heeft president Hinckley gezegd, 'om op te staan en met een lied in uw hart voort te gaan, het evangelie na te leven, de Heer lief te hebben, en het koninkrijk op te bouwen. Samen zullen wij tot het einde getrouw blijven en het geloof behouden.'³⁷

Ik bid dat ieder van ons zo mag volharderen en ten laatste dage verheven mag worden. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Zie Matteüs 24:13; Marcus 13:13; 2 Nephi 33:4; Omni 1:26; 3 Ne. 15:9; Leer en Verbonden 14:7; 18:22; 20:29. Deze belofte is zowel door onze Vader in de hemel als door Jezus Christus bevestigd. Van de grote Elohim

hebben wij deze uitspraak: 'Ja, de woorden Mijns Geliefden zijn waar en getrouw. Die volhardt tot het einde, zal zalig worden' (2 Ne. 31:15). En van de Heiland hebben we deze belofte: 'En het zal geschieden, dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, (...) zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, (...) dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen' (3 Ne. 27:16).

2. De betekenis *volhardens* vinden we ook in de oorspronkelijke taalversies van de Bijbel. In het oudtestamentische Hebreeuws betekent het basiswoord *'aman* 'versterken' of 'getrouw zijn, vertrouwen'. Het is vaak vertaald met 'getrouw', maar nooit alleen als 'geloof'. *'Aman* betekent meer dan geloof. Het had geen passieve betekenis; het betekende 'een vast besluit om getrouw te zijn'. *'Aman* was bovendien de Hebreeuwse basis voor woorden die vertaald werden in aanverwante termen, zoals 'geverifieerd', 'geloof', 'lange voortdurende', 'verzekering', 'gevestigd', 'zeker', 'vertrouwen', 'standvastig' en andere.

In het nieuwtestamentische Grieks wordt het werkwoord *hupoméno* gebruikt. Dat betekent 'blijven', 'verblijven' of 'doorgaan'. *Hupo* (of *hypo*) betekent 'onder', zoals in 'hypothermia' (ondertemperatuur). Volharders geeft een vaste toewijding aan in iemands ziel.

3. 1 Ne. 13:37; zie ook Mos. 23:22; Alma 13:29; 36:3; 37:37; 38:5; 3 Ne. 27:21-22; Ether 4:19; LV 5:35; 9:14; 17:8; 75:16. Om er verdere nadruk op te leggen, staat er in de Schriften wat een negatieve consequenties ongehoorzaamheid aan dit gebod heeft. Bijvoorbeeld: 'En indien zij zich niet willen bekeren, en

niet in Zijn naam willen geloven, en niet in Zijn naam willen worden gedoopt, noch tot het einde volhardend, moeten zij worden verdoemd, want de Here God, de Heilige Israëls, heeft aldus gesproken' (2 Ne. 9:24; zie ook 31:16; Mormon 9:29).

4. Zie LV 130:20-21.
5. Deze demonstratie van het principe van de natuurkundige wet van Bernoulli werd op 17 augustus 1996 voor het eerst aan de auteur getoond door ouderling Norman C. Boehm, die destijds gebiedsautoriteit van de kerk was en in Sacramento (Californië) woonde.
6. De wet van de opwaartse kracht is bijvoorbeeld werkzaam wanneer een vliegtuig in de lucht is. Het is een 'component van de totale aerodynamische kracht die uitgeoefend wordt op een *ae-rofoil*, een heel vliegtuig, of een raket met vleugels, loodrecht op de relatieve wind, en normaal gesproken uitgeoefend in een opwaartse richting, tegengesteld aan de druk van de zwaartekracht' (*American Heritage Dictionary*, s.v. 'lift').
7. Auteur onbekend (geciteerd door Thomas S. Monson, *Ensign*, juli 1972, blz. 69).
8. President Joseph Fielding Smith sprak op 95-jarige leeftijd de hoop uit dat hij in staat zou zijn 'om tot het eind van zijn leven te volhardend' (Conference Report, oktober 1970, blz. 92). Hij die zijn hele leven zo goed en zo trouw had gediend, was een voorbeeld dat wij allen zouden moeten volgen.
9. Zie Joseph Smith-Geschiedenis 1:20, 22-24, 27, 58, 60-61, 74.
10. De pioniers werden uit Ohio verdreven naar Missouri, vandaar naar Illinois, en kwamen uiteindelijk aan in de vallei van het Grote Zoutmeer.

11. De eerste pioniers werden uit Missouri verdreven onder de dreiging van een bevel, ondertekend door de gouverneur van Missouri, waarin hij de instructie gaf dat de 'mormonen als vijanden behandeld moeten worden en moeten worden uitgeroeit of uit de staat verdreven' (*History of the Church*, deel 3, blz. 175).
12. In 1887 deed het Congres van de Verenigde Staten een ongehoorde stap toen de wettige staten van de kerk als rechtspersoon werd ingetrokken en federale ontvangers de bevoegdheid werd gegeven om de kerk vrijwel al haar eigendommen en middelen af te nemen, inclusief haar heiligste huizen van aanbidding, namelijk de tempels in Logan, Manti, St. George en Salt Lake City (zie *The Late Corporation of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints v. United States*, 136 U. S. 1 [1890]).
13. 2 Timoteüs 4:7.
14. Zie 3 Nephi 27:13.
15. Zie Mozes 1:39.
16. Johannes 17:4; cursivering toegevoegd. Zie ook Johannes 4:34.
17. Zie Matteüs 14:21; 16:9; Marcus 6:44; Lucas 9:14; Johannes 6:10.
18. Johannes 6:60.
19. Johannes 6:67-69.
20. Zie LV 42:22.
21. Veel leiders van de kerk hebben deze uitspraak gedaan. Zie bijvoorbeeld Howard W. Hunter, *Ensign*, november 1994, blz. 50; David O. McKay, geciteerd door Gordon B. Hinckley, *Ensign*, november 1982, blz. 77.
22. Eerste bijeenkomst van een haardvuuravondconferentie voor leden in Lima (Peru), gehouden op 9 november 1996.
23. Efeziërs 5:33.
24. Verder hebben mannen die volgens de gedragsnormen leven het voorrecht in aanmerking te komen voor de eed en het verbond van het priesterschap, waarmee ze alle mannen, vrouwen en kinderen die zij dienen tot zegen zijn (zie LV 84:33-48).
25. LV 132:19.
26. Marcus 4:17.
27. Zie LV 1:38; 21:5; 68:4.
28. Zie Handelingen 27:30-31; 1 Nephi 18:21-23.
29. 'Meester, de stormwinden woeden', lofzang 71.
30. LV 82:10.
31. John Greenleaf Whittier, 'Maud Muller', *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), blz. 48.
32. LV 14:7. 'Alles verdragen' in het dertiende geloofsartikel heeft hier ook veel mee te maken.
33. Zie Matteüs 6:24.
34. Zie Lucas 14:28 (in de Bijbelvertaling van Joseph Smith).
35. Jeremia 31:33.
36. Moroni 10:32-33.
37. *Ensign*, november 1995, blz. 72; cursivering toegevoegd.

Een steentje

Elaine L. Jack

Onlangs ontheven als algemeen presidente zustershulpvereniging

'De tijd dat we kunnen volstaan met alleen maar dit evangelie te geloven is voorbij; we moeten passie leggen in ons geloof en in onze toewijding aan Jezus Christus en zijn plan.'

Ik ben op een steenworp afstand van de Alberta-tempel in Cardston (Canada) opgegrepen. In deze kleine mormoonse gemeenschap aan de voet van de Canadese Rocky Mountains stond een tempel als indrukwekkend symbool van de kracht en grootsheid van het evangelie van Jezus Christus. Binnen de muren van die tempel heb ik mijn belangrijkste verbonden gelezen.

Die muren zijn zeer veelzeggend voor mij. Mijn grootvader John F. Anderson, een bedreven steenhouwer uit Aberdeen (Schotland) werd geroepen om het witte graniet voor deze heilige tempel te bewerken. In 1915, bij het leggen van de hoeksteen, had hij de eer om onder leiding van ouderling David O. McKay als hoofd-steenhouwer te fungeren. In 1923, vlak voor de inwijding van de tempel, legde mijn grootvader de allerlaatste steen. In zijn dagboek schreef hij toen: 'Het was niet de deksteen, maar een klein steentje bij het hek aan de ingang.'

Vandaag leg ik mijn steentje bij het hek aan de ingang van de zustershulpvereniging.

In het boek *Omni*, dat zelf een steentje in het midden van het Boek van Mormon

is, schrijft Amaleki: 'En ziet nu, mijn geliefde broeders, ik zou willen, dat gij tot Christus, de Heilige Israëls kwaamt, en dat gij zijn zaligheid en de macht van zijn verlossing deelachtig werdt. Ja, komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande, en volhardt in vasten en gebed, en blijft standvastig tot het einde; en zo waar als de Here leeft, zult gij zalig worden' (*Omni* 1:26).

De profeet Joseph Smith omschreef het offeren van 'uw gehele ziel' als het dienen van God met 'geheel uw hart, macht, verstand en sterkte' (*Leer en Verbonden* 4:2). U legt dan uw tijd, talenten, gaven en zegeningen, uw bereidheid om te dienen en alles te doen wat Hij vraagt, op het altaar van God. Mijn grootvader offerde de Heer de steen die hij zo zorgvuldig had geplaatst. Vandaag offer ik mijn jaren van dienst in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging.

In 1991 keerde ik op uitnodiging van president Hinckley naar mijn ouderlijk huis in Canada terug om de herinwijding van de Alberta-tempel bij te wonen. De kracht die het vertrek vulde toen we aan het einde van de dienst opstonden en 'God's Geest brandt in 't harte als vuur en als vlammen!' zongen, zal me altijd bijblijven. Mijn hart werd geraakt door die bekende woorden: 'Wij zingen en juichen met hemelse koren, hosanna, hosanna, de Vader en Zoon' ('God's Geest brandt in 't harte', lofzang 2). 'Hosanna' is een gepaste uitroep van vreugde, en dit was een zeer vreugdevolle gelegenheid!

Het koor vervolgde ons gezang met de indrukwekkende 'Hosannakreet'. Veelbetekend waren de woorden daarvan toen ik terugdacht aan mijn grootvaders arbeid aan de muren van die nobele tempel. 'Het huis des Heren is voltooid. Moge ons offer door Hem worden aanvaard' (in *The Choirbook* (1980), 69-76). Nu ik mijn 'huis' voor de Heer voltooi, zinken zijn woorden nog dieper in mijn gemoed.

Ik zie vele overeenkomsten tussen de bouw van een tempel en de vervulling

van een roeping. We beginnen met kale grond en gaan aan het werk. We inventariseren de situatie, bidden om inspiratie, stellen zorgvuldig plannen op, laten deze goedkeuren, passen ze aan en werken de plannen verder uit. We leggen een fundament en bouwen dan muren, een dak en zelfs een tuin. Elk bestuur bouwt voort op de stevige ondergrond van het verleden.

Dit ZHV-presidium heeft de afgelopen zeven jaar gebouwd. We hebben in veel gebieden waar de kerk aanwezig is mensen leren lezen; we hebben nadruk geleegd op het zorgbeginsel voor onze zusters door middel van het huisbezoek; het huiselijk leven en het gezin bleef in het middelpunt van onze aandacht, en we hebben eer betoond aan de goddelijke aard van vrouwen in hun roeping om te voeden, offeren, onderwijzen en inspireren. Er zijn magnifieke zaken tot stand gebracht dankzij de zorg van de vrouwen in deze kerk voor de kinderen en voor elkaar, gericht op zelfredzaamheid en gericht op de Heiland.

Ik heb intens genoten van mijn nauwe samenwerking met de geweldige vrouwen van deze kerk; zij hebben werkelijk hun ziel aan de Heer geofferd. Graag voeg ik mijn steentje bij de hunne. Ik bid dat het mag worden aanvaard.

Voor mij was een van de hoogtepunten van de afgelopen jaren de viering in 1992 van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging, een van de oudste, grootste en naar mijn mening succesvolste vrouwenorganisaties in de wereld. Nog steeds word ik enthousiast als ik terugdenk aan die uitzending naar elk werelddeel, waardoor voor het eerst zusters in Taiwan, Zimbabwe, Duitsland, Mexico, Korea, Australië en Amerika met elkaar in verbinding stonden.

Emma Smith, de eerste presidente van deze organisatie, heeft tegen de zusters gezegd: 'Wij gaan iets buitengewoons tot stand brengen' (notulen van de zustershulpvereniging, 17 maart 1842, LDS Church Archives). Onze viering was inderdaad iets 'buitengewoons'. Wat in 1842 met 20 vrouwen in Nauvoo (Illinois) begon, is uitgegroeid tot bijna vier miljoen vrouwen op elk werelddeel en in bijna elk land ter wereld. Maar wat opmerkelijk is, is dat het begon met één vrouw, Margaret Cook, die aanbod om overhemden te maken voor de mannen die aan de Nauvoo-tempel werkten. Ze had stof nodig maar kon die niet zelf betalen. Sarah Kimball stelde de stof beschikbaar, en binnen een paar weken was de zustershulpvereniging onder inspiratie van de Heer door de profeet Joseph Smith georganiseerd. Het begon met een klein offer (bij het hek aan de ingang) en is uit-

Het standbeeld van de profeet Joseph en zijn vrouw, Emma, ter gedachtenis van de oprichting in 1842 van de Female Relief Society of Nauvoo, voorloper van de wereldwijde zustershulpvereniging van de kerk.

gegroeid tot een sterke invloed ten goede over de hele wereld, steentje voor steentje.

Zoals ik het zie, is het zo dat als we gehoorzaam, getrouw en oprecht zijn, de Heer ons helpt onze offergaven te bereiden. Kijk maar naar Nephi, die te horen kreeg: 'Gij zult een schip bouwen op de wijze die Ik u zal tonen, opdat Ik uw volk over deze wateren moge voeren' (1 Nephi 17:8). Nephi was niet aan zee opgegroeid; hij had nog nooit een schip gebouwd. Maar wat een geloof en verantwoordelijkheidszin sprak er uit zijn antwoord: 'Here, waarheen zal ik gaan, opdat ik erts vinde om te smelten, zodat ik gereedschap moge vervaardigen om het schip te bouwen op de wijze, die Gij mij hebt getoond?' (1 Nephi 17:9). Zonder aarzeling of twijfel begon Nephi aan een offerande voor de Heer in de vorm van een schip.

Toen ik tot deze taak geroepen werd, wendde ik mij niet als Nephi tot de Heer om hulp. Mijn gereedschap kwam in de vorm van twee sterke en capabele raadgeesters, Chieko Okazaki en Aileen Clyde. Als presidium hadden wij het geluk een bestuur van twaalf voortreffelijke vrouwen te hebben, die met toewijding en vaardigheid hebben gearbeid, en een kantoorstaf die ons gewillig en geduldig van dienst is geweest. Samen hebben wij 'dit werk met een heilig hart' gedaan (Mosiah 18:12). En we zijn begunstigd door de gebeden en goedheid van ZHV-zusters in alle delen van de wereld, goede vrouwen die de opdracht van de Heer: 'Verflucht

(...) niet in goedgevoel' (LV 64:33) serieus nemen.

Ik wil mijn dankbaarheid uitspreken voor de vele priesterschapsleiders die ons hebben geleid en terzijde gestaan. Zij hadden ons vertrouwen en onze steun met zo goed nodig als wij hun inzicht en priesterschapsmacht. De Heer heeft moedige, wijze en menslievende mannen geroepen om deze kerk te leiden. Ik heb gezien hoe God onze leiders inspireert; ik heb hen zien handelen met doortastendheid, medemenselijkheid en zorg. Ik vertrouw hen; zij hebben ons vertrouwd.

Ik weet dat ik namens de vrouwen van deze kerk spreek als ik tot president Hinckley, president Monson, president Faust en het Quorum der Twaalf Apostelen zeg dat we achter u staan, we steunen u, we weten dat u hedendaagse profeten bent met de sleutels van het koninkrijk van God.

Ook wil ik mijn waardering uitspreken voor mijn echtgenoot Joe, die mij tot zegen is geweest met zijn evenwichtigheid, zijn gevoel voor humor en goed inzicht, en zijn rechtvaardige handen. Mijn vier zoons hebben als loyale supporters aan zijn leiding gehoor gegeven. Het was voor mij het ultieme compliment toen een van hen zei: 'We hebben mama lang getraind om ZHV-presidente te zijn, en ze heeft het nu eindelijk onder de knie!'

Onze offergaven omvatten zowel het werk dat we doen als het hart waarmee we het doen. De Heer noemt dit 'een gebroken hart en een verslagen geest' (3 Nephi 9:20). Samen vormen zij de ziel. Omni zei dat we onze hele ziel aan Jezus

Christus moeten offeren. Broeders en zusters, de tijd dat we kunnen volstaan met alleen maar dit evangelie te geloven is voorbij; we moeten passie leggen in ons geloof en in onze toewijding aan Jezus Christus en zijn plan. We moeten zonder twijfel weten dat Hij bij ons is, dat Hij ons zal leiden en terzijde staan. In zijn naam geven we onze offerande gestalte. De afgelopen jaren heb ik alle vrouwen van deze kerk verantwoordelijk, een verstrekkende verantwoordelijkheid. Ik ben ervan overtuigd dat de Heer mijn inspanningen zal afmeten aan mijn hart en mijn geest, en dat doet Hij ook bij u.

De huidige zustershulpvereniging vertegenwoordigt de hoop die is verwoord door presidente Emmeline B. Wells, die aan het begin van deze eeuw aan het hoofd van deze organisatie stond. Onder haar leiding was de zustershulpvereniging in staat de dierbare tradities vast te houden en daarbij met geloof in God en hoop in de toekomst voorwaarts te gaan. Vijftig jaar later zei presidente Belle Spafford: 'De zustershulpvereniging staat nog maar op de drempel van haar door God gegeven zending' (in *History of Relief Society, 1842-1966* (1966), 140). We zijn nu klaar om over die drempel heen te stappen naar een nieuwe dimensie van spiritualiteit en licht. Ik kijk met onverzakte hoop uit naar de offergaven van de ZHV-zusters in de nieuwe eeuw die voor ons ligt. Onze vreugde in het evangelie van Jezus Christus en onze plaats in zijn plan zal de mensen tot ons trekken en hun leven veranderen. Wij zullen een wereld die zo wanhopig naar goedheid smacht, kunnen opheffen en inspireren. Dit nieuwe presidium zal de doelgerichtheid en inbreng van de zusters naar nog grotere hoogten kunnen tillen. Ik geef mijn volledige steun aan presidente Smoot en haar raadgeesters, die nu nieuwe steentjes aan het koninkrijk van God gaan toevoegen. De kracht van vandaag zal zeker als fundamenteel dienen waarop de vrouwen van morgen kunnen voortbouwen.

Deze kerk is opgebouwd en zal blijven groeien dankzij de gestage inspanningen van de leden die in het verborgene hun steentje bijdragen, die met hun dagelijkse problemen worstelen, die nederig, geduldig en lankmoedig zijn. Dat zijn de harten die van vreugde overvloeien als ze bij de toewijding van hun eigen offergaven zingen: 'De Heiland te volgen zij immer ons streven' (lofzang 2).

Mijn hart is vervuld van dankbaarheid en grote blijdschap. Laten wij gezamenlijk een vreugdevol getuigenis van de Heiland afleggen: 'Hosanna, hosanna, de Vader en Zoon'. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

'Ga heen, doe gij evenzo'

Bisschop H. David Burton
Presiderende bisschop

'[Kunnen wij] onze liefde voor bezittingen (...) opzij (...) zetten en (...) luisteren naar de roep van de hongerigen, de behoeftigen, de naakten, de zieken en de bezochten?'

Ieder van ons is beter geworden van het vele werk dat zuster Jack en haar raadgeesters hebben verzet. Ik weet zeker dat ik ieder van u vertegenwoordig als ik hen van harte bedank.

Getrouwe discipelen die de Heiland volgden, leerden evangeliebeginselen in de vorm van gelijkenissen, korte verhalen die tot nadenken stemden. Toen ze bepaalde gelijkenissen telkens weer gehoord hadden, kwamen 'de discipelen [...] en zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen in gelijkenissen?' (Mattheüs 13:10.) De Heiland antwoordde: 'Daarom spreek Ik tot hen in gelijkenissen, omdat zij ziende niet zien en horende niet horen of begrijpen' (Matt. 13:13).

Eens besloot een wetgeleerde de Heiland uit te dagen op een leerstellig punt. Hij stelde Jezus een strikvraag over de fijnere details van de wet: 'Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?' (Lucas 10:25.) Jezus begreep zijn bedoeling, en antwoordde met een wedervraag: 'Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?' (Luc. 10:26.) Het antwoord van de wetgeleerde, een citaat uit de wet, was volmaakt: 'Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw ver-

stand, en uw naaste als uzelf' (Luc. 10:27.) Jezus erkende dat dit een juist antwoord was, en zei toen gewoon: '(...) doe dat, en gij zult leven' (Luc. 10:28).

Nu hij er niet in geslaagd was de Meester in de war te brengen, was de wetgeleerde beschaamd. Hij, een leraar en geleerde, had gefaald omdat hij zijn eigen vraag had moeten beantwoorden. De wetgeleerde probeerde zich te rechtvaardigen door verder te vragen: 'En wie is mijn naaste?' (Luc. 10:29.) Wij kunnen heel dankbaar zijn voor die tweede vraag van de wetgeleerde. Want daardoor hebben we een van de duidelijkste gelijkenissen van de Heiland.

U herinnert zich ongetwijfeld het taferel: 'Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen' (Luc. 10:30.) Al sinds onze jeugdwerktijd hebben wij over deze zekere mens gehoord. Wij verwonderden ons erover dat de priester en de Leviet geen hulp verleenden, en zeggen 'Ik zou zeker gestopt zijn om te helpen. Ik had zeker niet de andere kant opgekeken en was niet voorbijgelopen zonder zijn lijden te verlichten.'

De gelijkenis gaat verder: 'Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen' (Luc. 10:33.) In het Boek van Mormon kreeg de profeet Mormon een visioen van onze tijd. In zijn verslag zegt hij: 'Want ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, van uw sierlijke kleding (...) dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende. (...) Waarom versiert gij uzelf met hetgeen geen leven heeft, en laat gij toch de hongerigen, de behoeftigen, de naakten, de zieken en de lijdenden aan u voorbijgaan, zonder hen op te merken?' (Mormon 8:37, 39.) Mormon maakte zich zorgen over wat hij zag in zijn visioen. Maken wij ons ook genoeg zorgen over onze liefde voor bezittingen om die opzij te zetten en te luisteren naar de roep van de hongerigen, de behoeftigen, de naakten, de zieken en de be-

zochten? Kunnen wij zeggen: 'Ik zou mededogen hebben gehad als ik hem gezien had, en ik zou hetzelfde gedaan hebben als de Samaritaan, als ik zijn hulpgeroep gehoord had?'

De gelijkenis gaat voort: 'En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem' (Luc. 10:34.) Als de gelijkenis uit is, vraagt de Heiland de wetgeleerde: 'Wie van deze drie [was] de naaste (...) van de man, die in handen der rovers was gevallen?' (Luc. 10:36.)

De wetgeleerde gaf snel te kennen dat het degene was die genade had getoond - de vriendelijke, zorgzame reiziger uit Samaria. Vervolgens gaf Jezus de wetgeleerde de opdracht: '*Ga heen, doe gij evenzo*' (Luc. 10:37; cursivering toegevoegd.)

Ik wil u vertellen over enkelen van de vele hedendaagse Samaritanen die 'olie en wijn gieten' om het lot van de behoeftigen in de wereld te verlichten.

In maart 1996 installeerde een ploeg vrijwilligers, bestaande uit een radioloog, twee technici, en een bio-medisch ingenieur, een mammografie-apparaat en een filmontwikkelaar in een Pools ziekenhuis. De apparatuur was door de kerk aangekocht met geldmiddelen die ter beschikking waren gesteld voor humanitaire hulp. Tweëntwintig artsen en vierentwintig technici uit ziekenhuizen in een straal van ongeveer tachtig kilometer rond het ziekenhuis werden getraind in het gebruik van de machines. Toen de Poolse regering het nut van de machines gezien had, kocht het er 45 bij. Er zullen veel levens gered worden en veel lijden vermeden doordat afwijkingen nu vroegtijdig ontdekt kunnen worden.

Cambodja heeft erg geleden onder bijna dertig jaar oorlog. Er zijn duizenden mensen omgekomen, en de overlevenden hebben ellende en ontbering doorgemaakt. In 1994 verstrekte de kerk noodhulp in de vorm van voedsel, waarna er werd aangeboden om het volk van Cambodja te helpen zelfredzaam te worden in de fundamentele voedselproductie en -verwerking. Enkele ervaren vrijwilliger-echtparen stichtten een kleine conservenfabriek en een kippenvoerbak. In samenwerking met de universiteit van Cambodja werden er technische cursussen opgezet die door velen gevolgd zijn. Door de onzelfzuchtige inzet van hedendaagse Samaritanen breekt er een nieuw tijdperk aan in de agrarische sector.

Velen van ons gaan regelmatig heen en '*doen evenzo*' wanneer zij hun overvloedige kleding aan Desert Industries geven. In 1996 is er ruim vier miljoen kilo kleding gesorteerd, en verdeeld onder mensen in grote nood. Meer dan een half miljoen kilo gebruikte kleding is verdeeld onder de be-

hoefte bevolking in Rusland: jassen die warmte bieden in de vrieskou, handschoenen om bevroren handen te voorkomen, jurken, overhemden en truien. Een Russische functionaris heeft daarover geschreven: 'Wij zijn God en ieder van u dankbaar voor de enorme hulp die u voor ons volk betekent.' De profeet Alma beschreef de mensen in zijn tijd die standvastig waren in het onderhouden van de geboden als volgt: '(...) iedereen deelde mede van zijn goederen aan de armen, de behoeftigen, de zieken en de noodlijdenden naar hetgeen hij had' (Alma 1:27). Zelfs toen zij welvarend werden vanwege hun gulheid, 'zonden zij (...) niemand weg, die naakt of hongrig, dorstig of ziek was, (...) daarom waren zij vrijgevig jegens allen (...) hetzij buiten de kerk of in de kerk, en waren geen aannemers des persoons jegens hen, die hulp behoeftend' (Alma 1:30).

Een goede Samaritaan zijn is besmettelijk. Hulp aan anderen op 's Heren eigen wijze ootmoedigt de rijken, verhoogt de armen, en heiligt beiden (Leer en Verbonden 104:15-18). De gever helpt de behoeftigen door te geven van wat hij ontvangen heeft. De ontvanger aanvaardt het gebodene in dank. Naarmate de gever zijn volledige potentieel bereikt, is hij in staat om anderen de helpende hand toe te steken.

Een goede Samaritaan zijn begint thuis wanneer de ouders leren met voorbeeld en voorschrift. Als de gezinsleden elkaar helpen en vriendelijk en zorgzaam voor elkaar zijn, versterkt dat het verlangen om heen te gaan en evenzo te doen.

In de Uintah-laagvlakke in het oosten van Utah zijn verschillende plaatsen die grotendeels bewoond worden door heiligen der laatste dagen. Jedadiah woont in een van die aardige plaatsjes. Hij is een knappe, blonde jongen van elf. Jeddy leert en sport graag. Hij vindt het geweldig dat hij binnen-

kort twaalf wordt en dan in aanmerking komt voor het Aäronisch priesterschap. Maar Jeddy's lijf kan niet alles wat het zou willen. De kystische fibrose in zijn longen bemoeilijkt het ademen. Amanda, Jeddy's grote zus, is een lieflijk meisje van zestien, dat haar liefde voor hem op veel manieren toont. Ze staat open voor zijn behoeften en is een bron van troost in moeilijke tijden. Zij is zijn verbinding met school: zij zorgt ervoor dat hij dagelijks taken krijgt, en ze helpt hem bij het leren. Een buur beschreef haar als volgt: 'Amanda is een ware heldin voor haar gezin.' Amanda begrijpt het belang van 'Ga heen, doe gij evenzo'. Jeddy reist uitsluitend naar Salt Lake City om daar naar het ziekenhuis te gaan. Hij kijkt uit naar de algemene oktoberconferentie. Het is namelijk een familietraditie dat opa zijn kleinzoon meeneemt naar Salt Lake voor de eerste algemene conferentie na hun twaalfde verjaardag. Jeddy kan bijna niet wachten; en opa ook niet.

Onlangs overge een lieve moeder, grootmoeder en overgrootmoeder van 93 zich aan de andere kant van de sluiser bij haar eeuwige metgezel. Het echtpaar had vier toegewijde kinderen opgevoed, en hadden bij duizenden gelegenheden de mensen laten meegezien van hun muzikale talenten. Wanneer deze 'goede Samaritanen' in tijden van rouw hun stemmen met elkaar vermengden tot klanken van hoop en moed, waren er veel bedroefde geesten die werden opgebeurd. Generaties nog ongeboren kinderen zullen de liefde van de Heiland voelen wanneer wij jeugdwerkliedjes zingen die gecomponeerd zijn door deze lieve zuster. Toen haar gezondheid achteruitging, besteedden haar liefhebbende kinderen veel tijd, energie en emotie om in haar behoeften te voorzien. Een fijne dochter wijdde zich volledig aan de zorg voor haar moeder. Deze familie is de aard van liefdediensten in zeer praktische

zin gaan begrijpen. Zij zullen doorgaan met heen te gaan en evenzo te doen.

In een vallei tussen de bergen bevindt zich in een dorpje een klooster met een slinkend aantal bejaarde monniken. Een ZHV-presidente van de ring, die ook veel andere taken op het gebied van liefdediensten heeft, kijkt regelmatig hoe het gaat met de monniken. Zij is de eerste die op dagen dat dit is toegestaan lekkernijen brengt. Zij zorgt met zo goed voor hun welzijn als voor dat van de leden in haar ring.

Bisschoppen maken vaak gebruik van vrijwilligersarbeid om producten voor het magazijn van de bisschoppen te kweken en te verwerken. Het afgelopen jaar werden er bijna 270 duizend mandagen vrijwillig gedoneerd, waardoor de planken vol goederen bleven die de bisschoppen konden gebruiken. Velen hebben dierbare herinneringen aan hun werk als vrijwilliger bij welzijnsprojecten. Ik hoor nog de gefrustreerde uitroepen van de beheerder van een boerderij toen hij zag wat een schade we hadden aangericht onder ruim een hectare suikerbietenplanten die we per ongeluk hadden aangezien voor onkruid.

President Monson heeft gezegd: 'Het (is) onze taak, zowel in eigen land als elders in de wereld, hulp en hoop te bieden aan hen die honger lijden, die dakloos zijn en die verdrukt worden.' (De Star, juli 1990, blz. 3).

Denk eens aan een kleine eenkamerwoning die onderdak biedt aan een gezin van zes mensen. De kamer is vies en vol. Het gezin is jaren niet naar de kerk geweest.

Toen het welzijnscomité van de wijk de behoeften van het gezin besprak, had men een gevoel van ontmoediging. In de loop der jaren hadden bisschoppen geprobeerd het gezin te helpen. Maar in de bespreking dook een nieuw idee op. Misschien kon het comité de moeilijke situatie de baas door gebruik te maken van de hulpbronnen in de voorraadschuur van de Heer - de talenten en vaardigheden van de wijkleden.

Het comité keek zowel naar toekomstige als onmiddellijke behoeften. Toen mogelijkheden een realiteit werden, kreeg men hoop. Terneergeslagenheid maakte plaats voor optimisme. Vervuld van hoop zei ook het gezin toe zich te wijden aan het verbeteren van hun omstandigheden. Het comité ging aan het werk. Een kapper gaf de gezinsleden een kapbeurt. Een tandarts bood zijn diensten vrijwillig aan, en voor het eerst in jaren was de moeder niet bang om te glimlachen. Een nieuwe bril stelde haar in staat om haar kinderen weer voor te lezen. Een financieel adviseur werkte samen met het gezin aan een begroting. En een driejarig gezinslid kreeg door de hulpbronnen van de voorraadschuur van de Heer weer de dringend benodigde fysiotherapie.

Het kostte tijd en inzet voordat de gezinsleden zelf begonnen te geloven dat hun leven er anders uit kon zien. Hun woning was voorheen vies en rommelig, maar begon nu tekenen van orde en reinheid te vertonen. Er kwamen gordijnen voor de ramen. Een jaar later nodigde het gezin mensen uit naar een *house-warming party* in hun nieuwe vierkamerwoning.

Er was een gewond gezin langs de kant van de weg gevonden, een gezin dat net zo leed als de reiziger uit Jeruzalem in de tijd van Jezus. Het hulpgeroep van het gezin was gehoord en hun wonden waren verbonden. De hedendaagse 'goede Samaritanen' hadden de goddelijke instructie opgevolgd om heen te gaan en evenzo te doen. Ook het geestelijk leven van het gezin was gered. Tegenwoordig is het gezin actief in de kerk en bereiden de leden ervan zich voor om de zegeningen van de tempel te ontvangen.

Bisschoppen gebruiken de gewijde vastengaven om te voorzien in behoeften die verder gaan dan die welke vervuld kunnen worden door de voorraadschuur. President Hinckley heeft voorgesteld om te bedenken 'wat er zou gebeuren als de beginselen van de vastendag en de vastengaven over de hele wereld nageleefd werden. De hongeringen zouden gevoeld worden, de naakten gekleed, de daklozen zouden onderdak krijgen. De gevers zouden niet lijden, maar zouden gezegend worden door hun bescheiden onthouding. Er zou in het hart van de mensen overall een nieuwe mate van zorg en onzelfzuchtigheid groeien' (*Ensign*, mei 1991, blz. 52-53). President Spencer W. Kimball heeft eens gezegd: 'Ik vind dat we (...) in plaats van het bedrag dat we uitsparen door bij de vasten twee maaltijden over te slaan meer moeten geven, veel, veel meer - tien keer zoveel, als we daartoe in staat zijn' (Conference Report, april 1974, blz. 184).

Als we ertoe bijdragen dat er lijden verlicht wordt, ontwikkelen we een christelijk karakter. Net als de mensen die tweeduizend jaar geleden aan de voeten van de Heiland naar Hem luisterden, hebben wij de opdracht gekregen: '*Ga heen, doe gij evenzo*'. De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd dat het onze plicht is om 'de hongeringen te voeden, de naakten te kleden, te zorgen voor de weduwe, de tranen van de wezen te drogen, de bezochten in deze kerk en er buiten te troosten, waar wij ze ook vinden' (*Times and Seasons*, 15 maart 1842, blz. 732).

Mogen wij gul zijn met onze tijd, en vrijgevig in onze bijdragen, ten behoeve van de zorg voor hen die lijden onder de problemen van deze tijd. Mogen wij toegewijd raken aan deze beginselen en een goede Samaritaan worden, en altijd denken aan de noodzaak om heen te gaan en evenzo te doen, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Bid tot de Vader in mijn naam

Ouderling L. Edward Brown
van de Zeventig

'Wanneer wij die heilige woorden zeggen, "in de naam van Jezus Christus", (...) staan [wij] daarmee op heilige grond.'

Toen onze Meester, de Heer Jezus Christus, met zijn discipelen sprak aan de oever van de Zee van Galilea, gaf Hij hun het schema van gebed. Dat gebed, dat wij kennen als het Onzevader (Mattheüs 6:9-13; 3 Nephi 13:9-13), verdient onze volle aandacht.

De Heer raadde hun aan, of gebood hun zelfs: 'Bidt gij dan aldus' (Matt. 6:9). Kijk nu eens hoe Hij dit edele gebed begint: 'Onze Vader die in de hemelen zijt' (vers 9). Wat een geweldige moment! Wat een opening! 'Onze Vader,' zei Hij, 'Onze Vader.'

Hij had zoveel manieren kunnen bedenken als begin van dat gebed: 'O machtige Schepper van hemel en aarde, O machtige God die alomtegenwoordig, alwetend en almachtig zijt.' Dat zijn titels die grote en eeuwige waarheden bevatten. Maar met één enkel woord, 'Vader', leerde Hij ons zoveel dat wij moeten weten, ja, dat wij verlangen te weten. God is onze Vader. Wij zijn zijn kinderen.

Gods profeten verkondigen dat 'ieder mens - man en vrouw - is geschapen naar het beeld van God. Iedereen is een geliefde geestzoon of -dochter van hemelse Ouders, en als zodanig heeft iedereen een goddelijke aard en bestemming.' (Het gezin: een proclamatie aan de wereld, *De Ster*, januari 1996, blz. 93.)

Net zoals een kind een bevredigende en vaste band heeft met zijn aardse vader, kan het ook heel vanzelfsprekend zijn band met zijn hemelse Vader ervaren. Het kind voelt aan dat het een kind van God is en dat God zijn Vader is. Dat voelt normaal, dat voelt goed, want het is ook goed. 'In het voorsterfelijke leven', zo verkondigen wij, 'kenden en aanbaden de geestzonen en -dochters God als hun eeuwige Vader' (*De Ster*, januari 1996, blz. 93). Zij kenden Hem toen; zij kennen Hem vanzelfsprekend en intuïtief nu. Wat tragisch wanneer een onschuldige kind in die mate wordt mishandeld dat het er moeite mee zou hebben om zich tot zijn hemelse Vader te wenden en Hem te vertrouwen.

Een paar jaar geleden mochten we van goede vrienden gebruik maken van hun vakantiehuise in Island Park (Idaho). Toen we aankwamen ontdekten we dat we de verkeerde sleutel hadden meegekregen. Wat we ook probeerden, hij deed het niet. We deden ons best om ramen of andere deuren open te wrikken, maar zonder enig succes.

Plotseeling riep onze zoon Steven, die toen een jaar of zeven was, dat hij de voordeur open had gekregen. En warempe!, daar stond hij ons op de drempel triomfantelijk toe te grijnzen. Ik was dolblij, maar ook verbaasd, en vroeg hem hoe hij dat had klaargepeeld.

Hij antwoordde met de heerlijke spontaneïteit van een kind. 'Ik boog gewoon mijn hoofd en ging bidden. Toen ik mijn ogen opendeed, zag ik die grote steen bij de trap en dacht: daardoor ligt vast een sleutel. En dat was ook zo.' Het gebed van een kind was verhoord. Ik dank de Heer voor zijn moeder, die hem heeft geleerd in tijden van nood sleutels te vinden.

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden. Ik geef u mijn welgemeend en plechtig getuigenis dat de Heer inderdaad met ieder van ons communiceert. Hij kan en zal met u communiceren. Word nooit het slachtoffer van de gruwelijke gedachte dat Hij niets om u geeft, dat Hij u niet kent. Dat is een satanische leugen die bedoeld is om u te vernietigen. Zie op tot God en leef. (zie Alma 37:47.)

Twee weken geleden was ik bezig met het verzenden van E-mail met de computer in onze flat in Tokio naar een neef in China, een zoon in Pocatello (Idaho) en nog een andere neef in Longview (Washington). Terwijl ik bezig was de teksten te formulieren, gebeurde er een wonder. Onze schoonzoon in Salt Lake City stuurde ons de volgende E-mailboodschap die gelijk op ons scherm verscheen: 'Bent u daar?' Ik reageerde meteen: 'Ja, ik ben er', waarna wij met elkaar 'spraken' via het wonder van de E-mail.

Natuurlijk kan God met ons communiceren en doet Hij dat ook. Volgens Leer en Verbonden afdeling 88:6-13, is er een licht dat 'van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen.' Dit licht 'dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft' is 'de wet (...) waardoor alle dingen worden bestuurd, namelijk de macht van God.' Dit licht dat 'u licht geeft, is door Hem, Die uw ogen verlicht, en het is hetzelfde licht, dat uw begrip verlevendigt.'

Onze Vader heeft een magnifiek communicatiesysteem waardoor Hij boodschappen en gevoelens kan overbrengen. 'Ja, zie, Ik zal in uw verstand en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, Die (...) in uw hart [zal] wonen. (...) dit is de Geest van openbaring.' (Leer en Verbonden 8:2-3) Hij kent zijn schapen, Hij communiceert met hen, en zij horen zijn stem. (Zie Johannes 10:14-16.)

De Heer Jezus Christus leert ons bidden en belooft ons dat er antwoorden zullen komen. 'Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden' (3 Nephi 18:19), zegt Hij. 'Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend' (3 Nephi 18:21).

Let op zijn aandringen dat 'gij altijd in Mijn naam tot de Vader [moet] bidden'. En, 'Er zal geen andere naam worden gegeven, (...) waardoor de zaligheid tot de men-

senkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here' (Mosiah 3:17).

Wij lezen de volgende indrukwekkende woorden in het Boek Mozes, hoofdstuk 1. In vers 3 zegt de Heer tegen Mozes: 'Zie, Ik ben de Here God, de Almachtige, en Eindeloos is Mijn Naam; want Ik ben zonder begin der dagen of einde der jaren; en is dit niet eindeloos?' Mozes moet wel overstelpt zijn geweest door die uitspraak. Denkt u zich eens in hoe hij zich moet hebben gevoeld bij het horen van de volgende woorden, die zijn opgetekend in vers 4 van hetzelfde hoofdstuk.

'En zie, gij zijt Mijn zoon; (...). Dit is de Here God, de Almachtige, en 'Eindeloos is Zijn Naam', zegt Hij. En vervolgens zegt Hij tegen Mozes: 'Gij zijt Mijn Zoon.' Wat een ervaring! Als de Heer aan u zou verschijnen, zou Hij hetzelfde zeggen.

Nadat de Heer aan Mozes was verschenen, kwam Satan om hem te verzoeken. Hij gebood Mozes en zei: 'Mozes, mensenkind, aanbid mij' (Mozes 1:12). Mozes keek Satan aan, waarna hij hem, vol vertrouwen in de openbaring die de Heer hem zojuist had gegeven, als volgt berispte: 'Wie zijt gij? Want zie, ik ben een zoon van God, naar de gelijkens van Zijn Eniggeborene; en waar is uw heerlijkheid, dat ik u zou aanbidden?' (Mozes 1:13).

Mozes had iets geleerd over zichzelf. Hij was een zoon van God. O, hoe belangrijk is het niet dat onze kinderen steeds aan dat feit worden herinnerd. En Mozes gebood Satan te vertrekken, maar dat had geen resultaat. Satan werd veroordeeld. Weer gebood Mozes hem om weg te gaan, waarop Satan tekeer ging en tierde en weer weigerde te vertrekken (Zie Mozes 1:19).

Toen besefte Mozes dat hij toch wel tegenover een grote moeilijkheid stond. Dit was niet zomaar iemand. Hij was angstaanjagend, vervolgen en machtig. Mozes wilde

daar niets van hebben en gebood stoutmoedig: 'Ga weg van mij, Satan, want ik wil alleen deze ene God aanbidden, Die de God der heerlijkheid is. En Satan nu begon te sidderen, en de aarde beefde' (Mozes 1:20-21).

Hier was een duistere, verbitterde macht. Hoe kon Mozes, een zwakke sterveling, die weerstaan. Op dat cruciale moment [ontving] Mozes (...) kracht en riep God aan, zeggende: 'In de Naam van de Eniggeborene, ga weg van hier, Satan' (Mozes 1:21). Hij deed een beroep op een macht groter dan de zijne. Hij boorde een bron van kracht en gezag aan door middel van de Heer Jezus Christus, een kracht die Satan niet kon trotseren. 'En het geschiedde dat Satan riep met luider stemme, met geween, gewee-klaag en knersing der tanden; en hij ging weg, uit de tegenwoordigheid van Mozes, zodat hij hem niet zag' (Mozes 1:22).

Jaren geleden heeft een van onze collega's ons deelgenoot gemaakt van deze ontroerende ervaring. Zijn dochtertje, Kim, had net leren tellen. Ze kon zelfs helemaal tot tien tellen. Dat was zo'n heuglijk feit dat ze oma belden. 'Dag, oma! Wil u me horen tellen?' En ze begon: 'Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien, in de naam van Jezus Christus. Amen.' Wellicht glimlachte de Heiland en was Hij verheugd dat Kim van een tot tien kon tellen.

Wanneer wij die heilige woorden zeggen, 'in de naam van Jezus Christus', betekenen ze veel meer dan een manier om een eind te breien aan een gebed, een getuigenis of een toespraak. Wij staan daarmee op heilige grond. Wij gebruiken een uiterst verheven, uiterst heilige, uiterst heerlijke naam, ja, de naam van de Zoon van God. Wij kunnen tot de Vader komen door middel van zijn geliefde Zoon. Wanneer wij werkelijk bidden in zijn naam, ontvangen we zo'n kracht, zo'n geruststelling, zo'n vrede in ons hart. Dit slot van een gebed is wellicht op vele manieren het belangrijkste onderdeel van het gebed. Wij kunnen ons via zijn zeevriende Zoon tot de Vader wenden met alle vertrouwen dat Hij ons gebed zal horen. Wij kunnen vragen en ontvangen, we kunnen zoeken en vinden, we kunnen kloppen en vervolgens de open deur vinden.

Ik getuig nu tot u in de heilige naam van Jezus Christus dat God onze Vader is. Wij zijn zijn kinderen. Jezus Christus is zijn eniggeboren Zoon in het vlees. Hij is onze geliefde Heiland en Verlosser. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt geleid door een profet van God, namelijk president Gordon B. Hinckley. Dat wij, als gezin en ieder van ons apart, gezegend zullen worden bij ons zoeken naar de Vader in de naam van de Zoon door middel van oprecht gebed, is mijn nederig gebed in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Als jij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders

Ouderling Robert D. Hales
van het Quorum der Twaalf apostelen

'Om in het gezin van de heiligen tot eenheid te komen, moeten leden die al langer lid zijn, nieuwe leden hartelijk ontvangen.'

De Heiland heeft als zorgzame vriend tegen Petrus gezegd, die kort daarvoor de Heiland was gaan volgen: 'Simon, Simon, zie, de satan heeft verlangd ulieden te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u geboden, dat uw geloof niet zou bezwijken. En jij, als jij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders' (Lucas 22:31-32). Wat is dat bekeringsproces waar iedere zoon en dochter van God doorheen moet, willen zij anderen helpen om in Zijn tegenwoordigheid terug te keren?

De eerste zaadjes van bekering worden gezaaid als men zich bewust wordt van het evangelie van Jezus Christus en verlangt naar de waarheid omtrent zijn herstelde kerk. 'Laat dan dit verlangen in u werken' (Alma 32:27). Verlangen naar de waarheid is als een zaadje dat ontkiemt in de vruchtbare grond van geloof, geduld, ijver en lankmoedigheid (zie Alma 32:27-41). Er staan een aantal wonderbaarlijke bekeringen in de Schriften opgetekend. Eén voorbeeld daarvan is

Sauls wonderbaarlijke bekering, die gekenmerkt wordt door twee belangrijke vragen die hij stelde: 'Wie zijt Gij, Here? (...) [en] wat wilt Gij dat ik doe?' (Handelingen 9:5-6). Soms kan iemand zo'n ervaring hebben, maar meestal vergt bekering een bepaalde periode, waarin wij door studie, gebed, ondervinding en geloof tot een groter getuigenis en tot bekering komen.

Toen Abinadi onbevreesd koning Noach en zijn priesters over het evangelie van Jezus Christus vertelde, onderkende alleen Alma de waarheid ervan. Vervolgens moest Alma, al strevend naar een machtige verandering van hart, groot geloof in de woorden van Abinadi tonen. Door die verandering van hart werd zijn bekering versterkt met het verlangen zijn zonden na te laten. De bekering van een lid van de kerk verloopt ongeveer als die van Alma (zie Mosiah 17).

Vanuit de wereld komen we in het koninkrijk van God. Gedurende ons bekeringsproces voelen we berouw, gepaard met nederigheid, en een gebroken hart en een verslagen geest. Zo worden we op de doop, de vergeving van zonden en op het ontvangen van de Heilige Geest voorbereid. Door onze getrouwheid bieden we beproeven en tegenspoed het hoofd en volharderen tot het einde.

Ik denk aan wat de eerste leden van de kerk moesten achterlaten. Velen moesten hun familie, vrienden, geboorteland, en een levensstijl achterlaten. Zij staken een oceaan over en doorkruisten te voet een groot land naar Zion om medeburgers van de heiligen te worden.

Tegenwoordig is het niet anders. Wie uit de wereld in Gods koninkrijk komen, laten veel achter. Ook zij moeten vaak vrienden, familieleden zelfs, en sociale contacten en gewoonten loslaten die niet overeenstemmen met de normen van de

kerk. Na de doop moet het nieuwe lid van de kerk leren hoe het, door studie, gebed, vorming, en het voorbeeld van de leden, medeburger van de heiligen in Gods koninkrijk kan worden. Door de zorg voor hun gezin en hun roeping in de kerk wordt elk kerklid dagelijks toegewijder, ontwikkelt hij een groter getuigenis, en wordt zijn bekering intensiever.

Als we, als pasgedoopt lid, eenmaal in het koninkrijk van God zijn, eren we het herstelde priesterschap. Volwassen mannelijke leden ontvangen kort na hun doop het Aäronisch priesterschap. Na een bepaalde tijd ontvangen zij, als zij dat waardig zijn, het Melchizedeks priesterschap; en alle gezinsleden delen thuis in de zegeningen daarvan. Het eren van het priesterschap en gehoorzaamheid aan de geboden zijn belangrijke elementen in het bekeringsproces. Vrouwen worden verwelkomd en genieten het zusterschap in de zustershulpvereniging. De jongeren krijgen nieuwe vrienden in de jongemannen- en de jongevrouwenorganisatie. Het jeugdwerk is een zegen voor de kinderen, omdat ze daar worden onderricht in het evangelie en de liefde voelen van hun leerkracht.

Uit onze gehoorzaamheid aan de geboden volgt dienstbetoon en offervaardigheid in de vorm van de aanvaarding van roepingen in de priesterschapsquorums en de hulporganisaties.

Na onze doop gaan we minstens een jaar in getrouwheid voort om ons erop voor te bereiden de tempel van de Heer binnen te gaan. Daar ontvangen we onze begiftiging waardoor we leren hoe te leven om terug te keren in de tegenwoordigheid van God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus.

Vervolgens worden we voor tijd en alle eeuwigheid verzegeld. Onze kinderen komen dan beschermd ter wereld omdat ze geboren worden binnen de eeuwige verbonden die we samen, als man en vrouw, zijn aangegaan. Als we afdalen in de wateren van de doop als ons gezin al gevormd is, worden onze kinderen aan ons verzegeld alsof ze onder het verbond geboren waren.

Al die tijd blijft ons getuigenis groeien en wordt het een bescherming, 'opdat, wanneer de duivel zijn krachtige winden zendt (...) dit geen macht over u zal hebben' (Helaman 5:12).

Kennis van de waarheid en het verkrijgen van een getuigenis geven ons de kracht om te blijven op het enge en smalle pad dat naar het eeuwige leven leidt. Naarmate ons getuigenis groeit, bekeren we ons steeds meer tot het evangelie van Jezus Christus. Als we Hem volgen, verbinden we ons om Hem te dienen door dienstbetoon aan onze naasten.

Broeders en zusters, de kerk groeit snel nu ons zendelingenleger het evangelie in alle delen van de wereld bekendmaakt aan allen met oren om te horen. Met groot geloof en met een getuigenis van Jezus Christus worden zij lid van de kerk, met liefde in hun hart, en dan moeten ze hun leven opnieuw inrichten volgens de wil van de Heer. Zij moeten hun plaats vinden in hun gemeente of wijk. Ze hebben geen dagelijks contact meer met de zendingen die hun het evangelie hebben gebracht.

Ze komen naar onze wijken en gemeenten met het gevoel dat ze vreemden zijn. 'Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods' (Efeziërs 2:19). We lezen in de Schriften over zaden en de zaaiër (zie Matteüs 13; Alma 32). Ons wordt geleerd dat een zaadje kan uitgroeien tot een boom en vrucht kan dragen. Maar dan moet dat zaadje wel in goede grond terechtkomen, en dat is een van de taken in De Kerk van Jezus

Christus van de Heiligen der Laatste Dagen – de grond te verschaffen waarin het zaadje kan aarden, zodat het kan groeien en vrucht dragen, en dat de vrucht blijft (zie Johannes 15:16). Velen zijn sterk genoeg om tot het einde toe te volharden. Zonder de begripvolle handdruk raken sommigen ontmoedigd en verliezen jammer genoeg de geest die hen naar de wateren van de doop heeft gebracht. Wat eens het middelpunt van hun bestaan vormde, wordt terzijde geschoven voor de zaken die hen dagelijks opeisen, of raakt in de dagelijkse beslommeringen gewoon verloren.

Je inzetten voor de bekering van jezelf en anderen is een edele, vreugdevolle taak:

'En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk mijn Vaders!

'En wanneer nu uw vreugde groot zal zijn met één ziel, die gij tot Mij in het

koninkrijk Mijs Vaders hebt gebracht, hoe groot zal dan uw vreugde zijn, indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen!' (LV 18:15–16.)

Hebt u er weleens over nagedacht hoe verdrietig het is om iemand te verliezen en hoe smartelijk het moet zijn als er velen verloren gaan? Dat is wat de Heer voelt. Dat is wat onze profeet voelt. En ik hoop dat u en ik dat ook kunnen voelen, zodat wij vastbesloten zullen zijn om diegenen met koesterende zorg te omgeven die met vreugde de Geest gevoeld hebben, zich hebben laten dopen, een getuigenis verworven hebben, en proberen hun beproevingen en problemen het hoofd te bieden en zich duurzaam te bekeren.

In de drukte van deze tijd en onze betrokkenheid bij wat we in ons eigen leven en in ons gezin willen bereiken, zijn we ons niet altijd bewust van de behoeften van een lid dat pas het koninkrijk is binnengegaan. Toegedaan als we zijn om nieuwe leden terzijde te staan, kunnen we met ze meelopen op het rechte en smalle pad dat naar de tempel leidt, en met ze naar de tempel gaan zodat we met hen vreugde kunnen beleven aan onze vriendschap en ons verblijden op onze gezamenlijke weg naar het eeuwige leven.

'De leden der kerk waren niettemin zeer verheugd over de bekering der Lamanieten, ja, wegens de vestiging van de kerk van God onder hen. En zij gingen in blijdschap met elkander om en genoten veel vreugde' (Helaman 6:3).

Stel u eens even een herder voor die zijn schapen hoedt. De herder studeert en bidt ijverig om dicht bij God te zijn. Naarmate de herder zijn aandacht richt op zijn eigen relatie met God, verliest hij de tijd en de omstandigheden uit het oog. Hij is er zich niet van bewust dat zijn schapen afdwalen of door rovers worden geïstert. De herder ontwaakt uit zijn gemeente, en ontdekt dat er en paar schapen weg zijn en dat hij ze moet gaan zoeken en terugbrengen.

Wij, die ons hebben bekeerd, moeten onze hand uitsteken naar degenen die afdwalen. We zullen grote blijdschap voelen als we de schapen van de Heer terugbrengen.

Ammon, de Nephitische zending, is een voorbeeld voor ons. Hij had verkozen om bij de Lamanitische koning in dienst te treden en kreeg de opdracht om op de kudden van Lamoni te passen. Toen vijanden aanvielen en de schapen uitendreven, werden Ammons mededienstknechten bang en begonnen te wenen. Wat zei Ammon? 'Mijn broeders, weest welgemoed, en laat ons de kudden gaan opsporen, en wij zullen ze te zamen brengen en ze terugvoeren naar de drinkplaats' (Alma 17:31).

Bezoekers luisteren in hun eigen taal naar de conferentietoespraken. De conferentie kon in maar liefst 34 talen gevolgd worden.

Welnu, we kunnen dit lezen als een verhaal over een paar herders die proberen hun vermiste schapen bij elkaar te drijven; maar het bevat een veel krachtiger en belangrijker boodschap. Ammon was een zending met de edele bedoeling om de koning en zijn koninkrijk terug te brengen in de rechtschapen kudde, naar de bron van levend water terug te brengen. Dat leek een ontmoedigende taak voor hen die alleen maar zagen dat de schapen zich over de heuvels verspreid hadden, en dat er niet genoeg mannen waren om ze bij elkaar te drijven. Ze waren ontmoedigd en vreesden dat de koning zou ontdekken dat ze weg waren.

Ammon had niet alleen de leiding bij het teruggedrijven van de schapen, hij verdreef ook de slechte mannen die de problemen veroorzaakt hadden; en zijn heldhaftig optreden bracht de koning ertoe hem te volgen en de Heiland te volgen. Van Ammon leren we dat we, ongeacht onze omstandigheden, anderen tot voorbeeld kunnen zijn, ze kunnen verheffen, ze kunnen inspireren om te streven naar rechtschapenheid, en aan iedereen ons getuigenis kunnen geven van de macht van Jezus Christus.

Om in het gezin van de heiligen tot eenheid te komen, moeten leden die al langer lid zijn, nieuwe leden hartelijk ontvangen. Anderzijds is het ook nodig dat een nieuw lid zich oprecht inspant om naar de kerk te komen en met de andere kerkleden samen te werken. Eenheid overstijgt geslacht, leeftijd, maatschappelijke status en aanzien.

Bekering vereist dat we ons toewijden aan de zorg en de dienst aan anderen die onze hulp nodig hebben, en onze gaven en talenten met anderen delen. De Heer heeft niet gezegd: Weid mijn schapen als het je uitkomt. Hoed mijn schapen als je het niet druk hebt. Hij heeft gezegd: Hoed mijn schapen en lammeren. Help ze om in deze wereld te overleven, houd ze dichtbij je en breng ze in veiligheid – de veiligheid van goede keuzen waarmee ze zich voorbereiden op het eeuwige leven.

De taak van een lid komt overeen met de vele lessen die Jezus' discipelen en apostelen leerden nadat ze gehoor hadden gegeven aan zijn oprechte uitnodiging: 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22). In het Nieuwe Testament staan veel lessen die Petrus, de seniorapostel, leerde, omdat we diezelfde dingen moeten leren tijdens ons bekeringsproces.

Na de kruisiging ging Petrus vissen met de discipelen. Hij was nu wel de seniorapostel, maar besefte niet wat er van hem verwacht werd. Hij was vergeten dat hij een visser van mensen moest

zijn. Vanaf de boot herkende een van de vissers de herrenze Heer op de oever. Toen Petrus van boord was gesprongen om de Heiland te begroeten, werd hem een rechtstreekse vraag gesteld waarmee de Heer zijn bekering peilde. Petrus was nog steeds aan 't leren, zoals ook wij nog steeds moeten leren. De Heer vroeg hem driemaal: 'Hebt gij Mij lief?' (Johannes 21:17). Petrus was gekwetst en van zijn stuk gebracht. 'Gij weet dat ik U liefheb' (Johannes 21:17), antwoordde hij. Toen zei de Heiland: 'Weid mijn lammeren (...) weid mijn schapen' (Johannes 21:15–16).

Net als Petrus komen velen tot bekering en laten de zaken van de wereld achter om de Heer te volgen. Gaan wij, als we geroepen worden om vissers van de kinderen van de Vader te zijn, net als Petrus, 'vissen' (Johannes 21:3) en vergeten we zijn lammeren en schapen te weiden? Slapen wij, net als Petrus, als de mensen om ons heen lijden, of bang zijn en onze hulp behoeven? (Zie Matteüs 26:36–46.)

Zullen we, tijdens ons eigen leerproces, in staat zijn om net als Petrus te reageren toen de Heer hem vroeg: 'Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?' Simon Petrus, nu bekeerd, antwoordde: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God' (Matteüs 16:15–16).

Broeders en zusters, begrijpen we echt wat de Heiland ons leert: 'Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders' (Lucas 22:32)? Het weiden van de lammeren kan doelen op het zendingswerk en de pasgedoopte leden die in het gezin van de heiligen moeten worden gevoed en met warmte omringd. Het weiden van de schapen kan slaan op de gerijpte leden van de kerk, de actieven en de minder-actieve, die zorg nodig hebben en teruggebracht moeten worden in de kudde.

We hebben de boodschap van één profeet: 'Elk lid een zending', goed in ons opgenomen. Hopelijk zullen we gehoor geven aan een even dringend verzoek: elk lid een begeleider, om voor al onze broeders en zusters, zowel de actieve als de minder-actieve en de nieuwe leden te zorgen.

Gisteravond in de priesterschapsbijeenkomst kregen wij een dringend verzoek van president Hinckley aangaande onze nieuwe leden. Hij vroeg ons dringend ons te bekommeren om de nieuwe leden: 'Ik vraag u dringend, broeders, ik vraag u, ieder van u, om u daarvoor in te zetten. (...) Broeders, laten we ze behulpzaam zijn bij hun eerste stappen als lid. Dat is een taak voor (...) huisonderwijzers en huisbezoeksters. Voor de bisschop, de priesterschapsquorums, de zustershulp-

vereniging, Kde jongemannen en jongevrouwen en zelfs voor het jeugdwerk. (...) We hebben behoefte aan uw vriendelijke aanpak (...). Het was niet nodig dat die ene zoekraakte. Maar als hij daar ergens in de schaduw is, en als we de negenennegentig achter moeten laten om hem te gaan zoeken, moeten we dat doen.'

Moge onze smeekbede in antwoord op het verzoek van de profeet zijn:

*Als een vriend verlaten rondtwaalt
en de nacht belet zijn zicht,
help mij dan om hem te vinden
en te leiden naar het licht.*

*Laat mij toch uw lammen hoeden
en 't verloor 'ne brengen weer.
Als een herder wil 'k u dienen;
leer m' uw schapen weiden, Heer.
(Lofzang 181.)*

Dat wij gehoor zullen geven aan het verzoek van onze profeet, ons zullen bekeren en daarna onze broeders en zusters zullen versterken, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons getuigenis aan de wereld

President Gordon B. Hinckley

'God staat aan het roer. Wij vragen Hem om leiding. Wij luisteren naar de zachte, stille stem van openbaring. En wij doen wat Hij ons opdraagt.'

Das is een geweldige conferentie geweest. De Geest des Heren was hier. De muziek was inspirerend. De toespraken en gebeden hebben een verlangen in ons opgewekt om het beter te gaan doen. Wij zijn dankbaar voor de woorden die we hebben gehoord en we hadden graag gezien dat alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk ons hadden kunnen toespreken. Dan had deze conferentie ongeveer een week geduurd.

We zijn erop gewezen dat wij een geweldig erfgoed hebben. Het verleden ligt achter ons. We moeten ons op de toekomst richten. Grote kansen en grote problemen liggen voor ons. Mensen hier en elders kijken kritisch naar ons. In een poging ons op fouten te betrappen, luisteren ze naar elk woord dat we zeggen in de hoop iets tegen ons in te kunnen brengen. Soms maken we fouten. Maar het werk zal daar niet door gedeerd worden. Als we vallen, staan we weer op en gaan we verder.

We hebben niets te vrezen en alles te winnen. God staat aan het roer. Wij vragen Hem om leiding. Wij luisteren naar

de zachte, stille stem van openbaring. En wij doen wat Hij ons opdraagt.

Zijn kerk zal niet worden misleid. Daar hoeft u nooit bang voor te zijn. Als de leiders van de kerk daartoe de neiging zouden hebben, kan Hij ze verwijderen. Ons leven, onze stem en onze kracht is van Hem afhankelijk.

Laten we goede burgers zijn van de landen waar we wonen. Laten we goede buren zijn in onze woonomgeving. Laten we de diversiteit van onze samenleving erkennen, met oog voor het goede in alle mensen. We hoeven niets aan onze godsdienst en onze theologie af te doen. Maar we kunnen wel elk element van wantrouwen, van bekrompenheid en van klein-gesigheid terzijde schuiven.

'Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in zijn Zoon, Jezus Christus, en in de Heilige Geest' (geloofsartikel 1). Dat is de basis van ons geloof. Daarom schroomt verkondigen wij dat de Heer Jezus Christus leeft. Zonder dubbelzinnigheid verklaren wij dat Hij voor de hele mensheid verzoening heeft gedaan. Daardoor is een universele opstanding vast komen te staan en de weg naar verhoging in het koninkrijk van onze Vader opengesteld.

Dat is de last van onze verkondiging aan de wereld. Dat is de kern van onze theologie. Dat is de bron van ons geloof. Laat niemand ooit beweren dat wij geen christenen zijn.

Wij spreken een welgemeend woord van dank uit voor de inbreng van diegenen die deze conferentie zijn ontheven. U heeft het zo enorm goed gedaan. Dank u voor uw geweldige bijdrage. Diegenen die niet gesteund zijn, wensen wij veel voldoening en geluk in het werk dat u gaat aanvangen. Allemaal worden wij op een gegeven moment op de een of andere manier ontheven. Het gaat er niet om waar wij deze grote zaak dienen, maar hoe wij dienen.

Brigham Young en een handjevol anderen zijn bekenden uit onze pioniersgeschiedenis. Maar al die onbezongen, on-

bewierookten, onbekenden die het evangelie hebben nageleefd, de Heer hebben liefgehad en zonder ophef of applaus hun dagelijkse werk hebben gedaan? Zal hun eeuwige beloning ook maar iets minder zijn? Ik denk het niet.

Hetzelfde geldt voor ons. Wij kunnen onze eigen bijdrage leveren, en met die bijdrage wordt dit werk mede opgebouwd. Uw bijdrage is even aanvaardbaar als de onze. Jezus heeft gezegd: 'Indien iemand de eerste wil zijn, die zal de alleraatste zijn en aller dienaar' (Marcus 9:35).

Broeders en zusters, wij vormen allen één groot gezin. Ieder heeft zijn taak; ieder heeft zijn zending te volbrengen. En als we heengaan, zal het voldoende beloning voor ons zijn als we onze dierbare Meester kunnen zeggen: 'Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden' (2 Timoteüs 4:7).

Ik hoop dat ieder van u uw huis behouden bereikt. Moge u in liefde en waardering en respect voor elkaar samenleven. Moge de hemel met een glimlach op u neerzien.

Onze liefde gaat naar u uit. Wij houden heel veel van u. Wij geven u onze zegen. We doen dat als dienstknechten van de levende God en in de naam van onze goddelijke Verlosser. Aan het einde van deze geweldige en prachtige conferentie wil ik u zeggen: God zij met u tot we u wederzien. Dat is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geloof vinden in elke stap die je zet

Bonnie D. Parkin

Tweede raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

'Jaren hierna zullen jullie kleinkinderen met bewondering verhalen vertellen over jouw keuzen die hun leven veranderden. Jullie zullen hun pioniers zijn.'

Anna Matilda Anderson was een meisje dat omstreeks 1880 in Zweden woonde. Toen zij en de leden van haar ouderlijk gezin lid werden van de kerk, werden zij uitgelachen om hun geloof. Anna's moeder besloot dat ze naar Amerika zouden verhuizen en zich aan zouden sluiten bij de heiligen in Utah. Anna was elf toe ze met haar zusje, Ida, vooruit werden gestuurd om geld te verdienen zodat de rest van het gezin ook naar Amerika kon komen. Ze voeren naar de Verenigde Staten en reisden toen per trein naar Ogden (Utah), waar Ida per huifkar vertrok naar haar werkgevers in Idaho. Anna zat helemaal alleen in de trein naar Salt Lake City. Ze sprak geen Engels en kende niemand. Je kunt je wel voorstellen hoe eenzaam ze zich voelde en hoe bang ze was.

De trein reed net voor middernacht het donkere Rio Grande-station binnen. Het familiedat dat Anna zou komen afhalen, was er niet. Anna bleef angstig wachten terwijl iedereen langzamerhand het sta-

tion verliet. Snel bleef ze alleen met een Duits gezin dat ook door niemand werd afgehaald. Ze voelde zich angstig in het duistere station. Later vertelde ze: 'Ik begon te huilen en dacht aan het laatste wat mijn moeder tegen me gezegd had: "Als je ergens komt waar je niet verstaat wat de mensen zeggen, vergeet dan niet tot je hemelse Vader te bidden want Hij verstaat je wel."' Anna knielde naast haar koffer en smeekte uit alle macht om hulp. Hebben we niet allemaal weleens zo gebeden?

De Duitse gezinsleden wenkten Anna. Omdat ze geen andere keuze had, liep ze huilend met ze mee. Toen ze op het tempelplein kwamen, hoorden ze snelle voetstappen. Een vrouw, die iedereen die ze passeerde goed bekeek, kwam hollend hun kant uit. Ze keek naar het Duitse gezin, en spoedde zich toen voort. Anna ving de zoekende blik van de vrouw. De vrouw kwam vol verbazing tot stilstand. Ze herkende het meisje!

En met een schok herkende Anna de vrouw. Het was haar zondagsschoollerares die een jaar daarvoor uit Zweden was vertrokken! Ze trok Anna stevig in haar armen en veegde haar bange tranen weg. Ze vertelde Anna: 'Ik werd steeds maar weer gewekt (...) Beelden van arriverende immigranten kwamen mij voor de geest. Ik kon niet meer in slaap komen. Ik kreeg de ingeving om naar de tempel te gaan en te zien of er iemand was die ik kende.' (Uit het dagboek van Anna Matilda Anderson, in het bezit van spreker.)

Ongelofelijk, nietwaar? Een zondagsschoollerares die in een pikdonkere nacht als een engel van licht op pad gestuurd werd! 'Zo zie je maar', vertelde Anna, 'dat mijn hemelse Vader mijn gebeden ruimschoots verhoorde. Ik vroeg alleen maar om iemand die me zou verstaan, en Hij stuurde iemand die ik kende.'

Jaren later legde Anna uit hoe ze die wonderbaarlijke reis heeft kunnen ondernemen: door haar geloof in de Heer was ze er zeker van dat er iets beters voor haar was weggelegd. Dat gaf haar de moed om zonder haar moeder de oceaan over te steken, tot haar Vader in de hemel te bidden toen ze zich verloren voelde, en naar de veilige haven van de tempel te lopen. Anna reisde door het onbekende en baande een pad voor anderen die zouden volgen. Een van degenen die in Anna's voetstappen volgden, was mijn man. Anna was namelijk zijn grootmoeder.

Wat Anna gedaan heeft, moet voor haar ontzettend angstig geweest zijn. Hoewel ze het waarschijnlijk zelf niet wist, heeft ze dapper de weg gebaand voor anderen die na haar kwamen. Anna was een pionier. Een pionier staat pal voor wat goed is, durft tegenstanders

over het evangelie te vertellen, en getuigt van Christus door haar daden. Net als Anna.

Herken je jezelf in Anna's verhaal? Misschien herken je je enthousiasme voor het evangelie, of je angst voor het onbekende. Van ons allemaal wordt gevraagd om te reizen in geloof. Dat ligt in het evangelie besloten. Wij hoeven misschien geen oceaan over te steken of in ons eentje een leeg station te verlaten. Maar hoe dan ook, van ons wordt gevraagd elke stap in geloof te doen. Jaren hierna zullen jullie kleinkinderen met bewondering verhalen vertellen over jouw keuzen die hun leven veranderden. *Jullie zullen hun pioniers zijn.* Heb je er weleens aan gedacht dat je, als je net als Anna het onbekende tegemoet treedt, anderen de weg wijst? Laat me je iets vertellen over het leven van andere jongevrouwen om beter te begrijpen wat de vroegere pioniers meegemaakt hebben.

Ruth May Fox vertelde: 'Toen vorst ons de tijd aanbrak om Engeland te verlaten, was ik in de zevende hemel. (...) We verlieten ons huis in het donker om de nieuwsgierigheid van de burenen te ontlopen. Bestaat er iets spannenders?' (Susan Arrington Madsen, *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail* [1994], blz. 30). Pioniers hebben een avontuurlijke geest!

Margaret Gay Judd Clawson schreef: 'Er zaten een aantal heel leuke jongens in onze groep. Eentje vooral. Hij zei altijd zulke aardige dingen tegen me - hij zei dat ik mooi en intelligent was, en zelfs dat ik zo aardig was, iets waarvan men mij nooit beschuldigd had' (idem, blz. 144). Heeft iemand jullie er ooit van beschul-

digd aardig of vriendelijk te zijn? Wat een compliment!

Margaret McNeil Ballard herinnerde zich: 'Ik heb de hele weg over de vlakten te voet afgelegd, daarbij moest ik een koe in de gaten houden, en een groot deel van de weg heb ik mijn broertje, James, op mijn rug gedragen' (idem, blz. 126). Velen van jullie hebben de zorg voor jullie broertjes en zusjes.

Wat vind je van de mening van Susan Noble Grant: 'O, kinderen, jullie hebben er geen idee van hoe gelukkig wij waren, zelfs in die dagen vol moeilijkheden! Zo jong als ik was, wist ik dat het evangelie hersteld was. Meer dan eens heb ik Joseph Smith horen zeggen dat onze he-

melse Vader en zijn zoon, Jezus Christus, de herrenze Heiland, met hem gesproken hadden. (...) Dat getuigenis ben ik nooit kwijtgeraakt. En ik wil dat jullie dit, als ik dood ben, aan jullie kinderen en kleinkinderen vertellen' (idem, blz. 98). Wat een prachtig erfgoed! En toch hebben ook wij een profet horen spreken.

Klinken deze verhalen jullie zo anders in de oren dan wat wij in onze tijd in ons dagboek schrijven? Hoeveelen zouden in staat zijn om te doen wat Anna gedaan heeft? Ik denk: wij allemaal. Waarom? Wij tonen geloof door de moedige keuzen die we elke dag maken. President Harold B. Lee heeft een aantal geweldige adviezen voor eigentijdse pioniers gegeven: 'Loop naar de rand van het licht, en misschien een paar passen de duisternis in, en dan zul je merken dat het licht verschijnt en zich voor je uit beweegt.' (Geciteerd door Boyd K. Packer, in Lucille C. Tate, *Boyd K. Packer: A Watchman on the Tower* [1995], blz. 138). Wij moeten wandelen in geloof. Dat betekent dat we het duistere onbekende tegemoet moeten treden omdat we geloven dat onze hemelse Vader met wijd open armen op ons wacht, net als Anna's zondagsschoolleerkracht.

Ons gebed is vanavond dat wij allemaal kracht zullen putten uit de pioniersgeest. Kijk vanavond eens in de spiegel. Dan zie je iemand die uniek, sterk en moedig is. Een pionier. Houd dat in gedachten. Net als Anna en duizenden anderen ga jij voorop en toont daarbij moedig aan degenen waar je van houdt welke weg ze moeten volgen. Dat we altijd geloof zullen vinden in elke stap die we zetten, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Blijf doorgaan en geef het de tijd

Virginia H. Pearce

Eerste raadgeefster in het algemeen jongevrouwenpresidium

'Maar ons reisdoel, ons Zion, is het leven in de nabijheid van onze hemelse Vader. En om daar te komen moeten we steeds maar blijven lopen, steeds maar doorgaan.'

Zingen en lopen deden de kind'ren van de pioniers.¹ Als ik aan pioniers denk, verschijnen er droevige beelden voor mijn ogen: handkarren in verblindende sneeuwstormen, zieke, bevroren voeten, lege magen en ondiepe graven.

Maar naarmate ik me beter verdiep in die gedenkwaardige tocht raak ik er meer van overtuigd dat er zich wel dramatische dingen hebben afgespeeld, maar dat het grootste gedeelte van die tocht voor de meeste mensen betrekkelijk rustig verliep. Meestal bleven ze maar doorlopen.

Als de pioniers zich 's morgens klaarmaakten om de reis voort te zetten, moesten ze het vee voeren, vuur aansteken, ontbijt klaarmaken, lunch inpakken voor onderweg, reparaties uitvoeren, ossen inspannen en wagens inladen. Elke ochtend weer. Vervolgens liepen ze ongeveer tien kilometer, gheiden halt om het vee te voeren en in water te geven, de lunch te gebruiken, zich weer bij hun groep te voegen en verder te lopen tot ongeveer zes uur 's middags. Dan begon de hele procedure weer opnieuw: de ossen uitspannen en in water geven, reparaties uitvoeren, spreekhout zoeken, vuur aanleggen, de maal-

tijd klaarmaken, voor donker een paar regels in hun dagboek schrijven, soms wat muziek maken, bidden, en om negen uur naar bed.

Het tempo was niet belangrijk. Omdat de snelheid bepaald werd door de langzaam voortsjokkende ossen, hoefde niemand zijn pas te versnellen om de wagens bij te houden. Als ze een goede dag hadden, een dag zonder moeilijkheden, (kwam dat ooit voor?) legden de pioniers ongeveer 25 kilometer af. Gewoonlijk liepen ze minder dan zestien kilometer. Stel je eens voor hoe weinig dat leek, vergeleken met hun uiteindelijke doel van zo'n 2200 kilometer!

Een detail van een bronzen reliëf² op de begraafplaats van Winter Quarters stelt een moeder voor die tijdens de tocht naar Salt Lake Valley haar hand in de wagen hield. Dat was omdat haar kindje niet in de wagen wilde blijven als het de hand van zijn moeder niet kon zien. Die pioniers wisten zelfs onder het lopen hoe ze elkaar konden helpen.

En wat heeft dit allemaal met ons te maken, in de wereld waarin we nu leven? Ik denk dat het alles met ons te maken heeft. Ons leven is meestal geen aaneenschakeling van dramatische momenten die heldenmoed vereisen. Ons leven wordt meestal in beslag genomen door dagelijkse, eentonige taken waar we moe van worden en waardoor we vrij gemakkelijk ontmoedigd kunnen raken. We weten natuurlijk wel waarmee we bezig zijn, en als het mogelijk was, zouden we liever uit bed springen, ontzettend hard aan de gang gaan, en 's avonds klaar zijn. Maar ons reisdoel, ons Zion, is het leven in de nabijheid van onze hemelse Vader. En om daar te komen moeten we steeds maar blijven lopen, steeds maar doorgaan.

Het is geen kleinigheid om wekenlang door te lopen. Ik word net zo geïnspireerd door de standvastigheid van de pioniers, de eenvoudige, zware arbeid die eraan vastzat, hun bereidheid om stukje bij

beetje, stap voor stap verder te gaan naar het beloofde land, als door hun meer opvallende moedige daden. Het is moeilijk om in onze vooruitgang te blijven geloven als wij in zo'n zelfde tempo vooruitgang maken, om in de toekomst te blijven geloven als de vooruitgang per dag zo klein is.

Beschouw je jezelf als een heldhaftig pionier omdat je elke ochtend uit je bed komt, je haar kamt en op tijd op school bent? Zie je het belang in van elke dag huiswerk maken, en zie je wel in hoeveel moed je tentoonspreidt door hulp in te roepen wanneer je een opdracht niet begrijpt? Zie je wel in hoe heldhaftig het is om elke zondag, maar weer naar de kerk te gaan, naar je klas te gaan en anderen vriendelijk te bejegenen? Begrijp je wel dat het groots is om steeds maar weer de afwas te doen, piano te oefenen, op kinderen te passen? Begrijp je wel welke kracht er nodig is en welk geloof in het doel van de reis om elke dag te blijven bidden en de Schriften te blijven lezen? Zie je wel in hoe groots het is als je de tijd de kans geeft om je moeilijkheden tot een handzaam formaat te verkleinen?

President Howard W. Hunter heeft gezegd: 'Voor werkelijke grootheid (...) is altijd een vereiste dat je gedurende lange tijd regelmatig en consequent, kleine en soms gewone, saai stappet zet.'³

Het is zo gemakkelijk om snel en dramatisch resultaat te verwachten voor je dagelijkse inspanningen! En toch, hoe gelukkig zijn de mensen die geleerd hebben om te accepteren dat vooruitgang langzaam plaatsvindt – die zelfs geleerd hebben om te genieten van het gewone leven van alledag.

Laat je niet ontmoedigen. Denk aan degenen die hun hand in de wagen leggen om jou moed te geven. Wees degene die een hand uitsteekt naar anderen terwijl we met z'n allen voorwaarts gaan.

Als je vanavond naar bed gaat, denk dan aan de dingen die je vandaag bereikt hebt. Sta jezelf toe om te voelen hoeveel bevrediging het geeft dat je iets helemaal, of zelfs maar gedeeltelijk, hebt afgemaakt. Die opmerkelijke pioniers waren niet alleen bereid om steeds maar door te gaan, zij zongen ook nog onder het lopen. Wordt er van ons verwacht dat we ons dagelijks werk opgewekt verrichten? Misschien niet elk moment van elke dag. Natuurlijk zijn we bij tijd en wijle verdrietig en zelfs boos. Maar we kunnen ons voornemen om ons niet in ons verdriet of onze boosheid te nestelen. Een jongevrouw schreef eens naar ons kantoor: 'Ik vind het gewoon ontzettend leuk om veertien te zijn. Ik zou wel heel lang veertien willen blijven. Veertien zijn is zo ontzettend leuk!' Zulke korte zinnestjes

Tijdens de algemene jongevrouwenvergadering: zuster Virginia H. Pearce, eerste raadgeefster in het algemene jongevrouwenpresidium (links), met Carly Nielson.

maken mijn dag goed. 'Een vrolijk hart bevordert de genezing' (Spreuken 17:22).

Wij beschouwen de mensen van de stad van Henoch als zo goed, zo ongelofelijk goed, dat de hele stad ten hemel werd opgenomen. Maar als we zorgvuldig lezen zien we dat de stad Zion 'na verloop van tijd' ten hemel werd opgenomen (Mozes 7:21). Net als bij de pioniers, net als bij jou en mij, moet het een proces geweest zijn van langdurig stap voor stap voorwaarts gaan.

De Indra platstaartvlinder is een van de spectaculairste vlinders. Wetenschappers hebben zorgvuldig zijn levenscyclus in beeld gebracht. Hij legt een eitje op precies de goede plek van de plant. Binnen vijf dagen breekt die open en groeit uit tot een zwarte rups met geeloranje stippen. Volwassen geworden maakt de rups zijn eigen pop. De meeste komen binnen twee jaar uit. Maar sommige, en dat is het interessante eraan, blijven maar liefst zeven jaar in het popstadium. En dan opeens ontpopt de rups zich binnen enkele uren tot een prachtige zwarte vlinder en kiest het luchtruim.⁴ Werd de rups een vlinder in een paar uurtes of in zeven jaar?

Waarnemers die de groei van de Indra platstaartvlinder begrijpen, zijn bereid geduldig door te gaan en het de tijd te geven. Degenen die inzicht hebben in hun eigen groei, blijven bidden en hun dagelijks werk doen en geven het de tijd.

Populair gezegd: 'Kom op! Laat het er niet bij zitten!'

Ik ontmoette Carly voor het eerst toen ze twaalf was. Ze was pas bij de bijenkorfmeisjes, en dus onervaren. Daarom had ze last van wat tijdelijke ongemakken. Luister hoe ze haar gevoelens beschrijft. [Er wordt een korte videopresentatie getoond.]

'Veranderingen zijn altijd moeilijk voor me geweest. Ik heb niet zulke grote problemen, maar als ze zich voordoen lijken ze in mijn ogen ontzettend zwaar. Weet je, iedereen was zo'n beetje met z'n eigen problemen bezig. Ik was steeds op mezelf aangewezen. En ik wilde nooit naar school. Ik had het gevoel dat het mijn hemelse Vader niet kon schelen als ik verdrietig was. En het kon Hem ook niet schelen als ik geen verdriet had of helemaal geen vriendinnen had. Ik had gewoon het gevoel dat Hij er niet was. Ik had gewoon het gevoel dat niemand zich iets van mij aantrok.'⁵

Nu is Carly zestien. Dit zegt ze nu:

'Als ik luister naar wat ik zei toen ik twaalf was, herinner ik me hoe groot die moeilijkheden toen leken, en hoe klein ze nu zijn. Ik herinner me hoe ik verlangde naar een "toverformule". Ik geloof nu dat niets ervoor kan zorgen dat alles in orde komt. Toen ik twaalf was, wist ik wel dat ik een goed mens wilde zijn. Dat verlangen maakte dat ik in de Schriften bleef lezen, naar de kerk bleef gaan en bleef bidden. Nu, vier jaar later, voel ik me zo anders,

vooral omdat ik dat allemaal bleef doen. Nu vind ik antwoorden in de Schriften, ben ik door mijn gebed dicht bij de Heer, en begrijp ik de lessen in de kerk veel beter.

'Mijn vader heeft een citaat aan de muur hangen: "Succes schijnt een kwestie te zijn van volhouden als anderen het opgegeven hebben" [William Feather]. Ik ben zo blij dat ik heb volgehouden! Ik denk zelfs dat het nodig is dat we ons soms zo leeg voelen. Daardoor gaan we op de Heer vertrouwen en merken we dat we van Hem afhankelijk zijn.

'Sommige hits en films willen ons doen geloven dat niets er werkelijk toe doet, dat we het erbij moeten laten zitten omdat toch alles tijdelijk is. Wij weten wel beter. Wij hebben het evangelie. Dat is niet tijdelijk. We kunnen het er niet bij laten zitten. We kunnen het niet opgeven. Misschien zien we het nu nog niet, maar alles wat we doen, elke dag die we leven, heeft een doel. En we hebben een hemelse Vader die er altijd zal zijn om ons op te beuren en ons aan te moedigen.'

We geven zoveel om elkaar op onze gezamenlijke reis. Ik weet dat onze hemelse Vader ons allemaal zal zegenen als we bidden, hard werken en zaken de tijd geven. In de naam van Jezus Christus. Amen.

NOTEN

1. De pionierskinderen zongen en liepen', *Kinderliedjes*, blz. 137.
2. Beeldhouwwerk van Avard Fairbanks
3. 'True Greatness', *Ensign*, mei 1982, blz. 20.
4. Zie Todd Stout, 'The Four Utah Varieties of Papilio Indra', *Utah Lepidopterist*, februari 1997, blz. 6
5. Uit een interview met Carly Nielson, wijk Kaysville 18, ring Crestwood Kaysville (Utah).

Vrienden voor elkaar

Kristin Banner

Wijk Parrish Canyon, ring Centerville (Utah)

'Als je in je wijk of op school de enige HLD-jongevrouw mocht zijn, weet dan dat er nog duizenden jongevrouwen naast je staan.'

Net als jullie allemaal heb ik in mijn leven geloof moeten oefenen en pionier moeten zijn. Mijn eerste echte ervaring daarmee had ik in de tweede klas. Mijn lerares kwam onze klas binnen en vertelde dat er binnenkort een gehandicapt kind bij ons in de klas zou komen. Ik herinner me nog dat ik probeerde me van dat meisje een voorstelling te maken.

De eerste dag dat Jenny de klas binnenkwam, wist ik dat ik van haar zou houden. Het feit dat ze gehandicapt was, zette mij ertoe aan haar beter te leren kennen. Ik had nooit iets met gehandicapte kinderen te maken gehad. Hoewel ik me over veel dingen ongerust maakte, wist ik dat ik vriendschap met haar moest sluiten. Ik werd geconfronteerd met het onbekende. Ik aanvaardde de uitdaging.

Op een dag besloot ik om na school naar Jenny's huis te gaan. Ik herinner me dat ik een beetje zenuwachtig was, maar toch het gevoel had dat het goed was. Haar moeder was heel aardig en vertelde me wat meer over Jenny, zodat ik haar beter leerde kennen.

Het duurde niet lang, of ik was altijd met Jenny samen. Ze werd een van mijn beste vriendinnen. We vonden het heerlijk om naar de winkel te gaan, op haar trampoline te spelen, en bij elkaar te logeren. Ik vulde haar lichamelijke handicap aan, en zij mijn geestelijke tekorten. Jenny is een prachtig voorbeeld van christelijke naastenliefde en vergevgezindheid. Ik geloof echt dat we elkaar over elkaars handicaps heen geholpen hebben.

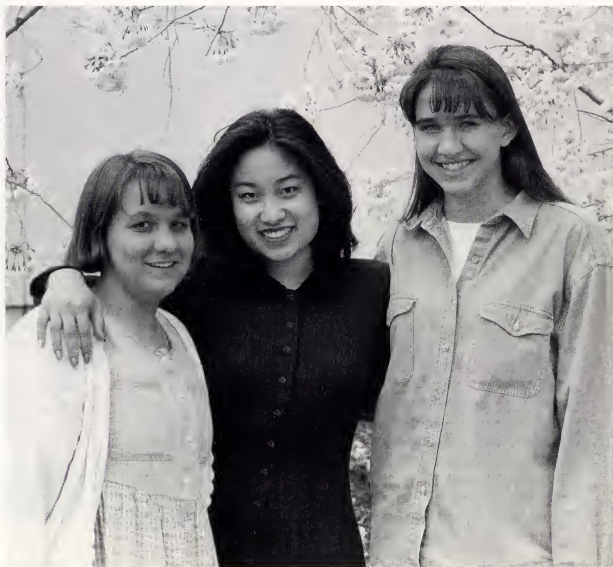
Toen we ouder werden, werd ik op een andere manier getest op mijn pioniersgeest. Ik had veel vriendinnen en velen kenden Jenny niet. Hoewel ze nooit grof

waren, had ik altijd het gevoel dat ik moest kiezen tussen Jenny en mijn andere vriendinnen. Het was moeilijk en ik moest me er bewust voor inspannen, maar ik besloot dat ik zou zorgen dat ze haar beter zouden leren kennen. Op den duur voelden mijn andere vriendinnen zich bij Jenny meer op hun gemak.

Tot op de dag van vandaag ben ik bevriend met Jenny. Ze zit op dezelfde school als ik en ik zie haar bijna elke dag. Ik voel me echt trots als ik met haar door de hal loop.

Ik weet dat we allemaal het geloof kunnen hebben om te doen wat goed is. Net als de pioniers kunnen we allemaal onze moeilijkheden de baas worden en voorwaarts streven.

Tot slot wil ik jullie allemaal vertellen hoe nederig en dankbaar ik me voel dat ik vandaag iets over mezelf mag vertellen. Het feit dat ik over de hele wereld duizenden dappere zusters heb, die samen met mij deze conferentie beluisteren, geeft me de zekerheid dat het goed is wat ik doe. Het doet me ook beseffen dat we in dit belangrijke werk niet alleen staan. Als je in je wijk of op school de enige HLD-jongevrouw mocht zijn, weet dan dat er nog duizenden jongevrouwen naast je staan. Allemaal samen kunnen we groeien en sterk staan in deze gevaarvolle laatste dagen. Dat is mijn getuigenis en gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een goede keuze

Fono Lavatai

Wijk Center 3, ring Salt Lake Riverside

“Denk eraan”, zei mijn moeder, “dat je besluit je gelukkig kan maken, maar je ook een heleboel narigheid kan bezorgen.”

Het is een voorrecht voor mij om vandaag tot jullie te spreken. Toen ik dat verzoek kreeg, vroeg ik mezelf af: 'Waarom ik?' Ik was een beetje bang. Toen gaf een meisje in mijn seminarieklas een opbouwende gedachte. Zij vroeg ons: 'Zien jullie moeilijkheden in de kansen die je krijgt, of kansen in de moeilijkheden die je ondervindt?' Daarover heb ik nagedacht, en nu sta ik hier!

Afgelopen zomer ben ik verhuisd van Samoa naar de Verenigde Staten. Ik wilde mijn eiland en mijn vrienden niet verlaten. Ik werd nerveus van de gedachte dat ik naar een andere middelbare school zou gaan. Hoewel ik een nieuweling was, heb ik me toch opgegeven voor het basketbalteam. Het is me gelukt! Ik ben gek op basketbal! Terwijl je over het speelveld rent, rekent iedereen erop dat je een punt scoort. Als dat lukt, ben je gelukkig, en als het niet lukt, nou, dat is dan wel een heel ander verhaal!

Hoe dan ook, ik was in het team geplaatst en kon niet naar het seminarie omdat ik elke dag na school moest trainen, en we ook na school naar het seminarie moesten. Ik ben een heel kwartaal niet

naar het seminarie gegaan, en ik vergat het gewoon.

Op een dag vroeg mijn moeder ernaar. Ik zei dat alles in orde was. Maar zij wist wel wat er aan de hand was. Mijn seminarieleerkracht had haar een brief gestuurd. Ze zei tegen me: 'Fono, je weet dat wat je doet, niet goed is. Ik geef alleen maar raad, maar je moet zelf kiezen. Denk eraan dat je besluit je gelukkig kan maken, maar je ook een heleboel narigheid kan bezorgen.'

Daarover heb ik een aantal weken nagedacht en toen heb ik mijn besluit genomen. Ik besloot om van basketbal af te gaan en naar het seminarie te gaan. Ik wist dat het bij de uitreiking van de seminariecertificaten behoorlijk naar en pijn-

lijk zou zijn als ik de voorkeur gaf aan basketbal. Ik wilde niet toekijken als anderen hun certificaat zouden krijgen en ik niet. Misschien was dat wel de narigheid waar mijn moeder het over had. Ik besloot dat ik duidelijk prioriteiten zou stellen. Hoewel ik ontzettend graag basketbal speel, vond ik dat belangrijke zaken voorgaan. Ik hoop dat ik volgend jaar in het basketbalteam zit. Ik zal ervoor zorgen dat ik mijn tijd zo indeel, dat ik voor de training het seminarie niet weer hoeft te missen.

Nu volg ik het seminarie weer. Ik heb een geweldige leerkracht, een leuke klas, en ik ben ontzettend trots op mezelf dat ik de goede beslissing genomen heb. Dit doet me denken aan een tekst uit Matteüs 6:33: 'Maar zoekt eerst zijn Koninkrijk en zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.'

Ik wil graag in mijn moedertaal mijn getuigenis geven. [zuster Lavatai sprak toen de gecursiveerde tekst in het Samoans uit.] *Ik weet dat deze kerk waar is. Haar leer is waar. Ik ben dankbaar voor dit jongevrouwenprogramma, want ik leer veel dat mijn leven ten goede komt.* Ik weet dat dit evangelie waar is. Het heeft me in mijn leven vaak geholpen. Ik weet dat we leiders hebben om ons te helpen. Ik houd van jullie allemaal. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het koor, samengesteld uit jongevrouwen uit de regio's Magna en Kearns, gebruiken gebarentaal om een lied te 'zingen' tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst.

Kom dichterbij Christus

Alejandra Hernández

Wijk Federal Heights, ring Salt Lake Emigration

'Veranderen was niet gemakkelijk. Ik moest zo nederig zijn om te erkennen dat ik fout geweest was.'

Vanaf mijn geboorte heb ik thuis het evangelie gekend, en dus hebben mijn ouders er altijd voor gezorgd dat ze me goede beginselen bijbrachten. Ondanks dat ben ik op de middelbare school erg veranderd. Ik besloot om de weg in te slaan die me leuker en veel gemakkelijker leek. Ik liet me leiden door wat mijn vriendinnen me aanraadden, ik kleepte me nogal onbehoorlijk, ik ging naar verkeerde feestjes en af en toe vloekte ik zelfs.

In diezelfde periode kreeg ik moeilijkheden met mijn ouders en keek ik de Schriften niet meer in. Populair zijn was zo belangrijk voor me, en naar feestjes gaan en me net zo kleden als mijn vriendinnen leek me goed. Maar in werkelijkheid voelde ik me leeg van binnen en eenzamer dan ooit. Ik had geen gemoedsrust omdat ik altijd iets voor mijn ouders te verbergen had uit angst dat ze me een uitbrander zouden geven. Iets zei me dat wat ik deed niet goed was, maar toch koos ik voor mijn vriendinnen en voor populariteit.

Pas tegen het einde van de middelbare school begon ik het gevoel te krijgen dat alles wat er in de kerk gezegd werd, speciaal voor mij bedoeld was. Tijdens een avondmaalsdienst gingen de toespraken zo duidelijk over wat ik nodig had, dat ik me omdraaide naar mijn moeder en vroeg: 'Mam,

wat heb je ze over mij verteld?' Ze zei dat ze de sprekers niets over mij verteld had. Op dat moment besloot ik dat ik zou veranderen, en in die tijd keerden mijn vriendinnen mij de rug toe. Ik voelde me echt ongelukkig. Maar ik nam aan dat mijn ouders altijd gelijk hadden gehad. Ik kwam tot het besef dat zij mijn enige echte vrienden waren.

Veranderen was niet gemakkelijk. Ik moest zo nederig zijn om te erkennen dat ik fout geweest was. Ik wilde echt anders zijn, dus begon ik te werken met 'Mijn persoonlijke vooruitgang'. Ik kreeg een beter gevoel over mezelf. Stukje bij beetje, stap voor stap. Soms was het erg moeilijk om te voldoen aan de opdrachten, zoals in de Schriften lezen. Maar zelfs als ik het alleen maar probeerde, voelde ik me al beter.

De eerste keer dat ik het Boek van Mormon uit had, voelde ik dat alles wat mijn ouders me over de kerk geleerd hadden, waar was, en kon ik dichterbij Christus

komen. Toen ik begon te werken aan de projecten van de loutermeisjes, kreeg ik een tevreden gevoel over mezelf, en begon ik door mijn dienstbetoon aan anderen de vrede te voelen waarnaar ik gezocht had.

Nu heb ik mijn hangertje, en ik vind dat het de moeite waard was. Voor mij is het meer dan alleen maar een kettinkje. In werkelijkheid betekent het dat ik liefde voel voor mijn hemelse Vader. Het is een bewijs dat ik de gedragsnormen naleef, en het motiveert me om te blijven doen wat Christus van me vraagt.

Ik ben zo dankbaar dat we de mogelijkheid hebben gekregen om te kiezen tussen goed en kwaad, en ik ben ook dankbaar dat we gelegenheid hebben om van onze fouten te leren. De vreugde die ik nu voel, als ik de liefde van Christus gewaar word door dienstbetoon en de wetenschap dat ik van waarde ben, is niet te vergelijken met wat ik voelde toen ik op school populair was. Waarschijnlijk denkt geen van mijn klasgenoten van de middelbare school nog aan me, maar ik ben gelukkig omdat ik weet dat Christus me kent en weet dat ik van Hem houd.

Ik weet dat we de moeilijkheden waarmee we te maken krijgen de baas kunnen worden omdat we dochters zijn van een hemelse Vader die van ons houdt, en Hij zal niet toelaten dat we boven ons vermogen beproefd worden. Ik weet dat Joseph Smith een waar profeet was, en dat president Hinckley een profeet is. Ik zeg deze dingen in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Eigentijdse pioniers

Presidente Janette Hales Beckham
Algemeen presidente jongevrouwen

'We moeten het geloof hebben om ons verre te houden van datgene wat ons kwaad kan berokkenen of wat ons van ons doel kan afhouden. Wij allemaal moeten geloof bij elke voetstap hebben.'

Vanavond complimenteer ik deze drie jonge pioniers en jullie allemaal: de pioniers van deze generatie. Jullie zullen, net als de pioniers in het verleden, geloof bij elke voetstap hebben. Ik ben zo trots op jullie als ik zie hoe jongevrouwen voorgaan in moedigheid en rechtschapen gedrag. Jullie geloof in de Heer maakt dat anderen jullie voorbeeld volgen.

De apostel Paulus gaf een jongeman in zijn tijd de raad om pionier te zijn. Hij zei: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12). Dat is het thema waarover ik het vanavond met jullie wil hebben.

Als je bijenkorf-, rozen- of lauwermeisje bent, kun je anderen tot voorbeeld zijn – een voorbeeld van geloof. Evangeliebeginselen zijn gisteren, vandaag en morgen hetzelfde. Geboden onderhouden is nooit uit de tijd.

Jullie, jongevrouwen, krijgen vaak te maken met worstelingen die net zo moeilijk te hanteren zijn als die van de pioniers van vroeger. Een jongevrouw schreef: 'Je hoort mensen altijd zeggen dat ze niet snappen hoe de pioniers al hun ontberingen overleefd hebben, maar ik weet zeker

dat sommige pioniers in de hemel nu hetzelfde over ons zeggen.'

De moed om in geloof voort te gaan is nu meer dan ooit nodig. Voor velen van jullie was de doop de eerste stap die jullie in geloof gezet hebben. LeeAnn was vijftien toen ze het Boek van Mormon las, bad of het haar was, en een getuigenis van het evangelie kreeg. Ze wilde lid van de kerk worden, maar haar moeder verbood dat. LeeAnn en de zendingelingen gingen ervoor vasten en bidden. Diezelfde dag gaf haar moeder haar toestemming om lid van de kerk te worden, dus liet LeeAnn zich dopen. Toen haar vriendinnen daarachter kwamen, lachten ze haar uit en lieten haar in de steek. Zelfs het hoofd van de confessionele school waarop ze zat, riep haar bij zich en zei dat ze een domme fout gemaakt had. Maar ze bleef trouw aan de Heer. Ze begreep welke eeuwige gevolgen haar daden hadden, en uiteindelijk werd ze gezegend met een tempelhuwelijk met een rechtschapen jongeman. Haar moeder werd later lid van de kerk.

Kara is ook pionier in haar familie geworden. Zij kwam uit een gezin dat nooit naar de kerk ging. Ze werd acht, maar ze werd niet gedoopt. Maar met dezelfde moed van die trouwe pioniers ging ze op haar twaalfde naar haar vader en vroeg of ze zich mocht laten dopen. Hij antwoordde bevestigend. Nu is ze in de tempel getrouwd en heeft ze de mogelijkheid om haar pionierskracht, haar integriteit en haar geloof op haar eigen kinderen over te dragen. Wat heeft zij een prachtig pionierserfgoed aan ze gegeven!

Net als de pioniers van vroeger offers brachten om in de Rocky Mountains te komen, zijn ook eigentijdse pioniers als LeeAnn, Kara, en jullie allemaal op weg naar een berg: 'de berg van het huis des Heren'. Zo werden de tempels van de laatste dagen door de profeet Jesaja genoemd, waar wij heilige verbonden sluiten met onze hemelse Vader. Hier op aarde is dat ons belangrijkste doel. Als wij in de tempel heilige verbonden sluiten met onze

hemelse Vader, belooft Hij ons dat we weer bij Hem terug kunnen komen. Als jij plannen maakt om naar de tempel te gaan en je erop voorbereidt, kan jouw voorbeeld je maken tot een pionier voor je vriendinnen en ook voor je ouderlijk gezin.

Een belangrijke stap die jij als pionier in geloof kunt zetten is: niet meedoen met je vriendinnen als ze dingen doen die jou op het verkeerde pad brengen. Een eigentijdse pionier probeert ook anderen op het juiste pad te houden. Als jij laat zien hoe het moet, zullen anderen je volgen.

Een jongevrouw, Allison, vertelde ons over een vriendin die een voorbeeld voor haar is omdat ze verkoos om niet te roddelen. Ze spoorde andere vriendinnen aan om dat ook niet te doen. Ze luisterden naar haar, en Allison en haar vriendinnen zijn gestopt met kwaadspreken.

Toen Rachel tiener werd, begonnen haar vriendinnen steeds meer te vloeken. Zij wist dat het verkeerd was. Rachel had de moed om zich niet te conformeren aan wat anderen deden en koos ervoor om niet te vloeken. Door haar voorbeeld was zij een eigentijdse pionier.

Danielle is presidente van de bijenkorfmeisjes. Zij probeert de andere meisjes in haar klas een goed voorbeeld te geven door in alle vergaderingen aanwezig te zijn. Ze woont in een gebied waar drugs en geweld een groot probleem vormen. 'Ik heb ervoor gekozen om me niet met dat soort mensen in te laten', schreef ze. 'Ik wil mijn leven niet verwoesten. Ik heb ervoor gekozen om de geboden na te leven en mijn hemelse Vader te volgen door de toon wat goed is en in zijn voetstappen te gaan.'

Weer een andere jongevrouw, Melinda, zat op de middelbare school toen een paar jongens haar en een paar vriendinnen alcohol aanboden. Melinda wist niet wat ze moest doen, maar haar beste vriendin zei tegen de jongens dat Melinda en zij geen alcohol gebruikten. De jongens staken de gek met ze, maar dat deed er niet toe. Melinda zei: '[Mijn vriendin] is anderen tot voorbeeld (...) net als een pionier (...). Pioniers van de laatste dagen houden me op het pad dat leidt tot het celestiale koninkrijk, en ik ben ze heel dankbaar.'

Veel van jullie, jongevrouwen, zijn een groot voorbeeld. Ik weet van het bestaan van een groep jongevrouwen die er een punt van maken om tussen de middag bij iemand te gaan zitten die alleen is en vriendschap met die persoon te sluiten. Sommigen onder jullie verkeren in moeilijke gezinsomstandigheden, maar jullie blijven sterk in het evangelie. Sommigen onder jullie zijn de enige actieve kerkliden in het gezin. Een jongevrouw in een grote stad moet in haar eentje driemaal overstappen om de avondmaalsdienst te kunnen bijwonen.

De Heer houdt van jullie vanwege jullie kracht en moed. Hij is er altijd om jullie te helpen. Jullie zijn nooit alleen. Als wij proberen om een rechtschapen leven te leiden en Hem te dienen, belooft Hij ons: 'Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, (...) en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiigen' (LV 84:88).

We hebben een aantal van jullie gevraagd om iets te vertellen over de edele karaktertrekken van de pioniers die jullie kennen. Het heeft ons niet verbaasd dat jullie een beschrijving gaven van gezinsleden – een vader of moeder, een grootvader of grootmoeder, een oudere zus of broer. Jullie beschouwden ook je leiders vaak als pioniers: jullie adviseur, jullie kampleidster of jullie bisschop.

Een jongevrouw heeft gezegd: 'Ik ben dankbaar dat mijn moeder een eigentijdse pionier is. Veel van haar familieleden zijn alcoholist, maar zij heeft dat doorbroken. Toen ze vijftien was en een zomer had doorgebracht met familieleden die lid waren van de kerk, is ze zelf ook lid geworden. Ze heeft op school hard gewerkt en zich erop toegelegd het evangelie na te leven. Daardoor is ze haar ouderlijk gezin tot zegen geweest.'

De priesterschapsleiders die vanavond op het podium zitten, zijn vaders en grootvaders. Hun kinderen en kleinkinderen beschouwen hen vast en zeker als pioniers. Een jongevrouw, Tarynn, vertelde ons dat haar opa de pionier in haar leven was. Hij had een moeilijk leven met veel beproevingen achter de rug, maar ongeacht de moeilijkheden was hij altijd trouw gebleven. Een pionier is volgens haar iemand die positieve invloed uitoefent op anderen's leven.

Wat zijn we vanavond dankbaar dat we kunnen luisteren naar president Thomas S. Monson, lid van het Eerste Presidium. Hij is een geweldige pionier van deze tijd en heeft het leven van velen positief beïnvloed. Toen ik tot algemeen presidente van de jongevrouwen geroepen werd, zei president Monson: 'Zeg tegen de jongevrouwen dat ze de geboden moeten onderhouden om alle zegeningen van onze hemelse Vader te ontvangen die hij ze zo graag wil geven.' Door de woorden van onze profeten kunnen we zeker weten dat we de juiste koers varen.

Een jongevrouw vertelde: 'Mijn broer nam zich voor de raad van de profeet op te volgen en niet met steeds één en hetzelfde meisje uit te gaan.' Hij zag in dat veel jongeren deel uitmaken van groepen waar bijna iedereen vaste verkering lijkt te hebben. Ze voegde eraan toe: 'Hij was heel vindingrijk en zorgvuldig in het handhaven van hoogstaande normen en had goede vrienden. Dat mag onbelangrijk lijken, maar op mij maakte het indruk en

daardoor heb ik het ook zo gedaan toen ik begon uit te gaan. Als je een rechtschapen leven voorstaat, ben je een held in anderen's leven.'

Dit jaar zullen de pioniers van vroeger vaak herdacht worden, en wij allemaal – de pioniers van deze tijd – moeten ons dezelfde karaktertrekken en vastbeslotenheid eigen maken. We moeten het geloof hebben om ons verre te houden van datgene wat ons kwaad kan berokkenen of wat ons van ons doel kan afhouden. Wij allemaal moeten geloof bij elke voetstap hebben die we zetten. We moeten luisteren naar de woorden van de profeet, de Heer liefhebben en zijn geboden naleven.

Een jongevrouw, Stefanie, heeft duidelijk zicht op het begrip pionier. Ze vertelde: 'Ik zal, net als de pioniers die over de vlakten trokken en die Zion uiteindelijk in de bergen vonden, een rechtschapen leven leiden, uiteindelijk mijn doel bereiken en wonen bij Jezus Christus en mijn hemelse Vader. Het zal niet gemakkelijk zijn, maar ik weet dat ik het kan.'

Jonge zusters, jullie kunnen het. Onze hemelse Vader wil dat. Door jullie geloof, moed en vastberadenheid zullen jullie 'de berg van het huis des Heren' – de tempel – bereiken als jullie je erop voorbereiden 'heilige verbonden te sluiten en na te komen, en de tempelverordeningen te ontvangen, en de zegeningen van verhoging te genieten.' (*Handboek jongevrouwenleiders*, [1995], blz. 4.) De stappen die jullie in geloof zetten, zullen toekomstige generaties tot zegen zijn. Door jullie zullen jullie kinderen en kleinkinderen de zegeningen ontvangen die de Heer belooft heeft aan de

genen die Hem volgen. Als jullie eens konden zien op wie jullie invloed zullen uitoefenen – niet alleen op jullie vrienden en vriendinnen, maar op jullie eigen kinderen en hun kinderen!

Jongevrouwen, ik heb een enorm geloof in jullie. Ik zie hoe jullie worstelen om moeilijkheden te boven te komen. Ik zie dat zovelen van jullie rechtschapen leven en moedig het vaandel hoog houden – dat jullie vasthouden aan de waarden van de jongevrouwen, anderen laten zien welke weg ze moeten bewandelen, elkaar helpen als er zich problemen voordoen. Jullie zijn echt de pioniers van deze generatie. Ik houd zoveel van ieder van jullie! En ik weet hoeveel onze hemelse Vader in jullie houdt.

Veel jaren geleden kwam ik tijdens een jongevrouwenkamp 's morgens vroeg samen met de jongevrouwen en hun leiders in een bosrijke omgeving die zij hun 'heilige bos' noemden. Toen ik naar hen keek, besefte ik dat ik een prachtige zegening had ontvangen die me is bijgebleven. Ik zie dat jullie goddelijke kwaliteiten bezitten. Ik kijk jullie aan en zie wat onze hemelse Vader ziet: jullie goddelijk potentieel. Wees een voorbeeld voor de gelovigen. Sta als getuige van God en ga voorwaarts in geloof.

Luister nog eens naar wat de apostel Paulus gezegd heeft: 'Niemand schatte u gering om uw jeugdige leeftijd, maar wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timoteüs 4:12). Ik bid dat wij, als pioniers van deze generatie, door ons geloof het pad van het eeuwige leven zullen blijven bewandelen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

We zijn allemaal pioniers

president Thomas S. Monson
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Lieve jonge zusters, we beseffen niet echt hoeveel goed we kunnen doen zolang we er geen moeite voor doen.'

Wat is het prachtig om jullie te zien. Ik besef dat er buiten deze tabernakel, die door pioniers gebouwd is, nog vele duizenden [jongevrouwen] over de hele wereld in kerkgebouwen en andere gelegenheden bij elkaar gekomen zijn. Ik bid om hemelse bijstand nu ik de gelegenheid aangrijp om tot jullie te spreken.

Jullie leidsters hebben het vanavond zo goed gedaan, maar dan realiseren wij, mannen, ons dat dat kenmerkend is voor de zusters. Mijn gelukwensen gaan uit naar ieder van jullie die een aandeel heeft gehad in de voorbereidingen voor deze conferentie en naar degenen die een aandeel in het programma hebben gehad.

Henry Wadsworth Longfellow heeft in zijn beroemde gedicht de jeugd en de toekomst beschreven. Hij schreef:

Hoe schitterend is de jeugd! Wat straalt er een glans vanaf door haar toekomstbeeld, doelen en dromen! De jeugd is het begin van een verhaal zonder einde, elk meisje is een heldin, en elke jongen een vriend!'

Bij de inwijding van de Idaho Falls-tempel heeft het Eerste Presidium in het inwijdingsgebed gezegd: 'Hoe heerlijk is de jeugd die rein is, en hoe dicht bij de engelen. Deze jeugd zal onuitsprekelijke vreugde ervaren in dit leven en eeuwig geluk in het leven hierna.'²

We hebben al veel gehoord over de pioniers van 1847 en over hun tocht over de vlakten en hun aankomst in de Salt Lake Valley. We zullen er nog meer over horen naarmate dit herdenkingsjaar vordert.

Het is niet verbazingwekkend dat iedereen teruggaat in de geschiedenis van zijn of haar eigen familie, nu het pioniers-thema aan de orde wordt gesteld. Meestal zijn er wel voorbeelden te vinden van mensen die voldoen aan de definitie van een pionier. 'Iemand die voorgaat en aan anderen laat zien welke weg ze moeten volgen.' Sommigen, zo niet allemaal, hebben grote offers gebracht door al hun comfort achter zich te laten en gehoor te geven aan de luide en duidelijke roep van hun nieuwe godsdienst.

Twee van mijn eigen overgrootvaders voldoen aan de beschrijving van vele pioniers. Gibson en Cecelia Sharp Condie woonden in Clackmannan (Schotland). Het waren mijnwerkersgezinnen – ze hadden er rust, hun familieleden en vrienden om zich heen, en ze woonden in redelijk comfortabele huizen in een land waar ze van hielden. Ze luisterden naar de boodschap van de zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en bekeerden zich tot in het diepst van hun ziel. Ze hoorden de oproep om naar Zion af te reizen en wisten dat ze er gehoor aan moesten geven.

Ze verkochten hun bezittingen en troffen voorbereidingen voor een gewaagde tocht over de wijde Atlantische Oceaan. Ze gingen met vijf kinderen aan boord van een zeilschip, met al hun bezittingen in een kleine koffer. Gedurende acht

lange, vermoeiende weken legden ze 4800 kilometer af over een verraderlijke zee – acht weken van turen en wachten, met onvoldoende voedsel en water, binnen de bekrompen ruimte van dat kleine zeilschip.

In die smartelijke omstandigheden werd hun zoon, Nathaniël, ziek en hij stierf. Mijn overgrootouders hielden net zoveel van die zoon als jullie ouders van jullie houden; en toen hij voorgoed zijn ogen sloot, hadden zij immens verdriet. Om het nog erger te maken, moesten ze ook de wet van de zee nog gehoorzamen. Gewikkeld in zeildoek dat met ijzer verzaard was, werd zijn lichaam aan de golven toevertrouwd. Toen ze verder voeren, wisten alleen die ouders hoeveel hartezer ze hadden vanwege het kind dat ze verloren hadden. Gibson Condie en zijn goede vrouw putten troost uit de woorden: 'Vader', niet mijn wil, maar de uwe geschiede.'

Die eerste tocht van 1847, die door Brigham Young georganiseerd en geleid werd, wordt door geschiedschrijvers beschreven als een van de grote heldenverhalen uit de geschiedenis van de Verenigde Staten. Met honderden leden en stierven moormoense pioniers aan ziekten, onderkoeling of honger. Sommigen, die geen wagen en ossen hadden, liepen letterlijk de ruim tweeduizend kilometer over de vlakten en door de bergen, hun handkar trekkend en duwend. In die groepen stierf er een op de zes.

Naarmate het einde van de lange en pijnlijke tocht in zicht kwam, werd elk hart vervuld met jubelende vreugde. Op de een of andere manier kregen vermoeide voeten en lichamen nieuwe kracht.

In door de tijd aangevreten stoffige pioniersdagboeken lezen we ontroerende dingen: 'We bogen ons met ons hart vol dankbaarheid diep naar in een nederig gebed tot de almachtige God en wijdden dit land aan Hem toe als woonplaats voor zijn volk.'³

We brengen eer aan degenen die zoveel ongelofelijke ontberingen doorstaan hebben. We loven hun naam en bepeinen hun offers.

Hoe zit dat in onze tijd? Hebben wij ook pionierservaringen? Zullen toekomstige generaties met dankbaarheid denken aan onze inspanningen en ons voorbeeld? Jullie, jongevrouwen, waar jullie je vanavond ook bevinden, kunnen wel degelijk pioniers zijn in moed, geloof, naastenliefde en in vastberadenheid.

Jullie kunnen elkaar versterken; jullie hebben het vermogen om mensen op te merken die door anderen niet gezien worden. Als jullie ogen hebben om te

zien, oren om te horen en een hart om te voelen, kunnen jullie anderen van jullie leeftijd de hand toesteken en redden.

In Spreuken staat het advies: 'Laat uw voet een effen pad inslaan.'⁴

Ik hoop, jonge mensen, dat jullie beseffen hoe krachtig en machtig jullie getuigenis is. Een aantal jaren geleden was ik in Tsjechoslowakije. Daar, tijdens een inspirerende bijeenkomst in Praag, onder gevaarlijke omstandigheden en waar men slechts een beperkte vrijheid genoot, ontmoette ik een jongevrouw, Olga. Ze was toen ongeveer vijftientig en had in de twee voorafgaande jaren zestien jongemannen en -vrouwen van haar leeftijd bij de kerk gebracht. Toen ik hen ontmoette, wist ik dat zij zich werkelijk tot het evangelie bekeerd hadden. Ik had het gevoel dat zij de basis zouden vormen van de kerk in Tsjechoslowakije. Zij kwamen erachter dat het evangelie waar was en zij voelden de kracht van een getuigenis – en dat allemaal door Olga. Toen ik Olga een compliment maakte en haar bedankte dat ze anderen deelgenoot wilde maken van haar getuigenis, zei ze: 'O, broeder Monson, er zijn nog veertien anderen waarmee ik bezig ben!' Later hoorde ik dat bijna al die veertien mensen lid van de kerk waren geworden. Het licht van Christus straalde uit Olga's ogen toen ze anderen aanspoorde: 'Kom tot Hem.'⁵

Lieve jonge zusters, we beseffen niet echt hoeveel goed we kunnen doen zolang we er geen moeite voor doen. Ons getuigenis kan doordringen tot het hart van anderen en kan zegeningen binnen hun bereik brengen waardoor deze veelbewogen wereld geen vat op hen zal hebben, en waardoor ze naar de verhoging geleid zullen worden.

Kort geleden hoorde ik iets over een vriendinnetje, Jami Palmer, dat ik in haar tienerjaren gekend heb. Toen ze twaalf was, werd bij haar kanker geconstateerd. Maandenlang onderging ze slopende en pijnlijke behandelingen. Nu is ze stralend en mooi, en ziet vol vertrouwen en geloof de toekomst tegemoet.

In een van haar somberste uren, toen haar hele toekomst er nogal akelig uitzag, hoorde ze dat ze maandenlang chemotherapie moest ondergaan, gevolgd door een elf uur durende operatie waardoor haar been behouden kon blijven. Een hike naar Timpanogos Cave met de jongevrouwen van haar klas die al lang daarvoor gepland was, kon ze toen wel vergeten, dacht ze. Jami zei tegen haar vriendinnen dat ze die tocht maar zonder haar moesten ondernemen. Natuurlijk waren er tranen in haar stem, en teleurstelling in haar

hart. Maar toen zeiden de andere jongevrouwen beslist: 'Niets daarvan, Jami. Jij gaat met ons mee!'

'Maar ik kan niet lopen', was het smartelijke antwoord.

'Dan, Jami, zullen we je naar boven dragen!' En dat gebeurde.

De hike is nu verleden tijd, maar in werkelijkheid veel meer dan dat. James Barrie, de Schotse dichter, heeft gezegd: 'God heeft ons herinneringen gegeven opdat we in de winter van ons leven juni-rozen zullen zien.' Geen van die geweldige jongevrouwen zal ooit die gedenkwaardige dag vergeten dat, en dat weet ik zeker, onze liefhebbende hemelse Vader met een goedkeurende glimlach en heel tevreden op hen neerkeek.

Jami is nu een talentvol pianiste, zangeres en atlete. Ze is lid en woordvoester van de Make-A-Wish-Foundation [een organisatie die probeert wensen van kinderen met een dodelijke ziekte in vervulling te doen gaan].

Tijdens de voorbereiding van mijn toespraak voor vanavond raadpleegde ik de Schriften voor inspiratie. Ik ontdekte dat het woord *kom* regelmatig gebruikt wordt. De Heer heeft gezegd: 'Kom tot Mij'.⁶ Hij heeft ons uitgenodigd: kom, 'Leer van Mij', en: 'Kom, volg Mij'.⁸ Ik bid vurig dat we tot de Heer zullen komen.

Ik raad jullie aan om jullie ouders te eren. Ik geef jullie een voorbeeld van iemand die haar moeder eerde. Een aantal jaren geleden onderging Ruth Fawson,

moeder van zes kinderen, een levensgevaarlijke operatie. Haar toegewijde echtgenoot en haar drie zoons en drie dochters waren allemaal in het ziekenhuis. De dokters en verpleegkundigen legden hun uit dat ze naar huis konden gaan en dat het personeel voldoende in staat was om goed voor zuster Fawson te zorgen. De gezinsleden bedankten het ziekenhuispersoneel, maar lieten weten dat ze besloten hadden dat tenminste een van de gezinsleden steeds in het ziekenhuis aanwezig zou zijn. Een van de dochters vertolkte alle gevoelens: 'We wilden er zijn als moeder wakker werd en haar hand uitstak, zodat zij de hand van een van ons kon vastpakken; onze glimlach zou zien, ons zou horen spreken en onze liefde zou voelen.' 'Eer jullie vader en moeder.'⁹

Op de begraafplaats van Clarkston (Utah) ligt Martin Harris, een van de drie getuigen van het Boek van Mormon, begraven. Achter zijn indrukwekkende en prachtige gedenksteen liggen de graven van anderen. Op een daarvan staat de roerende inscriptie: 'Een licht is uit ons gezin verdwenen; onze geliefde stem is tot zwijgen gebracht. In ons hart is een leegte ontstaan die nooit meer kan worden opgevuld.'

Lieve jonge zusters, wacht niet tot dat licht uit jullie gezin verdwenen is; wacht niet tot de stem waar jullie van houden tot zwijgen is gebracht, voordat je zegt: 'Mam, ik hou van je; papa, ik hou van je.' Het is nu de tijd om te beseffen wat jullie ouders allemaal voor jullie gedaan heb-

ben en ze ervoor te bedanken. Ik vertrouw erop dat jullie dat doen.

De raad: 'Kies je vrienden zorgvuldig' is van essentieel belang voor je succes en geluk. Uit een onderzoek dat we hebben gedaan in een aantal wijken en ringen van de kerk is een heel belangrijk feit duidelijk geworden: degenen wier vrienden een tempelhuwelijk gesloten hebben, zijn meestal ook zelf in de tempel getrouwd, terwijl degenen wier vrienden geen tempelhuwelijk hebben gesloten, meestal zelf ook niet in de tempel getrouwd zijn. Gebleken is dat de invloed van vrienden een heel overheersende factor is – van meer invloed zelfs dan die van ouders, lessen, of een tempel in de buurt.

Ik ben blij dat er hier zoveel jongvrouwenleidsters aanwezig zijn, of op zoveel plaatsen kijken en luisteren. Ik geef in eigen woorden een bekend gedicht weer dat oorspronkelijk geschreven is voor leiders van jongens. Ik vind dat dit gedicht op u en uw jongvrouwen van toepassing is:

*Zij stond alleen op een kruising,
De zon in haar gezicht.
Zij dacht niet aan de onbekende wereld –
Nee, ze zou de zware race winnen.
Maar de weg ging naar links en de weg
ging naar rechts,
En het meisje wist niet welke weg de beste
was;
Dus nam zij de weg omhoog,
en verloor de race, de overwinnaarskroon.
Ze liep in een boze val,
Want niemand had op de kruising gestaan
Om haar de goede weg te wijzen.*

*Op een andere dag, op diezelfde plaats,
Stond een meisje met hooggespannen
verwachtingen.
Ook zij wilde de zware race winnen;
Ook zij streefde naar het goede;
Maar er stond iemand die de wegen kende,
En haar toonde waar ze moest gaan.
Dus keerde ze zich af van de weg omhoog,
En ze won de race, de overwinnaarskroon.
Nu bewandeld zij zeer fraaie wegen
Omdat iemand op die kruising had gestaan
Om haar de goede weg te wijzen.¹⁰*

Edele jongvrouwenleidsters, u staat op het kruispunt in het leven van degenen die u onderricht. Op de muur van de Memorial Hall van de Stanford University staat deze waarheid: 'Wij moeten onze jeugd leren dat alles wat niet eeuwig is, te kort is, en dat alles wat niet eindeloos is, te klein is.'

President Hinckley heeft ons op onze verantwoordelijkheid gewezen toen hij zei: 'We moeten dit werk toegewijd

verrichten. We zijn betrokken bij een belangrijke, eeuwige strijd waarbij de ziel van de zoons en dochters van God op het spel staan. We verliezen het niet. We winnen. We zullen blijven winnen als we trouw en oprecht zijn. (...) De Heer heeft niets van ons gevraagd dat we niet kunnen volbrengen als we geloof hebben.¹¹

Een ernstig voorval dat aangaf welke band er bestaat tussen de leerkracht en de jongvrouwen in haar klas heeft mij geïnspireerd, en ik weet dat het ook met jullie het geval zal zijn. Het werd verteld door een eerstejaars bijenkorfmeisje. Ik vertel het jullie in haar eigen woorden:

'Op een dag, een paar maanden voor mijn twaalfde verjaardag, zag ik een kaartje liggen op de toilettafel in de kamer die ik deelde met mijn oudere zusje. Daarop stond: "Ik ben blij dat ik jouw lerares ben en ik hoop dat we een geweldig jaar in de OOV zullen hebben." Het was ondertekend door "Baur Dee".

'Ik kwam er al gauw achter dat alle meisjes van Baur Dee hielden. Ze kwamen bij haar thuis, wilden in de kerk naast haar zitten en bleven elke woensdag na de OOV met haar napraten.

'Nu ik na zoveel jaren terugkijk, verbaast het me dat ik nog zo'n levendige herinnering heb aan mijn eerste echte ontmoeting met Baur Dee. Die eerste avond, toen ik door de voordeur ons kerkgebouw binnenliep om naar de OOV te gaan, stond ze me daar op te wachten. Voor het eerst zag ik de glimlach die haar zo mooi maakte. "Welkom", zei ze tegen me. "Ik ben heel blij dat je bij mij in de klas zit. We zullen het fijn hebben!" Ik hoefde niet te wennen aan de overgang van het jeugdwerk naar de OOV. Vanaf dat moment voelde ik me thuis.

'In de daaropvolgende weken werd ik, net als de andere meisjes, een fan van Baur Dee. Ik probeerde toen niet te achterhalen waarom ze zo populair was. Maar zoveel jaren later denk ik dat ik het begrip. Ze was echt betrokken bij ieder van ons, en dat wisten we.

'Baur Dee leed aan een nierziekte – een aandoening die niet lang daarna met dialyse behandeld zou worden, en vaak door niertransplantatie genezen werd. Maar voor Baur Dee was er geen genezing, gebeurde er geen wonder. Zij stierf vredig toe op 27 was.'

'Na de begrafenisplechtigheid, toen wij op de begraafplaats somber rond het open graf stonden, beloofden we plechtig dat we de laatste rustplaats van Baur Dee ons hele leven lang op Memorial Day zouden bezoeken en dat we de herinne-

ring aan haar nooit verloren zouden laten gaan.'

Veertig jaren zijn verstreken sinds de dood van Baur Dee, de lerares van de meisjes – maar de belofte leeft voort. Een van haar meisjes heeft gezegd: 'Waar ik ook kom, wat ik ook doe, een stukje van Baur Dee gaat met mij en met al haar andere "meisjes" mee. Ze leeft in ons voort en in degenen aan wie we haar lessen hebben doorgegeven.' Zoals Henry Brooks Adams heeft opgemerkt: 'Een leerkracht beïnvloedt de eeuwigheid; [ze] weet nooit waar [haar] invloed ophoudt'.¹²

Dat iedereen, die vanavond mijn stem hoort, mag weten dat dit het werk van onze hemelse Vader is. Hij houdt van jullie. Hij hoort jullie gebieden. Hij kent jullie gedachten en daden. Ik getuig dat Christus onze Verlosser is. Ik weet dat president Gordon B. Hinckley Gods profete is.

Ik besluit met een passage uit de Schriften, uit Alma in het Boek van Mormon, waarin mijn liefde voor jullie tot uitdrukking komt: 'Want ik bemerk, dat gij de paden der gerechtigheid bewandelt; ik bemerk, dat gij op het pad zijt, dat naar het koninkrijk Gods leidt'.¹³

Tot jullie, edele pioniers, die voorgaan en anderen de weg wijzen, zeg ik met grote nadruk: 'Ga door.' In de naam van Jezus Christus. Amen. □

NOTEN

1. Henry Wadsworth Longfellow, Morituri Salutamus, in *The Complete Poetical Works of Longfellow*, Cambridge, Mass.: The Riverside Press, 1922, blz. 311.
2. Boodschap van het Eerste Presidium, voorgelezen door president J. Reuben Clark jr. in de laatste bijeenkomst van de 112ste algemene aprilconferentie, maandag 6 april 1942; in *Improvent Era*, mei 1942, blz. 273.
3. Erastus Snow, 'Discourse on the Utah Pioneers', in *The Utah Pioneers* (1880), blz. 46.
4. Spreuken 4:26
5. Zie Marcus 2:3
6. Johannes 7:37
7. Zie Matteüs 11:29
8. Lucas 18:22
9. Exodus 20:12.
10. Naar 'My Chum', *Best Loved Poems of the LDS People*, bezorgd door Jack M. Lyon en anderen (1996), blz. 313.
11. Zie 'De oorlog die wij winnen', *De Ster*, januari 1987, blz. 40.
12. *The Education of Henry Brooks Adams: An Autobiography* (1942), blz. 280.
13. Alma 7:19.

Zij hebben tot ons gesproken

President Gordon B. Hinckley

'Bid veel. Roep de Heer in geloof aan en Hij zal je gebeden verhoren. Hij houdt van je. Hij wil je zegenen. Hij zal dat ook doen als jij zorgt dat je zijn zegen waardig bent.'

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

'Jezus Christus, de Heiland van de wereld, de Zoon van God, was en is de hoogste Pionier, want Hij is ons voorgegaan, iedereen de weg gewezen. Dat wij Hem altijd zullen volgen is mijn gebed.'

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

'Een fundamentele eeuwige waarheid die deze kerk ons biedt, is dat gezinsleden – als ze het waardig zijn – een eeuwige band kunnen hebben; het zou voor ons geen hemel zijn zonder onze ouders, onze grootouders, onze man of vrouw, onze kinderen en ons verdere nageslacht.'

President Boyd K. Packer

Waarnemend president van het Quorum der Twaalf

'Al in je jeugd behoort je te leren dat de verzoening van Christus, hoewel ze op alle mensen in het algemeen van toepassing is, qua invloed, erg persoonlijk en erg nuttig is. Zelfs voor jullie, beginners, is een begrip van de verzoening onmiddellijk van groot praktisch nut in je dagelijks leven.'

Ouderling Dallin H. Oaks

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Het ambt van bisschop en de functie van gemeentepresident en raadgever zijn heilig in deze kerk. De mannen die dit ambt of deze functie bekleeden, worden door de Heer gerespecteerd, zij worden door zijn Geest geïnspireerd. (...) We eren hen en houden van hen en dat laten we zien door de manier waarop we rekening met hen houden.'

Ouderling M. Russell Ballard

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Ons geloof moet zich richten op de fundamentele waarheden dat God leeft en dat wij zijn kinderen zijn, dat Jezus Christus zijn eniggeboren Zoon is, en dat Hij onze Heiland is. Wij moeten weten dat Zij de kerk in zijn volheid op aarde hebben hersteld door de profeet Joseph Smith.'

Ouderling Joseph B. Wirthlin

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Geen enkele wereldse rijkdom of bezitting, geen enkele vorm van beroemdheid of erkenning kan de bevrediging vervangen die men krijgt van de warmte en vrede van de Geest des Heren in ons hart en ons gezin.'

Ouderling Richard C. Scott

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer heeft ons gezegd dat we hier zijn om beproefd en getest te worden, om te zien of we moedig zijn en gehoorzaam aan zijn leringen. U bent, van alle mensen op aarde, het best in staat om die test te

doorstaan, omdat u toegang hebt tot de volheid van het herstelde evangelie en de leringen van de Heiland.'

Ouderling Henry B. Eyring

van het Quorum der Twaalf Apostelen

'Onze hemelse Vader houdt van ons. Hij heeft zijn eniggeboren Zoon gezonden als onze Heiland. Hij wist dat we in dit sterfelijk leven groot gevaar zouden lopen, het ergste door de verleidingen van een verschrikkelijke tegenstander. Daarom heeft de Heiland ondermeer de sleutels van het priesterschap gegeven waardoor wie oren heeft om te horen en geloof om te gehoorzamen, veilig zal zijn.'

Ouderling Jack H. Goasling

van het Eerste Quorum der Zeventig

'Moge onze hemelse Vader u zegenen zodat u zult weten dat u een van zijn uitverkoren zonen bent in een gezegend, koninklijk geslacht – en dat Hij grote wonderen voor u te verrichten heeft. Met zijn kracht en de leiding van de Geest, kunt ook u alles!'

Ouderling Sheldon F. Child

van het Tweede Quorum der Zeventig

'Wij sluiten verbonden in de wateren van de doop. Wij hernieuwen die verbonden wekelijks wanneer wij deelnemen aan het avondmaal en dat waardig zijn. Wij nemen de naam van Jezus Christus op ons en altijd aan Hem te denken en zijn geboden te onderhouden. En Hij belooft op zijn beurt dat zijn Geest altijd bij ons zal zijn.' □

Nieuwe leiders geroepen, drie nieuwe quorums der Zeventig gevormd

De 167e algemene april-conferentie begon zaterdagmorgen met belangrijke bestuurlijke handelingen: de steunverlening aan 12 nieuwe algemene autoriteiten; de vorming van drie additionele quorums der Zeventig, en in verband daarmee de roeping van 134 broeders in de nieuwe functie van zeventig met gebiedsbevoegdheid; en de steunverlening aan een nieuw algemeen presidium zustershulpvereniging en een nieuwe raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen.

Er werden vier broeders in het Eerste Quorum der Zeventig geroepen: de ouderlingen Gary J. Coleman, W. Rolfe Kerr, en John M. Madsen, die alle drie al werkzaam waren in het Tweede Quorum der Zeventig, en een nieuwe algemeen autoriteit, ouderling Carl B. Pratt, die werkzaam was als gebiedsautoriteit en tweede raadgever in het presidium van het gebied Zuid-Amerika-Noord.

Ouderling Gary J. Coleman (55), trad in juni 1992 toe tot het Tweede Quorum der Zeventig en is momenteel werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het gebied Mexico-Zuid. Ouderling W. Rolfe Kerr (61), is werkzaam als eerste raadgever in het presidium van het gebied en trad in april 1996 toe tot het Tweede Quorum der Zeventig. Ouderling John M. Madsen (57) is in juni 1992 toe tot het Tweede Quorum der Zeventig geroepen. Hij is nu president van het gebied Mexico-Noord.

Het Tweede Quorum der Zeventig werd versterkt met

maar liefst elf nieuwe algemene autoriteiten: de ouderlingen Richard D. Allred, Eran A. Call, Richard E. Cook, Duane B. Gerrard, Wayne M. Hancock, J. Kent Jolley, Richard J. Maynes, Dale E. Miller, Lynn G. Robbins, Donald L. Staheli en Richard E. Turley sr.

Elaine L. Jack werd ontheven als algemeen presidente zustershulpvereniging, en met haar, haar raadgeefsters, Chieko N. Okazaki en Aileen H. Clyde. Zuster Jack en haar raadgeefsters waren sinds 1990 in functie. Mary Ellen W. Smoot werd gesteund als de nieuwe algemeen presidente zustershulpvereniging, met Virginia Urry Jensen als haar eerste raadgeefster en Sheri L. Dew als tweede raadgeefster.

Carol B. Thomas werd geroepen als tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen, die

daarmee Bonnie D. Parkin opvolgt, van wie de echtgenoot is geroepen als zendingspresident.

President Gordon B. Hinckley merkte bij de aankondiging van de vorming van het Derde, Vierde en Vijfde Quorum der Zeventig op dat de broeders die in deze quorums worden geroepen in hun eigen onderhoud voorzien, niet hoeven te verhuizen, en op vrijwilligersbasis werkzaam zijn. Deze mannen zullen volgens president Gordon B. Hinckley 'verbonden zijn aan een quorum dat gepresideerd wordt door de presidenten van de zeventigen. Zij zullen genoemd worden: zeventigen met gebiedsbevoegdheid' (zie blz. 5-6).

De zeventigen met gebiedsbevoegdheid die in Europa, Afrika, Azië, Australië en op de eilanden van de Stille Zuidzee werkzaam

zijn, zullen lid worden van het Derde Quorum der Zeventig. Degenen die werkzaam zijn in Mexico, Midden-Amerika en Zuid-Amerika zullen lid worden van het Vierde Quorum. Degenen die werkzaam zijn in de Verenigde Staten en Canada zullen lid worden van het Vijfde Quorum.

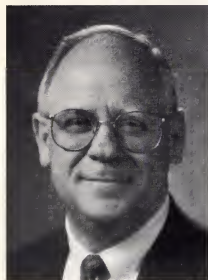
Nu deze quorums gevormd zijn, hebben we, met de organisatie van gebiedspresidiums en zeventigen met gebiedsbevoegdheid die uitgekozen zijn om overal ter wereld naar behoefte werkzaam te zijn, een patroon gevestigd waaronder de kerk ongelimiteerd kan uitgroeien, aldus president Hinckley.

Van de 134 broeders die geroepen zijn in het Derde, Vierde en Vijfde Quorums der Zeventig (zie blz. 7-8), waren er al 128 werkzaam als gebiedsautoriteit. □

Ouderling Carl B. Pratt

van de Zeventig

Ouderling Carl B. Pratt van het Eerste Quorum der Zeventig is met zijn 46 jaar nog steeds blij dat hij de ruim 6 000 meter hoge berg de Cotopaxi, bij Quito (Ecuador) heeft beklommen. Maar wat hem nog gelukkiger maakt is dat hij destijds als zendeling

in Argentinië een getuigenis van het evangelie heeft ontvangen.

'Een getuigenis is de Geest die op je inwerkt', zegt ouderling Pratt.

'Ik herinner me heel duidelijk dat ik op zekere dag tijdens mijn studie van het Boek van Mormon duidelijk voelde hoe de Geest op mij inwerkte. Ik wist dat hetgeen ik las waar was – en ik heb er sindsdien ook geen moment aan getwijfeld.'

Ouderling Carl B. Pratt, een achterachterkleinzoon van ouderling Parley P. Pratt – destijds lid van het Quorum der Twaalf Apostelen – is geboren op 30 oktober 1941 in Monterrey (Mexico) als zoon van Barton en Lavern Whetten Pratt. Van 1943 tot 1947 woonde hij in Colonia Dublán, waar zijn

voorouders zich in de vorige eeuw hadden gevestigd.

Vanaf 1947 was zijn thuis in de staat Arizona. Te zijner tijd behaalde hij zijn baccalaureaat aan de University of Arizona en voltooide zijn studie rechten aan de Arizona State University. Hij is in 1969 in de Arizona-tempel getrouwd met Karen Ann Yeoman, die hij in 1968 zelf had gedoopt.

Als jurist verbonden aan het advocatenkantoor Kirton & McConkie in Salt Lake City, heeft ouderling Pratt negentien jaar lang gewoond en gewerkt in Zuid-Amerika, en wel in Montevideo (Uruguay); Buenos Aires (Argentinië); Lima (Peru), en Quito (Ecuador). Zijn huidige taak omvat het verstrekken van juridische adviezen aan de kerk in het gebied Zuid-Amerika-Noord.

Naast het opvoeden van hun acht kinderen, van wie de leeftijden op dit moment uiteenlopen van 10 tot 25, zijn

broeder en zuster Pratt pleegouders geweest van een aantal in de steek gelaten, ondervoede Zuid-Amerikaanse kinderen, die zij hebben verzorgd totdat tot ze weer gezond waren.

'Ik heb ervaren dat het evangelie ons hoop geeft, zodat wij niet hoeven te wanhopen', zegt zuster Pratt.

Van 1988 tot 1991 heeft ouderling Pratt de kerk gediend als president van het Zendinggebied Sevilla. Andere roepingen die hij heeft gehad zijn onder andere quorumadviseur priesters, raadgever in een ringpresidium, regionale vertegenwoordiger en, tot voor kort, gebiedsautoriteit en lid van het gebiedspresidium Zuid-Amerika-Noord.

Over het dienen in de kerk zegt hij: 'Het evangelie naleven vereenvoudigt ons leven. Wanneer wij met liefde dienen, geeft onze roeping ons vreugde.' □

Ouderling Richard D. Allred

van de Zeventig

Hoewel hij zich zeer aangedaan voelde door zijn roeping tot het Tweede Quorum der Zeventig, zegt ouderling Richard D. Allred dat hij en zijn vrouw 'de Heer liefhebben en het een voorrecht vinden bij zijn werk betrokken

te zijn.' Bezigt zijn met het werk van de Heer is voor hem en voor zijn vrouw, Gay, een levensstijl geworden.

Ouderling Allred was tot 1979 beroepsofficier bij de luchtmacht van de Verenigde Staten. Daarna heeft hij een aantal leidinggevende posities bekleed in de bedrijfswereld; onder andere als algemeen manager en algemeen directeur. Maar gewoonlijk duurde dat niet lang, omdat er wel weer een voltdijse kerkelijke roeping op hem lag te wachten, zoals zendingspresident in Quezaltenango (Guatemala) en later president van het opleidingsinstituut voor zendingen in Guatemala-Stad. Toen die zending na twee jaar afgelopen was, werd hij geroepen als president van de Guatemala-Stad-tempel.

Ouderling Allred benadrukt de actieve inbreng van zijn vrouw bij deze roepingen en merkt op dat zij stellig weer 'een waardevolle hulp' bij het werk zal zijn, waar zij nu ook heen worden gestuurd.

Ouderling Allred diende de kerk als president van de Ring San Antonio-Oost in Texas toen hij als algemeen autoriteit werd geroepen. Hij heeft ook gediend als regionaal vertegenwoordiger, ringpatriarch en bisschop.

Hij is op 3 augustus 1932 in Salt Lake City geboren en heeft zijn baccalaureaat behaald aan de Utah State University en later zijn doctoraal in de bedrijfskunde aan de University of Arkansas.

Hij is op 19 december 1956 in de Logan-tempel getrouwd met Gay Banner. Het echtpaar heeft drie kinderen en twaalf kleinkinderen.

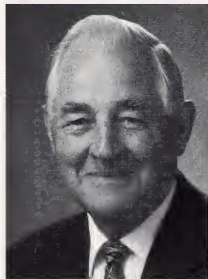
'Wat hij ook doet in de kerk,' vertelt zijn vrouw, 'hij geeft er alles aan. Hij houdt van mensen, en dat merken zij. Werken met mensen is zijn grote talent.'

De familie Allred is er aan gewend om daarheen te verhuizen waar zij nodig zijn – vroeger al in de tijd van de luchtmacht en daarna in dienst van de kerk. Deze nieuwe roeping zal hun manier van leven dus niet ingrijpend veranderen. 'Lang geleden hebben we al besloten om iedere roeping te aanvaarden' merkt ouderling Allred op.

Hij wijst er ook op dat het, bij de vele taken die hij in zijn nieuwe roeping wellicht zal moeten vervullen, altijd zijn doel zal zijn om de opdracht te vervullen die de pasgeroepen zeventigen van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen hebben ontvangen: 'Om te getuigen en Zion te vestigen en te versterken.' □

Ouderling Eran A. Call

van de Zeventig

Dienen in de kerk is een overgeërfd goed in de familie Call: zijn vader heeft 50 jaar lang gediend in de bisschop van hun wijk in Colonia Dublán (Mexico) – waarvan 29 als bisschop. Door hun voorbeeld hebben ouderling Call en zijn vrouw die traditie van dienstbetoon doorgegeven aan hun kinderen.

Hij heeft de kerk gediend als bisschop, hogeraadslid, raadgever in een ringpresidium (twee keer), ringpatriarch, zendingspresident (Mexico-Stad, 1970–1973), en president van het opleidingsinstituut voor zendingen (weer in Mexico, 1995–1996).

Hij is op 2 december 1929 geboren in Colonia Dublán. Hij studeerde af aan de Juárez

Stake Academy in zijn woonplaats en studeerde vervolgens aan de Brigham Young University, waar hij zijn baccalaureaat behaalde. Later heeft hij een graad behaald in bedrijfskunde aan de New York University.

Hij is werkzaam geweest in de bedrijfswereld – van manager van een warenhuis tot projectontwikkelaar – en heeft zich zijn leven lang ingezet voor de gemeenschap. Maar de hoofdmoot van zijn carrière was zijn werk als faculteitslid aan de Brigham Young University, een functie die hij in december 1994 heeft neergelegd. Aan het begin van de jaren tachtig heeft hij drie jaar verlof genomen om te kunnen dienen als hoofd van de kerkelijke onderwijsinstellingen in Mexico.

Ouderling Call is op 24 augustus 1955 in de Salt-Lake-tempel getrouwd met Kathe-

rine Groesbeck. Zij hebben zes zoons, drie dochters en 23 kleinkinderen – met nog twee onderweg.

‘Werken is zijn hobby’, vertelt zijn vrouw. Zeven jaar geleden heeft ze hem golfclubs gegeven zodat hij die sport kon opnemen samen met zijn zoons en schoonzons. Ze zijn sindsdien volgens drie keer gebruikt. Maar volgens zuster Call zal zijn werklust een voordeel zijn bij zijn roeping, evenals zijn liefde voor zijn medemens.

‘Hij vertolkt zijn toewijding aan het evangelie op een manier die de eerste plaats toekent aan eeuwige betrekkingen – die met zijn vrouw en zijn kinderen’, vertelt zuster Call. Zijn eigen woorden zijn de bevestiging daarvan: ‘Het evangelie heeft in mijn leven altijd de eerste plaats bekleed en is bij alles van het grootste belang.’ □

Ouderling Eran A. Call, een van de nieuwe leden van het Tweede Quorum der Zeventig, heeft als diaken geleerd te dienen. Hij weet nog hoe hij ‘vastgaven in natura bij de verschillende gezinnen met paard en wagen ging ophalen.’

Ouderling Richard E. Cook

van de Zeventig

te ontwikkelen. Hij is jongemannenpresident op wijk- en op ringniveau geweest, bisschop, hogeraadslid, raadgever in een ringpresidium, zending en zendingspresident. In 1994 is hij, samen met zijn vrouw, Mary, op zending geroepen naar Mongolië. Toen daar een zendingsgebied werd georganiseerd, werd hij als eerste zendingspresident geroepen.

Hij merkt op dat zijn ervaring als zendingspresident in een land waar de kerk nog maar net gevestigd is wellicht een voordeel zal zijn bij zijn nieuwe roeping, omdat het nodig is goede betrekkingen met regeringen tot stand te brengen en mensen bekend te maken met de kerk.

Zijn vrouw vertelt dat zijn vermogen om hard te werken hem ook goed van pas zal

komen; hij heeft hoge verwachtingen van zichzelf en weet daarbij hoe hij ook anderen moet motiveren om hard te werken.

Ouderling Cook heeft vele jaren voor de Ford Motor Company gewerkt; bij zijn pensionering bekleedde hij de positie van hoofd procuratiehouder. In die jaren heeft hij kunnen samenwerken met een aantal jonge kerkleden die door het bedrijf waren ingehuurd en heeft hij gezien hoe sommigen van hen leidinggevende functies gingen bekleeden in de wijken en ringen in Detroit en omgeving.

Ouderling Cook is op 7 september 1930 geboren in Pleasant Grove (Utah). Hij heeft zijn baccalaureaat behaald aan de Brigham Young University en vervolgens zijn doctoraal in de bedrijfskunde aan de Northwestern University.

Hij is op 13 september 1950 in de Salt Lake-tempel getrouwd met Clea Searle. Hun

drie dochters en één zoon hebben hun dertien kleinkinderen opgeleverd. Clea is in 1984 overleden. Ouderling Cook is op 16 juli 1988 in de Salt Lake-tempel hertrouwd met Mary Nielsen.

Ouderling Cook is een fervent golfspeler. Toen echter de Cooks op zending werden geroepen naar Mongolië heeft hij zijn golfclubs thuisgelaten, op één club na die hij van plan was te gebruiken om in vorm te blijven. Hij heeft die nooit aangeraakt; het zendingswerk slokte al zijn tijd op.

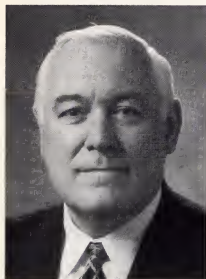
‘Ik hou met mijn gehele hart van de kerk’, zegt ouderling Cook. ‘Door de jaren heen heb ik de geweldige uitwerking gezien die het op het leven van de mensen heeft.’ Hoewel de roeping tot het Tweede Quorum der Zeventig als ‘een niet te beschrijven, volslagen verrassing’ kwam, kijkt hij naar het werk uit. ‘Ik ben zo blij dat ik iets mag terugdoen.’ □

Wij worden niet met een getuigenis geboren’, zegt ouderling Richard E. Cook. ‘Het moet ontwikkeld worden, en het ontwikkelt zich door dienstbetoon.’

Zijn eigen getuigenis heeft gedurende vele jaren van dienstbetoon ruimschoots de gelegenheid gehad om zich

Ouderling Duane B. Gerrard

van de Zeventig

Ouderling Duane B. Gerrard, die zijn werk als piloot op 1 april 1997 heeft neergelegd, is geroepen om de kerk te dienen in het Tweede Quorum der Zeventig. Hij is voorheen ook systeemmanager van de vliegveiligheid geweest voor Delta Airlines.

Ouderling Gerrard is geboren op 22 april 1938. Hij is op-

gegroeid in Taylorsville, in de buurt van Salt Lake City, en heeft gestudeerd aan de Utah State University. Als derdejaars student is hij getrouwd met het meisje dat hij al vanaf de schoolbanken kende, Kay Bennion. Na zijn studie is broeder Gerrard in dienst gegaan bij de luchtmacht van de Verenigde Staten, waar hij zijn opleiding als piloot ontving. Tijdens de oorlog in Vietnam heeft hij 350 uur als gevechtsvlieger gevlogen. De luchtmacht heeft hem ook naar Florida, Oklahoma, Hawaï, en ten slotte terug naar de luchtmachtbasis Hill in Utah gestuurd.

Na zijn ontslag uit de luchtmacht is hij voor Western Airlines gaan vliegen, die op een zeker moment fuseerde met Delta.

Terwijl het gezin in Kaysville woonde, werd broeder

Gerrard als ringpresident geroepen. Twee jaar later vroeg Western Airlines hem om in Los Angeles de positie over te nemen van vice-president. Bijgevolg heeft hij, als ringpresident, tweeënehalf jaar lang gependeld tussen Kaysville en Zuid-Californië om eraan mee te werken dat de maatschappij een solide naam kreeg.

In die periode hebben ouderling Gerrard en zijn echtgenote hun eigen vier kinderen grootgebracht en daarnaast de vier kinderen van wie de ouders – goede vrienden van de familie – waren omgekomen. 'Ik had net een huis met zeven slaapkamers laten bouwen', vertelt hij. 'We hadden op dat moment vier kinderen, maar er was plaats voor nog eens vier.'

De beslissing om er vier kinderen bij te nemen werd onder gebed genomen, een patroon dat ouderling Gerrard zich al vroeg in zijn leven had aangewend. Hij was negen-

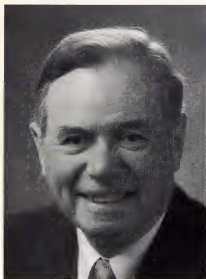
tien toen zijn vader, op een avond dat hij zo terugried naar de universiteit, met hem meeliep naar de auto, hem bij de schouder vatte en vroeg: 'Jongen, bid je wel iedere dag? Op je knieën en hardop?' Dat waren de laatste woorden die hij te horen kreeg van zijn vader, die de week daarop stierf ten gevolge van een hartinfarct.

'Zijn woorden zijn mij altijd bijgebleven', zegt ouderling Gerrard. 'Iedere belangrijke beslissing die wij sindsdien hebben genomen is vergezeld gegaan van doordacht, oprecht gebed; en we hebben altijd antwoord ontvangen.'

Het gezin is in 1989 verhuisd naar Atlanta (Georgia), waar ouderling Gerrard de Heer eerst heeft gediend als ringpresident en vervolgens als regionaal vertegenwoordiger. Na zijn terugkeer in Utah werd ouderling Gerrard geroepen als algemeen autoriteit in het gebied Utah-Noord. □

Ouderling Wayne M. Hancock

van de Zeventig

komen hoe mijn carrière verder uit moest zien', vertelt ouderling Hancock, die op 16 juli 1931 in Safford (Arizona) geboren is en is opgegroeid in Glendale (Californië). 'Door schijnbare toevalligheden werden we naar Midland (Michigan) geleid, waar ik 27 jaar voor de Dow Chemical Company heb gewerkt. De stille, zachte stem en de kracht van vasten en gebed hebben altijd een belangrijke rol gespeeld bij ons zoeken naar leiding.'

Als voormalig ringpresident, raadgever in een ringpresidium, raadgever in een zendingpresidium en bisschop heeft ouderling Hancock vaak gezocht naar leiding in zijn diverse kerkgroepen en in zijn beroepsleven. Als ouders hebben hij

en zijn vrouw ook vaak gevast en gebeden om hulp bij de opvoeding van hun acht kinderen. Hun vertrouwen op de Heer is geruststellend geweest in moeilijke tijden.

'Na een aantal grote teleurstellingen in mijn leven,' merkt hij op, 'heb ik ook een aantal grote zegeningen ontvangen. Ik had al vroeg het verlangen om op zending te gaan; ik had alle voorbereidingen al achter de rug – tot en met mijn afscheidsdienst – toen ik te horen kreeg dat de toestemming om op zending te gaan toch was afgewezen en dat ik beschikbaar moest zijn om eventueel gelijk in dienst te gaan. Ik was hevig teleurgesteld, maar besloot om die zomer van de University of Arizona over te stappen naar de Brigham Young University. En daar had ik het geluk mijn vrouw te ontmoeten.'

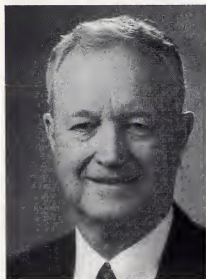
Nadat Wayne en Connie in 1953 waren afgestudeerd, zijn ze op 25 juni van dat jaar in de Idaho Falls-tempel getrouwd. Toen ze naar Californië waren gereisd in de verwachting dat Wayne daar in dienst zou gaan, hoorden ze tot hun verbijstering dat de oproep weer was uitgesteld. Maar weer volgden er zegeningen op teleurstelling toen broeder Hancock vervolgens in de gelegenheid was zijn studie rechten aan de University of Arizona te doen, waar hij drie jaar later zijn graad ontving.

Ouderling Hancock besefte dat hij in de loop van zijn carrière, dankzij die graad en met de leiding van de Heer, in staat is geweest tot grotere dienstverlening.

'Ik ben zo dankbaar,' zegt ouderling Hancock, 'dat ik ten gevolge van alles wat ik heb meegemaakt heb leren vertrouwen op de Heer.' □

Ouderling J. Kent Jolley

van de Zeventig

Met zijn 19 jaar zat Kent Jolley goed in zijn vel. Als manager van het plaatselijke slagersbedrijf verdiende hij goed, en daarnaast kwam hij uit een prima gezin en had hij fijne vrienden.

'Maar op zekere dag,' zo vertelt hij, 'werd ik van bin-

ner geraakt door de Geest. Ineens wist ik dat dit toch niet was wat op ik op dat moment wilde doen; het was tijd voor een verandering. Ik ging naar mijn bisschop toe om hem te zeggen dat ik klaar was om op zending te gaan.'

'Dat was het keerpunt in mijn leven. Ik hield van mijn leven als zending en van de ervaringen die mij te beurt vielen bij het dienen van de Heer. Na mijn zending was ik vastbesloten om de rest van mijn leven alles te doen wat mijn hemelse Vader van mij verlangde en om Hem te dienen.'

Ouderling Jolley is op 30 december 1933 in Rexburg (Idaho) geboren en keerde daar na zijn zending terug om te studeren aan het Ricks College, waar hij ook zijn vrouw ontmoette, Jill Waldram Leish-

man. 'Ze was rustig en bescheiden, maar het straalde van haar af dat zij het evangelie met hart en ziel was toegeedaan,' vertelt ouderling Jolley.

Na hun huwelijk in de Idaho Falls-tempel op 22 november 1957 ging het jonge paar naar de George Washington University, waar ouderling Jolley, naast zijn voltijd baan zijn bacheloreaat haalde en vervolgens een studie rechten voltooide. Daarna keerden de Jolleys terug naar hun geboortegrond, waar ouderling Jolley met succes een advocatenpraktijk opbouwde en zich daarnaast ook bezighield met projectontwikkeling.

Broeder Jolley, die bisschop, raadgever van de ringpresident, hogeraadslid en jongemannenpresident is geweest, bleef dienen en groeien in de kerk. Hij en zijn vrouw hebben zeven kinderen grootgebracht.

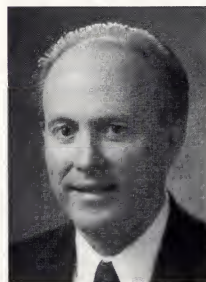
Het leven was goed, maar toch begonnen de Jolleys zich

af te vragen of het nog zinvoller kon zijn. 'We moeten dat wel hardop hebben gedaan,' vertelt ouderling Jolley, 'want binnen enkele weken was ik geroepen als zendingspresident.' Na die jaren in het Zendingsgebied Corpus Christi (Texas) keerden ouderling en zuster Jolley in 1994 terug naar Rexburg, naar de advocatenpraktijk en de projectontwikkeling. Maar zij misten de verheffende invloed en de zegeningen van voltijd dienstbetoon in de kerk.

Met betrekking tot zijn nieuwe roeping tot het Tweede Quorum der Zeventig zegt ouderling Jolley met een lach: 'Misschien hebben we ons wel weer hardop afgevraagd hoe we ons leven zinvoller konden maken. Maar hoe dan ook, deze nieuwe uitdaging ontroeft mij en stemt mij nederig. Wat de Heer van ons verlangt, dat is wat wij willen doen.' □

Ouderling Richard J. Maynes

van de Zeventig

Heer zijn oneindig veel belangrijker. De gevolgen daarvan zijn niet van tijdelijke maar van eeuwige aard.'

Ouderling Maynes, die op 29 oktober 1950 is geboren in Berkeley (Californië), had al heel jong belangstelling voor de sport. In 1968 ging hij op basis van een basketbalbeurs studeren aan de Brigham Young University, maar het duurde niet lang voor hij besefte dat anderen het nog beter konden. Weldra aanvaardde hij de roeping om een zending te vervullen in het zendingsgebied Uruguay-Paraguay.

'Samen met mijn collega mocht ik de burgemeester van Montevideo en zijn echtgenote in het evangelie van Jezus Christus onderwijzen. Omdat hun zoon net was verongelukt hadden zij veel

vragen waarop zij een antwoord zochten,' herinnert zich ouderling Maynes. De gelegenheid om dat gezin zulke belangrijke dingen te leren woog zo zwaar op ouderling Maynes dat hij in nederig gebed tot de Heer ging. 'Dankzij de antwoorden die ik ontving op mijn gebed was ik in staat dat geweldige gezin te helpen,' vertelt hij. 'Vanaf dat moment van geestelijke bevestiging heeft de Heer mij gezegend met vele ervaringen die mijn getuigenis hebben versterkt.'

Na zijn zending maakte hij zijn studie aan de Brigham Young University af. Op 17 augustus 1974 trouwde hij met Nancy Jane Purrington. Het stel verhuisde naar Phoenix (Arizona) waar hij zijn doctoraal in de internationale bedrijfskunde behaalde. Het echtpaar heeft vier kinderen.

Hij begon te werken voor Wiebe Manufacturing en bleef

daar als president toen het bedrijf werd opgekocht door de Raymond Corporation. Het bedrijf produceerde en installeerde over de hele wereld geautomatiseerde lopende bandsystemen. Vijf jaar later werd hij geroepen als president van het zendingsgebied Monterey (Mexico), waar hij heeft gediend van 1989 tot 1992.

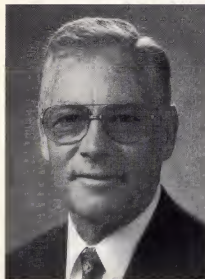
Vervolgens verhuisde het gezin naar Utah, waar ouderling Maynes directeur en voorzitter werd van Fountain Fresh International, Inc. In die periode heeft hij in de kerk gediend als president van de ringzending in de ring Kamaz Utah. Hij heeft tevens deel uitgemaakt van de raad van bestuur van diverse bedrijven en instellingen.

'Ik voel mij zeer vereerd en gezegend om al mijn aandacht te kunnen geven aan het werk van de Heer,' zegt ouderling Maynes. □

In antwoord op het verzoek zijn nieuwe taak te vergelijken met zijn twintig jaar ervaring op het terrein van de internationale bedrijfskunde, antwoord ouderling Richard J. Maynes, het pasgeroepen lid van het Tweede Quorum der Zeventig: 'De zaken van de

Ouderling Dale E. Miller

van de Zeventig

jonge jaren, tot aan zijn zending in Uruguay in 1956, in Californië doorgebracht. 'Ik was vijf toen ik mij bewust werd van de Heiland', vertelt ouderling Miller, die – samen met zijn twee broers – door zijn moeder is grootgebracht. 'Ik heb met mijn zestiende mijn patriarchale zegen ontvangen, waarin gesproken werd over het vervullen van een zending. Ik had daar nog niet echt over nagedacht, maar tegen de tijd dat ik achtien werd, wist ik dat dat de juiste koers was.'

Na zijn zending behaalde hij zijn baccalaureaat aan de Brigham Young University, hetgeen gevolgd werd door een doctoraal in internationale bestuurskunde aan de University of Southern California. Op 24 juni 1960 is hij getrouwd met Laurel Lee Chandler.

Na ruim dertig jaar lang diverse bestuursfuncties te hebben bekleed, is ouderling Dale E. Miller, een pasgeroepen lid van het Tweede Quorum der Zeventig, volgens eigen zeggen zeer bereid om zich volledig aan het dienen van de Heer te wijden.

Hij is op 2 april 1936 in Los Angeles geboren en heeft zijn

Na een aanstelling te hebben aanvaard in Palo Alto (Californië), diende hij in de kerk als raadgever van de toenmalige bisschop, Henry B. Eyring, in de wijk Stanford. Later heeft hij gediend als bisschop en hogeraadslid. In 1979 werd hij geroepen om het zendingsgebied Caracas (Venezuela) te presideren. Vier van de vijf kinderen verzorgden hun ouders naar Zuid-Amerika. Zodra hij weer terug in eigen land was, werd hij geroepen als president van de ring Menlo Park Californië.

Ouderling Miller heeft twaalf jaar gefungeerd als directielid van het farmaceutische bedrijf Syntex, waarna hij mede-oprichter werd van Zenger-Miller, een instelling die zorgde voor managementtraining. De afgelopen acht jaar is hij zakelijk adviseur geweest voor pasopgerichte internationale bedrijven op het terrein van de geavanceerde techniek.

Nog niet zo lang geleden kreeg het echtpaar het gevoel dat zij hun huis moesten verkopen, hoewel zij geen idee hadden waar zij naartoe moesten gaan. Twee dagen na de verkoop werd ouderling Miller geroepen om in het gebied Noord-Amerika-Zuidoost als algemeen autoriteit te dienen. Zij verhuisden naar Puerto Rico, waar hij werd ingezet voor de versterking van de kerk, voornamelijk in het Caribisch gebied. Ouderling Miller heeft daar onder andere geholpen bij de introductie van het kerkelijk programma voor de welzijnzorg. Daarnaast heeft hij ook een aandeel gehad in de organisatie van twee ringen in Puerto Rico.

'Ik ben dankbaar dat ik de Heer zal kunnen dienen door met mijn bestuurskundige ervaring betrokken te zijn bij de training van nieuwe leiders', zegt hij. □

Ouderling Lynn G. Robbins

van de Zeventig

tig. 'Wanneer je op zending gaat', vertelt hij, 'en ermee werkt getuigen te geven, wordt het evangelie in je hart gegreift. Omdat mijn zending zo'n groot keerpunt in mijn leven geweest, kan ik niets bedenken dat ik liever zou willen voor mijn zoons.'

Lynn G. Robbins is op 27 oktober 1952 in Payson (Utah) geboren en is opgegroeid in het nabijgelegen Springville. Hij ging studeren aan de Brigham Young University, onderbrak zijn studie voor zijn zending, en trouwde daarna in de Manti-temple met Jan Nielson. Het jonge paar verhuisde naar Logan (Utah) waar broeder Robbins aan de Utah State University voedingsleer en bedrijfskunde studeerde.

Zendingswerk is belangrijk voor ouderling Lynn G. Robbins. Hij heeft als jongeman een zending vervuld in Argentinië en fungeerde als president van het zendingsgebied Montevideo toen hij geroepen werd tot het Tweede Quorum der Zeven-

Toen bleek dat zijn vrouw in verwachting was, heeft hij afgezien van zijn plannen om in de horeca te werken zodat hij zijn avonden en weekeinden zou kunnen wijden aan zijn gezin en aan de kerk.

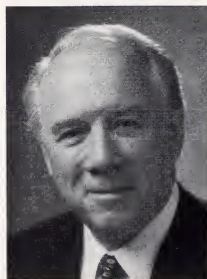
In 1976 haalde hij zijn baccalaureaat Spaans. Het jaar daarop behaalde hij zijn doctoraal aan de American Graduate School of International Management in Glendale (Arizona). Het echtpaar overwoog om in het buitenland te gaan wonen, maar besloot toch – ten behoeve van hun zeven kinderen – om in de buurt van de familie te blijven. Ouderling Robbins heeft achtereenvolgens gewerkt als vertegenwoordiger van een uitgeverij in het noorden van Utah die was gespecialiseerd in juridisch materiaal en als financieel consulent in Salt Lake City. Van 1983 tot 1993 heeft hij de positie van senior vice-president bekleed bij de Franklin Quest Company.

Ouderling Robbins heeft altijd genoten van schilderen, van vissen in Alaska en heeft altijd enthousiast meegedaan aan sportevenementen in de kerk. 'Sporten in de kerk is altijd een prima manier geweest om de broeders te leren kennen iedere keer dat we naar een andere wijk zijn verhuisd', merkt hij op. Ouderling Robbins heeft, voordat hij zendingspresident werd, als ringsecretaris, hogeraadslid en bisschop gediend. Het echtpaar is lid van de wijk Centerville 21 in de ring Centerville Utah North.

'Ik heb een groot getuigenis van het evangelie', vertelt ouderling Robbins. 'Ik weet dat de Heiland leeft. Ik houd van Hem, en ik houd van het evangelie. Ieder gebod, ieder beginsel, iedere leering draagt bij aan ons geluk hier op aarde en ons eeuwig geluk in het leven hierna.' □

Ouderling Donald L. Staheli

van de Zeventig

culturen in onze snelgroeiende, wereldwijde kerk beter te begrijpen en te dienen', zegt hij.

Ouderling Staheli is geboren op 19 oktober 1931 in Hurricane (Utah). Hij is op 24 september 1952 in de St. George-tempel getrouwd met Aften Stratton. Het echtpaar heeft vier kinderen en elf kleinkinderen.

Hij heeft zijn B. S. (Bachelor of Science) gehaald aan de Utah State University en vervolgens zijn M. S. (Master of Science) en Ph.D. (Doctor of Philosophy) aan de University of Illinois. Vervolgens heeft hij twee jaar bij de luchtmacht van de Verenigde Staten gediend als eerste luitenant.

Zijn beroepsleven is in 1958 in Chicago begonnen bij Swift and Company. In 1969 stapte hij over naar Allied Mills Inc., waar hij verschillende leidinggevende topfuncties heeft

bekleed, waaronder president en directeur.

In 1977 is hij verhuisd naar New Canaan (Connecticut) om daar vice-president en directeur te worden bij de Continental Grain Company, een grote internationale landbouwonderneming en financieersmaatschappij met hoofdkantoor in New York. In 1984 werd hij president en algemeen manager. In 1988 werd hij benoemd als algemeen directeur. Metertijd werd hij voorzitter van de raad van bestuur. Daarnaast heeft hij diverse commissariaten bekleed.

Op dit moment is hij voorzitter van de US-China Business Council (een raad die zich bezighoudt met zakelijke kwesties tussen de Verenigde Staten en China) en een van de directeuren van het National Committee on US-China Relations (het nationale comité voor de betrekkingen tussen de Verenigde Staten en China) en van de US-China Society (de vereniging VS-China). Hij heeft gediend als

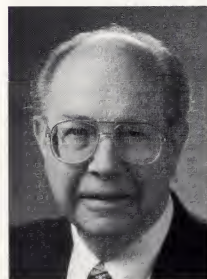
voorzitter van een adviesraad van internationale zakenleiders voor de burgemeester van Shanghai. Hij is lid van de raad die zich buigt over buitenlandse betrekkingen en voorzitter van de Points of Light Foundation, een nationale organisatie die vrijwilligerswerk bevordert.

Ten tijde van zijn roeping tot het Tweede Quorum der Zeventig was ouderling Staheli president van de ring Yorktown New York. Daarvoor heeft hij de kerk gediend als hogeraadslid en als raadgever in twee ringpresidia en een bisschop.

'Ik ben dankbaar voor mijn erfgoed', zegt ouderling Staheli. 'Het geloof van mijn ouders, hun vertrouwen op het gebed en alles wat zij ons thuis leerden, zijn het fundament van mijn getuigenis. Daarnaast ben ik intens dankbaar voor de vele kansen die ik in de kerk heb gekregen om te dienen en te groeien. Ik kijk er naar uit om mijn je in te zetten voor mijn nieuwe roeping.' □

Ouderling Richard E. Turley Sr.

van de Zeventig

Ouderling Turley, die op 29 december 1930 geboren is in El Paso (Texas) heeft, voor hij op zending ging naar Mexico, Guatemala en Costa Rica, aan de Texas A&M (agricultural and mechanical) University gestudeerd. Vervolgens heeft hij werktuigbouwkunde gestudeerd aan de University of Utah. Hij is op 1 april 1954 in de Salt Lake-tempel getrouwd met Betty Jean Nickle.

Na zijn baccalaureaat te hebben ontvangen in 1955, heeft hij in Texas bij de ruimtevaartindustrie en bij een aardgasbedrijf gewerkt. In 1957 is hij naar de University of Utah teruggekeerd voor een postdoctorale studie, en in 1966 heeft hij zijn Ph.D. in de kernfysica behaald aan de Iowa State University.

In de tijd dat hij in Iowa studeerde, diende hij de kerk als

eerste raadgever in een districts-presidium. Nadat het gezin naar de staat Washington was verhuisd in verband met een baan als wetenschappelijk onderzoeker aan het Battle Memorial Institute, werd hij genoemd als tweede raadgever in een ring-presidium. In 1972 keerde hij opnieuw terug naar de University of Utah als hoofddocent. In die periode was hij betrokken bij de stichting van de Advisory Council on Science and Technology van Utah (een adviesraad ten behoeve van de wetenschap en technologie).

Van 1983 tot 1985 was ouderling Turley werkzaam als president van het zendingsgebied Hermosillo (Mexico). In 1989 werd hij als emeritus professor aangesteld als directeur van een technologische financieringsbedrijf. Hij is sinds 1992 met pensioen. Ouderling Turley is twee keer bisschop geweest in de ring Eagle Gate Salt Lake. Toen hij

groepten werd als lid van het Tweede Quorum der Zeventig was hij werkzaam als hogeraadslid, als hoofd data-extractie van de ring en als tempelwerker in de Salt Lake-tempel.

Het echtpaar heeft zeven kinderen en 36 kleinkinderen. Hun zoon, Richard E. Turley jr. is hoofd van de afdeling kerkgeschiedenis en de afdeling familiegeschiedenis.

Naast zijn gezin, dat op de eerste plaats komt, houdt ouderling Turley zich graag bezig met familiegeschiedenis, golf, reizen en computers. Hij heeft boeken over familiegeschiedenis geschreven, een studieboek over werktuigkunde en statistiek, en artikelen voor wetenschappelijke en werktuigkundige tijdschriften.

'Ik heb maar één verlangen', zegt hij, 'dat is om in alle dingen trouw en betrouwbaar te zijn. Wij zijn op zoveel manieren gezegend geweest.' □

Het evangelie is het grote geluksplan', zegt ouderling Richard E. Turley. 'Als wij gelukkig willen zijn in dit leven en enige verwachtingen hebben van het leven hierna, dan doen wij er goed aan het evangelie na te leven.'

Mary Ellen Wood Smoot

Algemeen presidente zustershulpvereniging

Het gezin is belangrijk voor Mary Ellen Wood Smoot, de pasgeroepen algemeen presidente zustershulpvereniging, met haar zeven kinderen en 44 kleinkinderen. 'Een van de belangrijkste dingen die wij als gezin hebben gedaan,' vertelt zij, 'is het be-

palen van gezinswaarden. Eén daarvan is: "Als eeuwig gezin bouwen wij elkaar op, steunen en stichten wij elkaar." Daar staan wij helemaal achter.'

Liefde en steun geven aan anderen buiten haar gezin is eveneens belangrijk voor zuster Smoot, die vanaf 1986 werkzaam is geweest als gastvrouw van de kerk. Nadat zij een jaar lang dat werk had verricht op Temple Square en die functie in totaal zeven jaar had vervuld, werden zuster Smoot en haar echtgenoot, Stanley M. Smoot genoemd als hoofd van het kerkelijk ontvangstcomité voor VIP's. 'Onze voornaamste taak is geweest als gastvrouw en gastheer optreden voor hooggeplaatste personen die een bezoek komen brengen aan de kerkeleiders,' vertelt zuster Smoot.

Mary Ellen Smoot, die op 19 augustus 1933 geboren is in Ogden (Utah), groeide op in Clearfield (Utah) als vijfde van de zes dochters van Melvin en Lavora Smith Wood. Zij is in 1952 met haar man getrouwd in de Salt Lake-tempel.

'Omdat zes van onze zeven kinderen in de eerste acht jaar van ons huwelijk werden geboren, was ik blij dat ik mij helemaal aan mijn taak als moeder kon wijden,' vertelt zuster Smoot, die de kinderen vertrouwen bijbrengen als de grootste verantwoordelijkheid van een moeder ziet.

Zuster Smoot, die heeft gediend als presidente zustershulpvereniging op wijkniveau, heeft deel uitgemaakt van een kerkelijk comité dat lesmateriaal schrijft en levens een column voor de jeugd verzorgd voor een krant in Davis County.

In 1983 werd haar echtgenoot genoemd als president van het zendingsgebied

Columbus (Ohio). Het jaar daarop werd hij genoemd als president van het pasgeorganiseerde zendingsgebied Akron (Ohio). Aangezien Kirtland en Hiram deel uitmaakten van dat gebied werden de Smoots betrokken bij de activiteiten in verband met die plaatsen die zo bekend zijn uit de kerkelijke geschiedenis, waaronder de inschrijving van de winkel van Newell K. Whitney in Kirtland. 'Daar ben ik voor het eerst nauw betrokken geraakt bij de public relations,' vertelt zuster Smoot, die vaak bezoekers en mensen van de pers te woord stond, 'en sindsdien ben ik er zoveel bij betrokken geweest als mijn omstandigheden toelieten.'

Als presidente van een van de grootste vrouwenorganisaties ter wereld zal president Smoot zich kunnen blijven wijden aan hetgeen ze het liefst doet: anderen liefde en steun geven. □

Virginia Urry Jensen

Eerste raadgeefster algemeen presidium zustershulpvereniging

Ik huldig de vrouwelijke staat,' zegt Virginia Urry Jensen, de pasgeroepen eerste raadgeefster in het algemeen presidium zustershulpvereniging. 'We hebben vrouwen in alle vormen en maten en met vele verschillende achtergronden - en ik hou van ieder van hen.'

Zuster Jensen, die in Salt Lake City is geboren en gotten en aan de University of Utah heeft gestudeerd, is in 1963 getrouwd met J. Rees Jensen, president van een firma die projecten voor winkelcentra tot ontwikkeling brengt. 'Mijn man is een van mijn grootste zegeningen,' vertelt ze. 'Hij is geduldig, aardig en mild. Mijn levenswerk is mijn gezin. Ik heb er dan ook altijd voor gezorgd dat ik er was als de kinderen thuiskwamen.' In die jaren dat ze thuisbleef om voor haar vier kinderen te zorgen - drie dochters en een zoon - is haar maatschappelijke betrokkenheid vooral gericht geweest op projecten die rechtstreeks met het gezin te maken hadden.

Toen haar kinderen eenmaal begonnen uit te vliegen, legde zuster Jensen zich toe op vrij-

willigerswerk. Zeventien jaar geleden heeft ze haar eerste opdracht aanvaard om als gastvrouw voor de kerk op te treden. Tien jaar later werd ze gevraagd voor de positie van assistent-hoofd van het ontvangstcomité. Anderhalf jaar geleden ontving zuster Jensen het verzoek de leiding van dat comité op zich te nemen voor het Joseph Smith Memorial Building, het kantoorgebouw van de kerk en het gebouw van de zustershulpvereniging, een vrijwilligerstaak die haar dagen volledig vulde en waarbij ze de leiding had over een team van ruim vijfhonderd mensen. Nu is de tijd gekomen dat zij dat werk vaarwel zegt om een nieuwe verantwoordelijkheid op zich te nemen.

Zuster Jensen is zich diep bewust van de goddelijke aard van de vrouw. Omdat vele zusters schijnbaar helemaal alleen worstelen met de moeilijkheden waar het leven hen voor stelt, verkeert de zustershulpvereniging in een unieke posi-

tie om hen te helpen. Zij huldigt de mening dat juist omdat vrouwen weleens het gevoel hebben dat hun problemen uitzonderlijk zijn, zij op elkaars hulp zijn aangewezen. Vrouwen verrijken de wereld door hun natuurlijke gaven om lief te hebben en anderen te verzorgen, legt zuster Jensen uit. 'We moeten alle vrouwen helpen om al hun mogelijkheden te ontwikkelen en om hun goddelijke waarde te onderkennen. Door middel van de zustershulpvereniging kunnen wij vriendschapsbanden smeden die de zusters zullen terugvoeren naar hun hemelse Vader.'

Zuster Jensen, die nu 57 is, heeft weliswaar ook gediend in het jeugdwerk en de jongevrouwen, maar het overgrote deel van haar roeping is in de zustershulpvereniging geweest. 'Ik heb geleerd dat onze hemelse Vader er altijd is om ons te helpen. Dit zijn zijn programma's. Ik ben slechts een werktuig om te doen wat Hij gedaan wil hebben.' □

Sheri L. Dew

Tweede raadgeefster algemeen presidium zustershulpvereniging

Sheri L. Dew, die in Kansas is opgegroeid op een groot landbouwbedrijf, is al vroeg veel te weten gekomen over hard werken en over oogsten. 'Zodra ik bij de pedalen kon, zat ik al op een trekker', weet ze te vertellen. 'Ik wist hoe ik het irrigatiesysteem in wer-

king moest stellen en ik help bij het oogsten. Ik leerde de wet van de oogst zonder te beseffen dat ik die leerde. Op de boerderij weet je al heel vroeg dat je maait wat je zaait.'

Zuster Dew heeft hard gewerkt en zegeningen geogost. Ten gevolge van lange uren oefenen was ze op school een ster in het basketballen. Ze heeft ook hard gewerkt aan haar pianospel. Als talentvol pianiste is ze tijdens haar studiejaren drie keer als begeleidster op tournee geweest met de USO (United Service Organizations) naar Alaska, Europa en het Middellandse-Zeegebied, en het Verre Oosten.

Na aan de Brigham Young University te hebben gestudeerd, heeft zuster Dew eerst vier jaar als assistent-redac-

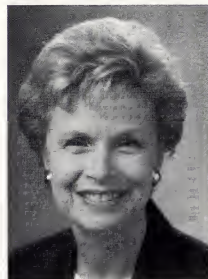
trice bij Bookcraft gewerkt en daarna als mede-uitgeefster van het tijdschrift *This People*. Ze heeft negen jaar lang bij Deseret Book gewerkt, waarvan de laatste vier als vice-president van de uitgeverij. Zij is ook in de gelegenheid geweest om een biografie te schrijven van president Benson en president Hinckley.

Zuster Dew, die op 21 november 1953 is geboren in Ulysses (Kansas), zegt: 'Ik ben opgegroeid met de gedachte dat er een groot verschil was tussen plattelandskinderen en stadskinderen. Ik ben van nature heel verlegen en heb jarenlang daarmee worsteld. Mijn werk heeft me geholpen omdat ik mensen met zeer uiteenlopende achtergronden moest interviewen. Maar het allerbelangrijkste wat ik heb geleerd, is dat er een vrij groot verband bestaat tussen de gevoelens die wij hebben voor de Heer en de gevoelens die wij hebben voor onszelf.'

Als voormalig presidente zustershulpvereniging op wijk- en ringniveau en lid van het algemeen bestuur is zuster Dew ervan overtuigd dat de Heer haar bij haar verschillende roeping heeft geholpen. Hij heeft haar ook geholpen om te groeien en te gedijen in een kerk die grote nadruk legt op het gezin. 'Als er een speciale boodschap te halen valt uit het feit dat juist een vrouw die nooit getrouwd is geweest tot het algemeen presidium zustershulpvereniging is geroepen,' merkt zij op, 'dan moet die luiden dat alle vrouwen, ongeacht hun burgerlijk status of hun omstandigheden, welkom zijn, dat er van hen wordt gehouden en dat ze worden gewaardeerd. Het evangelie van Jezus Christus is voor iedereen', voegt zij eraan toe. 'Wij zijn allemaal belangrijke onderdelen van het geheel. Ik beschouw mezelf nooit als Sheri, de alleenstaande, maar als Sheri, lid van de kerk van de Heer.' □

Carol B. Thomas

Tweede raadgeefster algemeen presidium jongevrouwen

Ik ben helemaal weg van het evangelie', zegt Carol B. Thomas, de nieuwe tweede raadgeefster in het algemeen presidium jongevrouwen. 'Toen ik zelf een jongevrouw was, wilde ik niets

anders dan dienen in de kerk.'

Carol, die op 6 mei 1942 in Salt Lake City is geboren, is de oudste van de vijf kinderen van Karl en Gladys Jacob Burdett.

In de zomer van 1959 maakte ze kennis met een student medicijnen, Ray Thomas, toen zij allebei een baantje hadden bij de Grand Canyon. In de herfst gingen zij allebei studeren aan de University of Utah. Twee jaar later, op 23 maart 1962, zijn ze in de Salt Lake-tempel getrouwd.

Na zo goed als altijd in Salt Lake City te hebben gewoond, heeft zuster Thomas de gelegenheid gewaardeerd om het leven te proeven in Californië, Washington en Kansas tijdens

de zes jaar dat haar man co-assistent was en zijn klinische opleiding ontving. Ze zijn in 1969 teruggekomen naar Salt Lake City.

Zuster Thomas, die zeven kinderen en negentien kleinkinderen heeft, heeft veel mogelijkheden gehad om in de kerk te dienen. Haast 25 jaar lang heeft zij diverse roeping op wijk- en ringniveau gehad in de ring Salt Lake Holladay South. In 1987 kreeg zij de gelegenheid in de jongevrouwen te dienen – eerst als klasadviseuse en zes maanden later als presidente jongevrouwen van de ring.

'De jaren dat ik in de zustershulpvereniging heb gewerkt, gevolg door mijn jaren in de jongevrouwenorganisatie,' stelt zij, 'hebben mij ervan doordrongen hoe belangrijk het is te zorgen voor een moeiteloze overgang van de jongevrouwen naar de zustershulpvereniging'

In 1990 werd zij geroepen als lid van het algemeen bestuur zustershulpvereniging, met als hoofdverantwoordelijkheid de wereldwijde viering van het 150-jarig bestaan van de zustershulpvereniging. In die jaren is zuster Thomas in contact gebleven met alles wat er leeft in de jongevrouwen doordat zij zelf dochters had die de jongevrouwen bijwoonden, maar ook dochters en een schoondochter die in Chicago, New Jersey en Colorado de functie van klasadviseuse jongevrouwen bekleedden. Daarnaast was haar man bischop van een jonge-alleenstaandenwijk.

Met deze overstap van het algemeen bestuur zustershulpvereniging naar het presidium jongevrouwen is de van nature energieke zuster Thomas geroepen om datgene te doen wat zij altijd zo graag heeft gedaan: dienen in de kerk. □

Valley Eaton, Gebed en toewijding van de Salt Lake Valley

In de morgen van vrijdag 23 juli 1847 kwam een groepje pioniers bij een zuidelijke afspijting van de City Creek bij elkaar om op aanwijzing van president Brigham Young, die ziek was en een dag later in de Salt Lake Valley zou overkomen, het land van de Heer toe te wijden. Ouderling Orson Pratt van het Quorum der Twaalf Apostelen sprak het gebed uit, waarin hij zijn dank uitprak jegens de almachtige God, hun voorloper op de tocht, [en hun] behouders en koninkst'.

Zij zagen een Mens uit de hemel neerdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; (...) En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot het volk en zeide: Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd' (3 Nephi 11:8–10)

VERSLAG VAN DE 167E APRILCONFERENTIE
VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
APRIL 1997